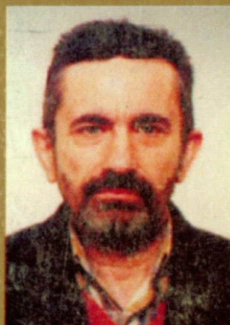
Roberto R. Grant

ANIMALUL DE BETON

DACIA

O carte scrisă cu o mână de profesionist, creând o imagine a Bucureştilor ce perpetuează o specie de mit modern, precum cel analizat de Roger Caillois într-unul din eseurile sale despre Paris. Este vorba de mitul oraşului modern ascuns, cel al unui Bucureşti necunoscut trăind laolaltă cu partea vizibilă a oraşului, un Bucureşti tainic şi tenebros de unde pot năvăli oricând creaturi ale unei lumi ininteligibile, fermecătoare sau înspăimântătoare.

Trăind într-o lume pe care crede că o ştie, cititorul pătrunde astfel într-o zonă diferită care, imaginară sau nu, cucereşte şi fascinează.

RADU PAVEL GHEO

VOICU BUGARIU

(ROBERTO R. GRANT)

ANIMALUL DE BETON

Colecţia IMAGO

Coperta colecţiei de CĂLIN STEGEREAN
Ilustraţia copertei de ADRIANA NICOLAICIUC

Editura Dacia, 1999

ROBERTO R. GRANT

ANIMALUL DE BETON

Bucureşti, 11 august 1999
roman
EDITURA DACIA
Cluj-Napoca, 1999
ROMÂNIA

I

Bucureşti, marţi, 10 august 1999

1. Palatul Victoria

Am avut destule cutremure până acum şi nu s-a întâmplat cine ştie ce, spuse calm primul-ministru, din spatele biroului său. Au căzut nişte case nelocuite. Asta a fost tot. (îşi mângâie mustaţa cu un gest mecanic.) Românii nu se panichează atât de repede. Ce dacă este eclipsă?

— Au fost şi victime, dacă-mi permiteţi, interveni consilierul.

— Sunt lucruri inerente. Se mai întâmplă. N-avem bani să ne mutăm capitala. Şi chiar dacă am face-o, bucureştenii ar rămâne pe loc. Unde să se ducă? (Primul-ministru, rămăsese imperturbabil.) Aveţi dumneavoastră vreo soluţie? Dar de ce nu luaţi loc?

— Este o chestiune de psihologie, spuse celălalt, rămânând în picioare. Oamenii vorbesc. Se pare că românii sunt receptivi la zvonuri. Încasările la metrou scad.

— Şi?

— Se bulversează circulaţia. Oamenii nu mai pot ajunge la serviciu în timp util.

Şeful Executivului ridică din umeri:

— Asta este treaba primarului general, nu a noastră. Să organizeze mai bine transportul de ia suprafaţă.

— Primarul nu poate face mai mult, zise consilierul. Spune că metroul este foarte bun. Atinge toate zonele importante. Şi-atunci?

— Oamenii trebuie convinşi că totul este în ordine. Cineva trebuie să apară la TV şi să le spună că metroul este absolut sigur.

— Primarul general. Cine-l împiedică?

— Spune că nu are destul credit în ochii populaţiei.

— Atunci? Cine? Preşedintele ţării? Este caraghios. Aşa ceva nu se poate. Ne facem de râs.

Consilierul îşi privi ţintă superiorul fară să spună un cuvânt. Celălalt ridică uşor vocea:

— Vreţi să spuneţi că eu sunt persoana potrivită?

Da?

Subalternul îşi înclină capul de mai multe ori, rămânând tăcut.

— Asta mi se pare cea mai ciudată idee auzită în ultima vreme, râse Premierul. (Rămase o clipă pe gânduri.) Dar, la urma urmelor... O fac. În definitiv, la noi totul este posibil. Parcă aşa se spune, nu? De ce n-ar apărea primul-ministru la TV pentru a risipi un zvon?

— Aveţi cel mai mare credit moral din România, spuse consilierul. Oamenii se vor linişti.

Primul-ministru zâmbi:

— Bine. Nu va fi o declaraţie. Îmi va lua cineva un interviu. Am de gând să folosesc un ton mai glumeţ. Ce părere aveţi?

— Poate că... Nu ştiu... Nu cumva ar fi mai bine ceva în genul unei comisii? Să fiţi înconjurat de nişte specialişti?

Premierul ezită. Apoi spuse, vorbind mai rar decât obişnuia:

— Un seismolog, un astronom, un specialist în tunele, unul în rezistenţa materialelor. Tectonică...

Ce-ar mai fi? (Celălalt rămase tăcut.) Numai că lucrurile se vor încurca. Ce caută un politician printre nişte savanţi? Nu prea merge. (Lovi suprafaţa biroului său cu palma.) Trebuie să vorbiţi cu Diplan. Este specialist în psihologie socială, la urma urmelor.

— Da, aşa este perfect. Ar trebui invitaţi, probabil, şi cei de la metrou. Este domeniul lor, în definitiv.

— Aveţi, dreptate, încuviinţă premierul. Trebuie să găsim cea mai bună variantă. Eventual, să consultaţi încă un specialist în mass media. Formula să aibă priză la public, să fie credibilă.

2. *Un apartament pe Ştirbei Vodă*

într-un apartament elegant răsună muzica, deşi e dimineaţă. Vecinii nu se formalizează. Zgomotul permanent al străzii i-a anesteziat.

Emanuel Baldasar, promotor de fotomodele, discută cu patru fete înalte şi subţiri. *Sunt atât de fine şi de rasate, încât ai*

crede că provin din nişte familii aristocratice. Şi când colo... Fetele, într-adevăr nemaipomenit de frumoase, îl privesc aproape cu religiozitate. *E chel şi bondoc, dar ne umple de bani. Câţi ani să aibă? Uneori vorbeşte despre bărbaţii la patruzeci şi cinci de ani, dar asta cred că era valabil cu destul de mult timp în urmă. Nu contează.*

— Da, fetelor, este exact cum v-am spus, zice zâmbitor Emanuel, arătându-şi dantura suspect de strălucitoare. Veţi câştiga o groază de bani. Trebuie doar să munciţi mult. Să nu credeţi că meseria de foto-model şi de manechin este uşoară. Cere sacrificii, dar merită.

— Maestre, intervine cu sfială o blondă autentică, având un aer de suedeză, dar... Ştiţi...

— Ce să ştiu, draga mea? Se interesează Emanuel, patern.

— Părinţii mei se opun. Spun că nu vor ca fata lor să se facă o... Ştiţi dumneavoastră.

— O stricată? Da? Sau, mai direct, o curvă? (Emanuel s-a enervat pe negândite.) Vedeţi voi, fetelor, multă lume nu-şi dă seama că noi facem artă şi nu prostituţie. Este o eroare foarte răspândită. Dar când fetele se întorc cu banii acasă, se bucură. Ăsta e omul. Concursuri în străinătate, contracte... Tu, Clau-dia, eşti majoră. Nu văd ce probleme ai avea. De altfel, firma noastră nu angajează minore decât în cazuri cu totul speciale.

O brunetă frapantă îl priveşte rugător pe Bal-dasar. Acesta o întreabă:

— Da, Cerasela, vrei să spui ceva? Nu trebuie să-ţi ceri voie. Formăm o familie, aici. Ce s-a mai întâmplat? Nu eşti mulţumită de camera de la hotel? Hm?

Fata râde tăcut, arătând o dantură superbă. Apoi, fară veste, pare îngrijorată. Zice ezitant:

— Maestre, eu sunt din Timişoara, ştiţi. Aici este foarte interesant. Numai că...

— Ce este? întreabă răbdător Emanuel.

— Circulă un zvon.

— Ce zvon?

— Cu metroul. În ziua eclipsei. Adică mâine. Că o să vină un cutremur şi...

Maestrul se enervează din nou, stăpânindu-se cu greu:

— Şi ce te priveşte pe tine metroul? Chiar dacă s-ar defecta, prin absurd. Eu ştiu că stai la Lido. Mergi tu cu metroul?

— Nu, dar vreau să mă mut de acolo. Dacă totul merge bine, evident. De ce să-mi dau banii pe hotel? Că doar nu ne ţineţi pe gratis. Cândva va trebui să vă recuperaţi banii, nu?

— Eşti o fată chibzuită. Bravo! Şi de ce nu vrei să-ţi cumperi ceva în centru? Chiar aici, în blocurile astea. Sunt foarte solide. Cel puţin, aşa se spune. Hm?

— Maestre, o să mă credeţi probabil sărită, dar vreau o casă cu grădină. Pentru una ca-n filme n-o să-mi ajungă banii, asta este clar. In schimb, dacă lucrurile merg cum spuneţi dumneavoastră, îmi pot permite o casă la curte. De acolo va trebui să vin cu metroul. Nu văd de ce m-aş jena. Până când o să am maşină, altă cale nu văd.

Baldasar îşi aprinde o ţigară, fară să-şi ia ochii de la Cerasela. Spune apoi admirativ:

— Ştii că-mi placi? Uitaţi-vă bine la ea, fetelor! Se pare că aşa arată o persoană care ştie ce vrea în viaţă.

— De fapt, prinde curaj Cerasela, am şi găsit casa. Este în Bucureştii Noi.

— Şi n-o să-ţi fie frică? Intervine Gianina, o şatenă cu figură de înger pervertit. Să stai singură? Poate să vină oricine peste tine.

— Poate că nu stă singură, zice Emanuel, cu un zâmbet pişicher.

Cerasela nu gustă gluma. O priveşte cu seriozitate pe Gianina şi spune:

— M-am gândit şi la asta. Îmi cumpăr un câine de pază. Gata dresat. Unul din aceia mari, negri.

— Un dog?

— Nu ştiu exact cum se numeşte.

A patra fată, tăcută până atunci, spune cu voce de ardeleancă bună la suflet:

— Mie mi-ar fi frică să stau în casă cu un animal atât de mare.

— Hai, Mary, te gândeşti imediat!a prostii, spune Gianina.

— La ce prostii? întreabă inocent Măria, deschizându-şi larg ochii albaştri.

Emanuel începe primul să râdă, dar imediat îşi transformă râsul într-o tuse discretă.

3. Un tren subteran

Shirley şi John Thompson, doi englezi simpatici, veniţi în România pentru o înfiere, dar şi pentru eclipsă, sunt nişte democraţi autentici. Fac parte dintr-o organizaţie anti-rasistă şi doresc să-şi concretizeze convingerile. Vom înfia un copil din România, au declarat ei la o întâlnire a grupului lor. Un ţigan. Educaţia adecvată îl va adapta perfect la societatea din Anglia. Va fi un adevărat european. Astfel le vom dovedi celor sceptici posibilităţile sistemului şi ale gândirii noastre.

Cum nu sunt nişte oameni bogaţi, cei doi s-au cazat la nişte prieteni ai unor cunoştinţe, în cartierul Berceni. Locuinţa este modestă, dar Shirley şi John au o anumită preferinţă secretă pentru situaţii neplăcute. Psihiatrul lor din Londra, un tânăr aflat la începutul carierei, dispus să perceapă tarife mici, pentru a-şi mări numărul de pacienţi, le-a spus că ar fi vorba despre „o componentă masochistă", în ceea ce-i priveşte. Pentru înfiere, ei şi-au pus la bătaie toate economiile. Trebuie să plătească un avocat. Datorează de asemenea o sumă destul de măricică părinţilor. Cineva din Regatul Unit i-a învăţat să nu apeleze la un orfelinat. Este mult mai bine să cunoşti părinţii, li s-a spus. Astfel i-au contactat pe Neiu şi Amandina, doi oameni foarte veseli şi sufletişti. Băieţelul, o dulceaţă de copil, a fost botezat Pardalian. Noii părinţi, evident, pot să-i schimbe numele.

în metrou, cei doi londonezi discută despre copil. Se întrec în a-i lăuda calităţile. Din întâmplare, lângă ei stă un cunoscător al limbii lor. Acesta intră în vorbă, profitând de prelungirea unei opriri accidentale, între două staţii.

— Vă rog să mă scuzaţi, intervine acesta foarte prevenitor, ştiu că ia dumneavoastră cunoştinţele întâmplătoare sunt privite cu suspiciune. Totuşi, noi, latinii...suntem mai expansivi. Mai este şi plăcerea de a auzi o engleză adevărată.

Cei doi zâmbesc amabil, dar tac.

— Ştiţi, niciodată n-am putut suporta modul de-a vorbi al americanilor. Fără nici o supărare, îl consider barbar.

Shirley şi John ca şi cum ar comunica telepatic, devin serioşi. Privirile lor exprimă mustrarea.

— De ce judecaţi aşa? spune John. Fiecare vorbeşte cum îi place. Limbile evoluează. Ar fi nedemocratic să le reproşăm americanilor accentul lor.

Intrusul dă înapoi:

— Adevărul este că şi vorbirea americanilor are farmecul ei. Numai că mie îmi place mai mult cea a englezilor. (Zâmbeşte larg.) Pe de altă parte, nu este deloc uzual să întâlneşti londonezi în metroul bucureştean.

— Vrem să trăim viaţa de zi cu zi a celor de aici, intervine Shirley. Inteţionăm să înfiem un copil din România. Un ţigan. Într-un fel, ne vom înrudi cu întreaga ţară. Sau ne vom împrieteni, oricum.

— ©a, foarte frumos, spune românul. Sunteţi nişte adevăraţi europeni. Pe la noi mai există unele prejudecăţi în privinţa ţiganilor.

— Sper că nu le împărtăşiţi, spune John sever. În ziarele noastre apar destul de des ştiri referitoare la unele discriminări din România.

— Şi ţiganii sunt cei nedreptăţiţi, nu? întreabă neutru românul.

— Evident.

— Da, desigur, este aşa cum spuneţi. Ţiganii sunt nişte martiri, în anumite împrejurări. Victime ale prejudecăţilor. (Mutra insului, un bărbat între două vârste, este absolut serioasă.) Jurnaliştii dumneavoastră prind întotdeauna esenţa lucrurilor. Cei de aici sunt nişte distanţi.

Shirley îl priveşte ţintă:

— Sper că nu vă bateţi joc de noi. Nu?

— Vai de mine! Cum mi-aş permite aşa ceva? (începe să râdă.) Mai bine să vă spun altceva, apropo de prejudecăţi.

Cei doi îl privesc întrebător.

— Este vorba despre un zvon. Se spune că metroul din Bucureşti va fi... Cum să spun? Pe scurt, se va întâmpla o catastrofa cu metroul. Mâine. În ziua eclipsei.

— Ce fel de catastrofa? Şi de ce în ziua eclipsei? Cei doi londonezi au întrebat aproape în acelaşi timp.

— Un zvon stupid. Se spune că va fi un cutremur, nişte surpări de teren, iar liniile de metrou nu vor rezista.

— De fapt, ştiu că Bucureştiul a mai avut cutremure, spune John, după un moment de reflexie. Dar liniile de metrou par foarte solide.

— Bineînţeles că da, intervine vioi bucureşteanul. Închipuiţi-vă, însă, că solul de sub ele ar dispărea.

Dacă ar rămâne suspendate. Observaţi? Teoretic, există posibilitatea.

Shirley şi John nu mai au nici un pic de umor. Se uită înspre pereţii străbătuţi de fire, vizibili prin ferestrele vagonului de metrou. Apoi schimbă priviri îngrijorate. John se căzneşte să zâmbească şi spune: – Glumiţi, sunt sigur. Lucrurile astea au fost calculate de specialişti. Un metrou nu este o joacă de copii.

Ca şi cum l-ar fi auzit, trenul se pune încet în mişcare.

4. Un apartament de pe Bulevardul 1 Decembrie

Intr-o altă parte a oraşului, într-o locuinţă din apropierea staţiei de metrou Republica, este multă veselie. Aici locuieşte o familie dăruită de Dumnezeu cu mulţi copii. Oameni evlavioşi, soţii Iorgulescu nu s-au gândit niciodată să evite naşterea unui nou prunc. Când le-au bătut la uşă două femei tinere, foarte amabile, spunându-le că reprezintă o organizaţie non-guvernamentală, preocupată şi de ceea ce se cheamă planning familial, soţii Iorgulescu au fost mai întâi nedumeriţi. Apoi, când âu priceput despre ce era vorba, au început să râdă. Doamnă dragă, a spus Măria, mângâindu-şi pântecele proeminent, noi nu ne încărcăm sufletele cu păcate. Unde sunt şapte, mai găseşte ceva de mâncat şi al Optulea. „Aşea ie", a întărit Mişu Iorgulescu, un bonom zdravăn, cu o mustaţă cât vrabia, tranziţia asta e grea, dar ne descurcăm noi cumva. Bine, dar nu este vorba despre avorturi, a insistat una dintre cele două tinere elegante. Ci doar... Doamnă dragă, a schimbat puţin tonul Mişu, vreţi să ne vizitaţi? Foarte bine. Poftiţi înăuntru. Faceţi cunoştinţă cu toţi. Dar lăsaţi-ne în pace cu... După ce reprezentantele organizaţiei au plecat, Iorgulescu a mormăit ceva, iar Măria a început să chicotească.

Este o familie veselă. Totuşi, în ultima vreme, prolificii soţi au fost siliţi să recunoască unele realităţi. Cu mâncarea se

descurcă din ce în ce mai greu. Dacă n-ar primi de la ţară de-ale gurii, n-ar avea ce face. Iar acum, de-o vreme încoace, bătrânii au început s-o ducă şi ei destul de rău. Nu se pune problema de-a muri de foame, dar ceva nu mai merge cum trebuie. Copii nu arată prea bine. Asta fiindcă Măria nu prea mai pune carne pe masă. Mă, Mişule, spune ea cu năduf, nu se poate tot cu ciorbă de cartofi! Ce naiba, trebuie să facem ceva!

în dimineaţa zilei de marţi după ce copii mai măricei au plecat la nişte prieteni ai lor, cei doi soţi discută tot despre mâncare. Mişu este în schimbul doi. Aşteaptă un coleg de serviciu. Mai face câte un ciubuc. Repară şi vopsesc lemnăria din apartamente, zugrăvesc. Nu prea este mare scofală, fiindcă tot mai mulţi au început să se ajute singuri. Se asociază mai multe familii şi cumpără o pompă. Se apucă de zugrăvit. La început, nu prea le iese ca lumea, dar apoi încep să se califice. Iar cei bogaţi nu-i cheamă pe ei. Dau telefon la firme specializate şi apar nişte ăia în salopete frumoase, cu scule străine, nichelate de-ţi iau ochii. Cer nişte preţuri de te usucă, dar nu contează. Cine are bani "dân dăstul" nu se uită la nişte milioane. Pentru a avea clienţi, Mişu şi colegul lui trebuie să ia preţuri mici. Ba chiar să mai lucreze şi pe gratis, când este vorba despre vreo pensionară amărâtă şi nemâncată. Mişu nu i-a spus Măriei, dar i s-a întâmplat de câteva ori să fie îmbiat cu câte o farfurie de ciorbă. O fereastră nu se închidea bine, bătrânica îngheţa în casă. Ce să facă? Au ajutat-o pe gratis. Au mâncat ciorba şi-au zis la urmă sărut mâna. Asta-i viaţa. Ce să faci?

— Mişule, spune Măria cu glasul ei plăcut, dulce, de mamă bună, care îl unge la inimă de fiecare dată pe Mişu, eu zic să-i ducem pe ăştia mici la mă-ta. Că tot ne-a zis că îi ţine o vreme. Hm? Ce zici?

— Păi, poţi tu fară ei?

— Ce să fac? Am găsit ceva de lucru la o cusătorie. Mai aduc un ban.

Mişu stă pe gânduri. Apoi spune:

— Atunci cum să facem? Te duci tu singură? Poţi?

— Cum să nu pot? întreabă trist Măria. Iau metroul. Că doar nu s-a întâmpla chiar mâine...

— Ce să se întâmple?

Măria priveşte în lături, ca şi cum s-ar ruşina. Pe faţa atinsă de riduri fine i se întinde o uşoară roşeaţă:

— Nu ştii? Toată lumea vorbeşte. Că metroul o să se strice şi călătorii... Eclipsa...

— Cum dracu' să se strice? întreabă plictisit Mişu.N-ai văzut ce solide sunt toate alea la el? Numai beton armat. Vrei să spui că să se oprească între staţii? Da?

— Nu, mă... Mişule... Oamenii spun că nu va rezista la un cutremur. Se vor rupe treburile alea... Cum le zice?

— Galeriile? Tunelurile prin care umblă vagoanele?

5. Sediul Televiziunii Publice

Şeful Actualităţilor, A., se afla într-o dilemă. Să meargă sau să nu meargă la preşedinte? Cu o zi înainte avusese cu acesta o discuţie foarte neplăcută. Fusese tot timpul pe punctul de a-i spune că-şi dă demisia şi trece la un post particular. Preşedintele era un om cumsecade, la urma urmelor. Numai că îi cam plăcea s-o facă pe marele conducător. Îşi dădea aere. A. nu reuşea cu nici un chip să se adapteze. Fă-te şi tu mai mic, mă, îl tot sfătuia nevastă-sa. Lasă-l şi pe el să se simtă bine. Ce pierzi?

Acum apăruse chestia asta cu eclipsa. Cutremurul, prăbuşirea liniilor de metrou. Dacă însuşi primul-ministru aflase de zvon şi se implicase, însemna că lucrurile căpătaseră o turnură primejdioasă. Cei de la Guvern întocmiseră o listă de specialişti. Aceştia urmau să apară pe post în aceeaşi seară, imediat după Ştiri, într-o Ediţie Specială. Ei pregătiseră altceva, dar nu conta. Consilierul prezidenţial în materie de mass media îi vorbise foane serios, ca întotdeauna.

In timp ce se gândea, auzi telefonul. Era preşedintele. Îl ruga să vină la el, folosind un ton neobişnuit de prietenesc

Cum de n-o fi pus-o pe secretară să mă cheme? Se întrebă A., intrigat. Nu cred că m-a mai sunat vreodată personal. Ce mama dracului o fi? Te pomeneşti că l-a contaminat şi pe el zvonul cu pricina. Poate că sub masca lui de om foarte autoritar se ascunde un fricos. Ce-aş mai râde...

Preşedintele, P., era un jurnalist agresiv. Ştiuse să schimbe macazul politic tocmai la timp. Nu era om de

televiziune şi asta îi irita pe subalternii lui. Fusese numit tocma pentru că nu făcea, aparent, parte din nici-o fracţiune politică. Reuşise să reziste, spuneau gurile rele, datorită lipsei lui de personalitate. Făcea întotdeauna în aşa fel, încât să nu ia decizii importante înainte de a-şi consulta subalternii. Modul lui tiranic de-a se purta era numai de suprafaţă. In realitate, omul era un prudent.

La intrarea lui A., P. se ridică din spatele biroului său şi îl întâmpină binevoitor. Îi întinse mâna. O altă noutate.

— Ia loc, domnule, spuse el amabil. Cred că îţi închipui despre ce este vorba.

— Povestea cu metroul?

— Da. (P. părea uşor stânjenit. B.) II ştii? Este consilierul rhass media al lui...

— M-a sunat şi pe mine, spuse în treacăt A. Mă scuzaţi... V-am întrerupt.

P. făcu un semn ambiguu din mână şi continuă:

— Primul-ministru vrea să apară pe post însoţit de nişte specialişti. Ce părere ai de chestia asta? Pentru a demonta zvonul. Chiar aşa s-a exprimat omul.

A.stătu pe gânduri. *Trebuie oare să-i ghicesc intenţiile sau să-i spun, de fapt, cum ar fi mai bine să reacţioneze?* Spuse precaut:

— La prima vedere... Treaba pare destul de ciudată. Nu-mi mai amintesc de ceva asemănător. Specialiştii nu apar împreună cu politicienii. Decât dacă au intrat în politică. Nu cumva este ceva nepotrivit?

P. zâmbi larg:

— Aşa mi-am zis şi eu. Cum să apară pe post primul-ministru, pentru a dezminţi un zvon? Este de-a dreptul absurd.

— I-aţi spus asta consilierului?

Preşedintele facu un gest cu ambele palme, ca şi cum ar fi rotunjit o suprafaţă maleabilă, dar invizibilă. Zise:

— Asta este, nu i-am spus-o prea direct. M-am temut să nu interpreteze cine ştie cum. I-am sugerat doar.

A. avu una dintre ieşirile sale brutale:

— Să-i dau eu telefon? Să-i spun că este o prostie?

Da?

P. îşi ascunse o uşoară strâmbătură:

— Domnule... Uite ce este... (Făcu un efort şi redeveni amabil.) Aş fi putut să-i spun eu, dar m-am gândit că ar fi mai bine să intervină un specialist, un om de televiziune. Să-i prezinte problema din punct de vedere tehnic. De altfel, cred că şi printre oamenii primului-ministru se va găsi careva să-l tragă de mânecă. (îşi aprinse o ţigară.) Există şi un consilier specializat în psihologie, dacă nu mă înşel. Nu?

— Nu ştiu. N-am auzit. Poate unul privat. În schema oficială nu există, în mod sigur.

Cum preşedintele tăcea, continuă:

— Dacă-mi permiteţi, ideal ar fi ca specialiştii să se situeze într-un context mai larg. Să aducă vorba. Nici să nu pomenească de zvon. Dacă-l amintesc, nu fac decât să-l amplifice. Publicitate negativă, nu? Eu aşa aş aranja treburile. Aş organiza o dezbatere nu prea lungă despre transportul în comun în Capitală. Consilierul îmi spunea despre seismologi şi specialişti în rezistenta materialelor. Cred că nu este bine. Asta e părerea mea.

Ultimele cuvinte, şeful Actualităţilor le pronunţă aproape agresiv.

Preşedintele spuse sceptic:

— Mă întreb dacă poţi aranja aşa ceva până diseară.

6. Piaţa Unirii

Dimineaţa, nu departe de una dintre intrările metroului, un bărbat smolit, la vreo patruzeci şi cinci de ani, discută cu un tânăr solid, sub treizeci. Amândoi sunt îmbrăcaţi cu o anumită eleganţă. Poartă scurte de piele noi şi cămăşi roşii, de mătase. Pe degetele amândurora pot fi văzute ghiuluri de aur. La mâna dreaptă, cel mai în vârstă poartă o brăţară groasă de aur.

— Bă, Porumbelule, zice mai vârstnicul, tu m-ai ginit pe mine pe-aici vreodată? Nu. Te-am făcut tare în guşă, este? Atunci de ce umbli cu greţuri? Aici e lovele, grubă. Baboii tăi ie buni. Atunci? Vrei altă balercă? Ciripeşte, bă!

Tânărul îl priveşte rugător:

— Să moară familia mea, nea Gore! Să moară ce-am mai scump! Ţi-am umblat eu cu greţuri? Să n-am parte! M-am gândit. Ţi-au venit spumele alea mari. Da' eu nu...

La o oarecare distanţă de cei doi se află un grup de copii murdari şi zdrenţăroşi. Marea majoritate sunt foarte bronzaţi. Excepţie fac doi băieţi blonzi cu ochi albaştri. Unul dintre ei este schilod şi se află într-un cărucior improvizat. Celălalt stă în spiatele lui, în picioare. Par a forma o echipă. În grup se află o singură fată. Are vreo treisprezece ani. Ţine în mâna dreaptă o pungă de plastic pe jumătate umflată. Privirile ei sunt pierdute, inexpresive.

Blondul întreg la trup îi spune ceva în şoaptă unui adolescent aflat lângă el. Acesta din urmă este cel mai vârstnic din grup. Are vreo şaisprezece ani şi este tuns chilug. E subalternul celui poreclit Porumbelul. Vocea lui este răguşită.

— Mucles, Sfincterule, îi spune el blondului. Aşteaptă să plece bătrânul.

Sfincter îl atige pe cel din cărucior şi apoi se apleacă spre el. Vrea să-i spună ceva, dar se răzgândeşte şi tace.

Cei doi adulţi se despart. Gore se îndepărtează cu un mers falnic, de şef. Porumbelul îi face semn cu degetul celui tuns zero. Acesta se apropie respectuos. Privirile lui sunt temătoare. Din când în când, mâna dreaptă îi zvâcneşte, ca şi cum ar vrea să se apere de o lovitură.

— Bă, Căcărează, zice Porumbelul. Vezi ce faci! Cu sarmalele astea. Dacă nu iese Iova, ai încurcat-o. Uşcheală! îţi scot luminătorii, dacă nu văd diseară mălaiul. Ai auzit?

Băiatul dă conştiincios din cap, fară să zică nici un cuvânt.

Reîntors între subalternii lui, Căcărează îi dă o palmă peste cap blondului din cărucior. Lovitura nu este puternică, dar nici prietenească. Schilodul nu arată prin nimic că ar fi deranjat. Priveşte în gol.

— Voi nu intraţi azi, îi spune Căcărează celuilalt blond. Vă duceţi la gară. Vezi ce faceţi, că vin peste voi mai încolo. Să nu fii şulfa, că-ţi paradesc laminoru'!

Spre metrou se îndreaptă doar ceilalţi. Porumbelul o strigă pe fată:

— Fă, Cucuriţo! Tu mergi cu Piele azi. Auzi? (Fata dă din cap, absentă.) Vezi ce faci!

încheie grupul doi copii sub şapte ani. Par fraţi. Cel mai mic n-are mai mult de trei ani.

— Ăştia are cel mai bun cârlig la lanolină, zice Porumbelul pentru sine, urmărindu-i cu privirea pe cei doi. Husănii este

sufletişti. Bagă mâna în buzunar când vede nişte copii aşa de mici.

7. *O garsonieră de pe Bulevardul Decebal*

Robert Onu o aşteaptă pe iubita sa, Roberta. Este student la Filologie-Engleză. Părinţii săi locuiesc tot în Bucureşti, nu prea departe. Sunt oameni cu dare de mână şi au fost în măsură să-i cumpere băiatului o locuinţă de îndată ce acesta a devenit student. Robert are şi o maşină proprie. Ce-i drept, doar o dacie. Când a venit vorba despre maşină, tatăl lui Robert a devenit brusc patriot. Vrei o dacie? Bine. Nu vrei? Atunci umblă şi tu cu transportul în comun, aşa cum fac mai toţi băieţii de vârsta ta. Robert a acceptat, consolân-du-se cu ideea că maşina urma să fie luată direct din fabrică. De ce s-a înscris la engleză? Din lene, ăsta este adevărul. În definitiv, vorbesc mai bine decât mulţi dintre profesori. Eu am crescut cu o englezoaică sadea, pe când ei au învăţat limba din cărţi. Om de bun simţ, Robert nu s-a falit la facultate cu engleza lui. A făcut luni la rând figura băiatului modest şi studios, preocupat să asimileze cât mai repede limba. Şi-a dat drumul peste câteva luni. Adevărul a ieşit la iveală repede. Prea vorbea fără nici-un efort. Că doar nu eşti Champollion, mi-a zis o colegă. Robert râde de unul singur, în timp ce-şi aprinde o ţigară bună.

Pe Roberta a cunoscut-o la o petrecere. Potrivirea de nume i-a amuzat. Ceea ce a început ca o partidă de sex s-a transformat destul de repede într-o relaţie relativ solidă. Roberta declară că lucrează la o agenţie de publicitate. Robert ar avea nişte motive să se îndoiască, dar nu face cercetări. Se mulţumeşte cu faptul că iubita lui este o femeie-foarte frumoasă. Nu-l interesează ce învârteşte ea atunci când nu sunt împreună.

Robert tocmai şi-a terminat ţigara când aude soneria melodioasă de la uşa sa. Este Roberta, mai înfloritoare ca oricând.

— Ei, ce facem azi? Deschide ea conversaţia, — Asta chiar că este o întrebare, răspunde Robert uşor ironic.

— Păi, nu?! Devine candidă fata. Eu am vrut să te întreb pe ce linie mergem.

— Aha! Aşa mai da. Este o întrebare bună. (îşi aprinde o nouă ţigară. Fata îl imită, în timp ce se uită în jur, de parcă ar căuta ceva.) Vrei să bei ceva?

Roberta face semn că da. Iubitul ei îi arată din cap înspre bucătărie. Peste câteva minute, fata revine cu o sticlă de Martini şi două pahare proaspăt spălate, în timp ce sorb băutura, băiatul începe să filozofeze:

— Te-ai gândit vreodată la noi doi? (Fata nu spune nimic.) Nu cumva suntem cam nebuni? Chestia asta cu metroul... Cred că suntem singurii din Bucureşti.

— Eu am mai văzut doi într-un film.

— Am văzut şi eu filmul acela. Mă întreb dacă nu cumva i-am imitat pe ăia. Ce spui?

— Ce contează? Spune neglijent Roberta. Dacă ne place? Omul nu poate să fie original în tot ce face.

Robert îşi mângâie gânditor ciocul tuns scurt:

— M-am gândit uneori că ar trebui să mergem la un psihiatru. Poate că suferim amândoi de o boală şi nu ştim. Tu nu-ţi dai seama? Nici n-am mai încercat măcar, în ultima vreme, s-o facem în altă parte. Nu-i asta o ţicneală?

Roberta ridică din umeri, nepăsătoare. Robert continuă:

— Aici, de pildă. N-avem condiţii bune? Avem băutură, muzică, ţigări, tot ce vrei. Pot să fac rost şi de droguri. (Fata îşi clatină repede capul, a negaţie.) N-ar fi o problemă. Robert se înveseleşte brusc. De ce să cumpărăm droguri pe bani grei, când avem drogul nostru? Ce dacă ne sărutăm în staţii de metrou şi o facem în timpul mersului? Nu este nimic rău în asta. Ce spui?

— Ai dreptate. Numai să nu ne ia la ochi nişte băieţi răi şi să vină peste noi. Îţi aminteşti ce era să păţim atunci, când...

Robert se încruntă şi apoi redevine vesel:

— Noroc că le-am spus poanta aia cu taică-meu. Generalul Onu! Cum le-am zis?

— Bă, tata este generalul Onu din SRL Dacă puneţi mâna pe noi, trebuie să plecaţi din ţara asta. Ai fost grozav.

— Nici eu nu ştiu de unde mi-a venit poanta cu generalul din SRL Taică-meu este la fel de general ca şi mine... Bine că a ţinut.

— Ultimele daţi am facut-o cu câţiva martori. Aşa ai vrut tu sau s-a nimerit? Mi-a fost foarte ruşine, dar... (Roberta se înroşeşte uşor la faţă.) Mi-a plăcut mai mult...

— Ştii ce? Mai bine mergem mâine. De ziua eclipsei.

8. Cabinetul unui psihiatru

— Domnule doctor, noi nu ne jenăm de relaţia noastră. Este adevărat, nu umblăm înlănţuiţi pe stradă, dar ne considerăm nişte oameni normali. Nu provocăm scandal, nu-i contrariem pe oamenii obişnuiţi.

Medicul îşi priveşte atent pacientul. Un bărbat la treizeci de ani, foarte păros. *Virilitatea lui iese atât de tare în evidenţă, încât poate deveni comică. Î*şi rememorează datele. Unele se află pe fişa din faţa lui.

Kepier Constantin, zis Titi, 30 de ani, programator. Trece drept o autoritate în domeniul său. A fost un copil supradotat. Face paradă de ateismul său. Suspectat de legături cu secte satanice. Nimic dovedit în această privinţă. *A venit la mine din proprie iniţiativă, împreună cu prietenul său. Demersul acesta este foarte neobişnuit.*

Lângă Titi, pe un alt scaun, se află Ionescu Valentin, zis Vali. *Are nouăsprezece ani, dar pare de şaisprezece.* Acesta este un blond cu ochi albaştri, spălăciţi.

Da, domnule Kepier, spune medicul. Înţeleg. De altfel, interpretările mele se rezumă la psihiatrie. Sau, dacă vă convine mai mult, la psihologie. Nu sunt un moralist. Moraliştii înţeleg firea umană doar într-un mod global. Când interptretează cazuri concrete, dau greş. *Ce* spuneţi de asta?

Titi dă din cap, vizibil satisfăcut. Apoi îi aruncă o privire scurtă lui Vali. Acesta i-o întoarce, cuprins parcă de o uşoară sfiiciune.

— Mi-am dat seama, continuă psihiatrul, sunteţi un caz mai special. Ca probă, v-am primit pe amândoi dintr-o dată, ceea ce nu este deloc uzual. Deci, vă rog să-mi spuneţi cum vă pot fi de folos.

— Vă mulţumesc pentru înţelegere, mai întâi, spune Kepier. Uitaţi, noi am venit pentru că ni s-a părut că avem un comportament deviant.

Medicul îşi ridică sprâncenele a mirare.

— Nu, nu este vorba despre ceea ce credeţi, continuă Titi, amuzat. Noi nu considerăm că relaţia noastră este anormală. Ştiţi foarte bine, în multe ţări legăturile de acest fel nu mai sunt o problemă. Au intrat în banalitatea cotidiană.

— Atunci?

— Vedeţi, de când suntem împreună a început să se manifeste o atracţie morbidă pentru un anumit lucru. Pentru un anumit loc, mai bine zis.

— Ce fel de atracţie?

— Ei bine, noi ne-am cunoscut în metrou. A fost o dragoste la prima vedere. Nu mă jenez să folosesc această expresie. Şi cred că nici prietenul meu. (Vali face semnul negaţiei, mişcându-şi capul încet. Lungile sale plete blonde se clatină decorativ.) Ne-am vorbit în mod spontan şi totul a decurs apoi ca şi cum ne-am fi cunoscut de când lumea.

— Ascult, spune medicul.

— A urmat, însă, ceva mai ciudat, continuă Titi. Am constatat, amândoi, că ne atrage metroul. (Medicul zâmbeşte uşor.) Nu, nu este ceea ce credeţi. Noi suntem nişte oameni decenţi. Niciodată nu ne-am manifestat în public. Călătorim pur şi simplu cu metroul şi zăbovim prin staţii. Asta este tot. În ultima vreme, preferinţa aceasta s-a accentuat. Am discutat şi ne-am decis. Aşa am ajuns aici.

— Domnule Kepler, spune medicul, ştiu câteva lucruri despre dumneavoastră. Din fişa de policlinică. Aţi mai fost pe ia psihiatrie. Sunteţi capabil să vă furnizaţi' şi singur o teorie. Dar dacă doriţi una de la mine, vă pot spune că preferinţa pentru metrou nu este mai dubioasă decât cea pentru parcuri, de exemplu. N-am ce să vă recomand. Dacă n-o să mai mergeţi la serviciu şi-o să dormiţi în staţii de metrou... Atunci, da. Vom putea discuta despre o psihoză.

— Domnule doctor, intervine Vali, cu o voce neaşteptat de melodioasă şi de feminină, dacă-mi permiteţi... Pe mine n-aveţi de unde să mă cunoaşteţi. N-am mai fost vreodată la un psihiatru. M-am gândit la o interpretare... Desigur, sunt un profan... Nu ştiu dacă... (Il. priveşte întrebător pe Titi. Acesta zâmbeşte aprobator şi mândru.) Admiteţi psihanaliza?

— Nu, spune medicul, dar respect raţionamentele plauzibile. În anumite puncte, Freud nu poate fi contrazis.

— Uitaţi, prinde curaj Vali, eu am asemănat metroul cu spaţiul intrauterin. Unii spun că perioada intrauterină este resimţită de individ ca optimă, iar izgonirea din rai ar fi o metaforă pentru naştere. Poate că noi doi, în mod subconştient, considerăm metroul un fel de spaţiu privilegiat. Coborând într-o staţie este ca şi cum am recupera starea edenică de dinainte de naştere.

— Domnule Kepier, spune medicul, fără a-şi ascunde uimirea, nu ştiu dacă prietenul dumneavoastră are dreptate, dar vorbeşte ca un poet. Asta-i sigur. Sau ca un filozof.

Titi nu-şi reprimă satisfacţia. Pe faţa lui bărbătoasă se întinde un zâmbet triumfător. Vedeţi? întreabă întreaga lui fiinţă. Vă mai îndoiţi de faptul că suntem un cuplu ieşit din comun?

9. *Dispeceratul Metroului*

Inginerul S., dispecerul şef se simţea cam obosit. Dormise rău în noaptea trecută. Resimţea parcă mai tare decât de obicei lipsa de oxigen din dispecerat. Tâmplele îi erau parcă strânse într-o menghină. Băuse o cafea uriaşă, dar senzaţia de disconfort persista. Îi trecu prin minte că ar trebui făcut ceva pentru îmbunătăţirea ventilaţiei. Dar cum? Nu era perioada pentru asemenea revendicări. *Uite că vine anul 2000 şi noi tot aer îmbâcsit respirăm. Pizda mă-sii!* Existau promisiuni că lucrările se vor remedia, se făcuse chiar un studiu foarte minuţios asupra compoziţiei aerului din diferitele părţi ale traseelor şi staţiilor. Se recunoscuse că aerul din dispecerat era sub limita socotită acceptabilă. Dar atât. Fondurile lipseau.

în biroul lui S. apăru un inginer de la Centrală. Îl însoţea un individ bătrâior, cu barba cenuşie tunsă scurt. Bărbosul avea o

hârtie semnată de directorul general şi voia să afle date despre metroul bucureştean. Era jurnalist şi urma să scrie un reportaj. După ce facu prezentările, inginerul din Centrală plecă.

S., om amabil de felul lui, se strădui să-şi învingă durerea de cap.

— Da, spuse el, vă stau la dispoziţie. O să vă prezint tot ce vă interesează.

— Nu trebuie să-mi prezentaţi, zâmbi jurnalistul. Că doar nu sunt vreo sculă. Îmi spuneţi şi mie câteva chestii despre munca dumneavoastră.

S. se rejaxă. Omul părea de treabă. Spuse, re-primându-şi o grimasă de durere:

— Cel mai interesant este, cred, dispeceratul de trafic. (Intrară într-o sală mare, pe al cărei perete semicircular sclipeau sute de leduri colorate.) Vedeţi? Aici avem reprezentate toate liniile de metrou din Bucureşti. Dispecerii ştiu unde se află trenurile pe traseu. Toate. Mecanicii respectă întocmai indicaţiile dispecerilor.

— Dar cum le primesc?

— Prin radio. Sistemul asigură o legătură permanentă.

— Şi cum s-ar putea întrerupe această legătură?

— N-are cum. Doar dacă, prin absurd, tunelele s-ar umple cu apă sau cu rocă.

Jurnalistul păru cumva stânjenit:

— Ştiţi, începu el ezitant, există zvonul că metroul ar putea suferi o avarie... Ceva urât de tot. Ce părere aveţi?

S. zâmbi nepăsător:

— Basme. Se vorbeşte despre un cutremur, nu?

— Da. Şi anume mâine. Eclipsa...

— Ei bine, tunelurile noastre ar rezista cel mai bine la un cutremur. Este vorba despre centrul de greutate. De ce sunt mai ameninţate clădirile înalte? Fiindcă centrul lor de greutate e mai sus. Mai este şi faptul că tunelurile sunt într-un mediu elastic. Şocurile sunt amortizate.

— Bine, spuse zâmbind jurnalistul, atunci vă rog pe dumneavoastră să-mi spuneţi ce v-ar putea pune în dificultate. Faceţi un scenariu catastrofic!

— Povestea cutremurului rămâne valabilă. Dar trebuie să fie distruse structurile geologice. Adică să fie modificate. Metroul este calculat să reziste până la un cutremur de 8,3

grade pe scara Richter. Dacă este mai mult decât atât, înseamnă că tot oraşul se duce de râpă. Nu mai contează. (S. se încruntă.) Alta ar fi adevărata primejdie.

— Care?

— Teroriştii. Ce ne facem dacă primim un telefon că în nişte trenuri se află bombe? (Jurnalistul îl privi întrebător. S. ridică din umeri.) Nu ştim. Aşa ceva nu există în instrucţiunile noastre.

— Oprim trenurile, în primul rând, interveni un dispecer care asista la discuţie. Începem să căutăm bombele. Adică vin oamenii de meserie.

— Şi dacă sunt nişte sinucigaşi? întreabă cu tristeţe S. Ce faci? îi cauţi pe toţi călătorii? Din toate trenurile? Este de-a dreptul absurd.

Câteva zeci de secunde domni tăcerea. Primul vorbi un dispecer tânăr, tăcut până atunci:

— Eu am auzit ceva foarte curios. Poate ne spuneţi dumneavoastră mai multe.

— Ce-aţi auzit?

— Că ar exista o sectă... Propăvăduiesc distrugerea lumii noastre.

— în ce scop?

— Pentru purificare. Ei distrug totul. Cel puţin, aşa au de gând.

— Şi încep cu metroul din Bucureşti? întreabă ironic S.

Tânărul nu mai spuse nimic, reîntorcându-se la precupările sale. Atmosfera veselă de la început se deteriorase în chip vizibil. Jurnalistul încercă o glumă:

— Românii nu fac atentate de genul acesta. Să ne gândim la istorie. Întotdeauna atentatele au fost îndreptate împotriva unei personalităţi. De exemplu, legionarii... Românii sunt oameni miloşi. Asta ţine şi de religia ortodoxă. Nu?

— Da, spuse S., numai că sectanţii nu sunt ortodocşi. Mai degrabă satanişti. Se cam poartă... Ce spui, Nicule? îl întrebă pe cel care vorbise mai înainte.

10. Staţia de metrou Unirii II

Prin staţiile metroului din Bucureşti poate fi văzut un cerşetor neobişnuit. Lumea îl cunoaşte sub porecla de Profetu'. Este un bărbat fară vârstă. Ar putea avea şaizeci de ani, dar cu dantura reparată, spălat şi tuns, îmbrăcat cum se cuvine, ar părea, poate, de patruzeci şi cinci. El a căpătat o anumită celebritate datorită monologurilor sale despre una şi aceeaşi temă:

sfârşitul apropiat al lumii. Într-o vreme a avut probleme cu cerşetorii profesionişti. Aceştia îl tot alungau dintr-un loc într-altul. El a încasat cu stoicism înjurăturile şi loviturile. Dar metroul nu l-a abandonat. A bântuit o vreme prin staţii îndepărtate, unde vadul este prost, până s-au liniştit lucrurile. Apoi a reapărut în Centru, cu aceleaşi vorbe aproape şoptite despre cum se vor termina toate şi se va alege praful. Se pare că în favorea lui au intervenit nişte poliţişti, receptivi probabil la discursul lui ciudat, pentru că nimeni nu l-a mai deranjat. A fost lăsat în pace. În ultima vreme poate fi văzut mai ales în Piaţa Unirii. Nu se aşază niciodată în locurile cele mai bune. Scoate dintr-o desagă nişte bulendre şi îşi face un fel de culcuş mai la o parte. Începe să se clatine şi tot boscorodeşte, fară întrerupere. Din când în când, ca acţionată de un comutator, litania lui se întrerupe, iar în priviri îi sclipeşte înţelegerea, ba chiar inteligenţa. De regulă, are spectatori, auditori, mai bine zis. Aşteptând să le vină metroul, unii se apropie, ca din întâmplare, de Profetu' şi îi ascultă duşi pe gânduri spusele.

în dimineaţa zilei de marţi el s-a instalat în staţia Unirii II. În preajma lui se află patru tineri, trei băieţi şi o fată. Aceştia au nişte înfăţişări ieşite din comun, chiar şi pentru ochii blazaţi ai bucureştenilor. Poartă părul lung, sunt îmbrăcaţi în diverse articole de piele neagră. Amuletele lor reprezintă cranii umane. Fata este fardată într-un mod neobişnuit, ca şi cum ar dori să obţină groaza şi nu admiraţia. Profetu[5] nu pare a-i băga în seamă. Îşi debitează monologul ca şi cum ar fi singur. Cei din preajma lui trebuie să-şi încordeze auzul pentru a-i distinge cuvintele:

— Păcătoşilor, nevrednicilor, amărâţilor, vai de capul vostru cel netrebnic! Veţi plăti cu vârf şi îndesat pentru toate. Da, da, da. Nu va trece multă vreme şi veţi da socoteală. Lucrurile se vor dărâma, totul se va face praf şi pulbere. Avuţiile voastre se vor face una cu pământul. (Fără veste, vocea lui se

întăreşte, iar în glas îi apar accente aspre.) Ca nişte macaroane, futu-vă muma-n cur!. (Revine la monotonia de dinainte.) Puţini dintre voi vor scăpa. Cei mai norocoşi. Alţii nu. Se vor duce de râpă cu toţii. Da, da, da. Şi eu printre ei.

— Ascultă, spune unul dintre cei trei băieţi, avem o treabă cu tine. Ne-a trimis cineva important. (Cerşetorul nu dă vreun semn că l-ar fi auzit.) Hei! Asculţi ce-ţi spun?

îi pune mâna pe umăr, nu fără un gest de repulsie şi îl scutură uşor. Bătrânul se opreşte din vorbit şi începe să facă nişte gesturi dezordonate. Mâinile îi bântuie prin aer, ca şi cum ar căuta ceva nevăzut de ceilalţi. In cele din urmă, dă semne că ar vrea să plece. Vrea să se ridice, dar mişcarea respectivă este prea slabă. Recade în şezut.

— Nu-ţi facem nimic, spune tânărul cu o voce îmblânzită. Stai liniştit unde eşti! îţi spunem ceva şi plecăm. Ce zici? Ne asculţi?

Cerşetorul îi aruncă o privire piezişă. În ochii lui apoşi sclipeşte, pentru o clipă, inteligenţa:

— N-am făcut nici un rău, n-am treabă cu nimeni. Câştig şi eu un ban pentru o pâine. (Vocea îi devine plângăreaţă.) N-am făcut nici un rău, nimănui.

— Bine'nţeles că n-ai făcut, intervine fata. (Vocea ei este neaşteptat de aspră, deşi se străduieşte să o îmblânzească.) Noi nu-ţi vrem răul. Vrem să te ajutăm. Oamenii să afle ce spui tu. Asta vrem.

— Dacă vii cu noi, intervine un alt tânăr, n-o să mai ai probleme cu mâncarea. Îţi găsim şi un loc unde să dormi. Hm? Ce zici?

Profetu* începe să se legene. Îşi apleacă bustul înainte şi înapoi, în chip de pendul viu.

— Acesta este semnul frustării, spune fata. (îşi ridică brusc privirile.) Ia, fiţi atenţi! Voi aţi auzit ce-a spus ăsta la un moment dat? Atunci când a înjurat?

— Ceva cu nişte macaroane, interveni al treilea, care n-a vorbit până atunci. (Pe faţa lui se citeşte dispreţul.) Ne pierdem timpul cu ăsta. Este mult prea bătrân ca să priceapă. Noi avem nevoie de oameni tineri.

11. Un apartament de pe Strada Avrig

în aceeaşi dimineaţă de marţi, Jean Balaban se pregăteşte să plece de-acasă. Nevasta s-a dus la serviciu, iar fata s-a mutat. S-a măritat şi acum locuieşte la socri, în alt cartier.

Jean este instalator de apă şi canalizare. Aşa scrie pe cartonaşul oferit clienţilor. Inscripţia cuprinde meseria, numărul de telefon şi, desigur, numele firmei. Se pomeneşte chemat în cele mai diverse locuri ale Capitalei.

Cândva a avut un alt nume, a fost un scriitor destul de cunoscut. Numai că, după 1989, s-a pomenit, încet-încet, că nu mai are din ce-şi întreţine familia. Salariul destul de modest al soţiei a devenit tot mai neîndestulător. Ce să facă? După diverse tentative de-a se "lipi" la vreun ziar sau post de radio, după ce-a încercat munca ingrată de traducător, s-a trezit în postura de vânzător al propriei sale biblioteci. Treaba a mers câteva luni de zile. Nu mai mult.

A luat atunci decizia de-a se face^ instalator. Atunci s-a întâmplat ceva foarte neplăcut. În loc să se bucure că Jean aduce bani în casă, doamna sa a devenit tot mai nemulţumită. Cel mai mult a deranjat-o schimbarea numelui. Jean şi-a lăsat mustaţă şi s-a rebotezat în mod legal, cu publicare în Monitorul Oficial şi hotărâre judecătorească. În cele din urmă, soţia sa a declarat că preferă sărăcia de dinainte şi l-a părăsit, luând cu sine şi fata. Femeia asta n-are umor, i-a spus Jean unui cunoscut din vechea lui existenţă, întâlnit întâmplător. În plus, este snoabă. Înainte de a pleca mi-a tot repetat: eu m-am măritat cu scriitorul cutare şi nu cu instalatorul Jean Balaban. Nu suport o asemenea situaţie. Mă duc la mama. Ceea ce a şi făcut.

Jean s-a dovedit un om realist. După un timp a încetat să lucreze la negru, pentru ciubucuri mărunte. Şi-a înscris o firmă. N-a renunţat la noul nume şi nici la prestaţiile personale. N-a redevenit cel de dinainte. Mustaţa a rămas la locul ei, iar modul de a vorbi fără nici un moft de intelectual nu s-a modificat. Îmbrăcat într-o salopetă arătoasă, Jean a colindat oraşul alături de cei trei angajaţi ai săi. De fapt, împreună cu unul, fiindcă echipele de doi s-au dovedit cele mai bune. Nici unul singur, nici mai mulţi decât doi, spune Jean, când se duce la o bere cu angajaţii săi. Unul pare suspect, bate la ochi. Trei sunt prea mulţi. Doi este ezact cât trebuie. Este, băieţi? Da, şefule! Da, nea Jane! întâmplarea a făcut ca firma să primească o comandă

chiar în blocul socrilor. Trecuseră aproape doi ani de ia despărţire. Nici unul dintre soţi nu "băgase" divorţ. Jean, în chip de patron prosper, cu ditamai ghiulul pe deget şi cu o brăţară de aur groasă pe mâna dreaptă, şi-a întâlnit soţia pe scară. Adevărul este că Jean arăta bine în salopeta de culoarea portocalei, ras proaspăt şi cu mustaţa falnică. Au schimbat câteva vorbe. Ce mai faci Jeane, fata a zis nu ştiu ce... După ce s-au despărţit şi au intrat în apartamentul cu pricina, Jean a început să se destăinuiască subalternului său, în timp ce schimbau sifonul de la veceu. Gazda, văzându-i oameni serioşi, îi lăsase singuri. Bă, niciodată nu mi-a zis Jeane, dacă poţi să mă crezi. Eu am avut un alt nume, ştii tu, mai titirit, mă-nţelegi. După aia mi-a dat Dumnezeu gândul ăl bun şi l-am luat pe ăsta. Un nume de om cumsecade. Ea, nu şi nu, că de ce să-mi schimb numele. M-a lăsat singur, a luat şi fata cu ea, că doar v-am spus Ia toţi care este situaţia. Acum ai văzut cum se uita la mine. Aşea ie femeile, bă, Mişule. Dacă nu vine asta îndărăt în trei zile să nu-mi mai spui mie Jean.

A avut dreptate. Mai întâi a primit un telefon, că vreau să discut ceva cu tine, dacă n-ai nimic împotrivă. Ce să am, fa, ce să am în contră? Vino acilea să stăm de vorbă. Dar să aduci şi fata, că mi-e dor de ea. Dar de mine nu ţi-e dor? Ba da, fa, mi-e dor şi de tine. Femeia a început să râdă la telefon şi Jean a ştiut că lucrurile o să meargă aşa cum a zis el. A doua zi, seara, tata socru a venit cu "fetele". Erau toţi numai zâmbete. Jean i-a primit cum se cuvine şi totul a intrat în normal. Socrul, într-un moment când au rămas numai ei doi, că fiica şi mama erau la bucătărie să pregătească nu ştiu ce, I-a întrebat, cu o voce care tremura puţin. Mă, Jeane, eu le înţeleg pe toate, că sunt un om bătrân. Dar de ce trebuie tu chiar să te transformi în halul acesta? Faci o meserie, asta nu este ruşinos. Ba chiar dimpotrivă, îţi aduce cinste şi onoare. Dar să-ţi schimbi înfăţişarea! Până şi modul de-a vorbi. Cu numele, hai să zicem că am priceput. Dar celelalte? Jean a coborât vocea şi i-a spus: tată socrule, dacă chestia asta mă distrează pe mine? Elena, fiica du-mitale, nrare decât să se bage în jocul ăsta. Ce pierde? Poţi să-mi spui? Socrul a început să râdă, dar se vedea pe faţa lui că nu este vesel din tot sufletul lui.

Soneria. Jean se ridică şi deschide. Sunt cei trei angajaţi ai săi.

— Bă, băieţi, le spune Jean, azi avem treabă aproape. Mâine ne ducem în Berceni. După aia, în Pipera. O să umblăm cu metroul de-o să ne sară capacele.

— Cum facem echipele, şefule? întreabă Mielu, un băiat mic de statură, cam tăcut de felul lui. Ca ieri?

— Nu, bă, băieţi, zice sfătos Jean. Ne mai schimbăm. C-aşa este bine.

— De ce, şefule? întreabă Ne Iu, un băiat înalt, cu un ochi de sticlă, dar foc de priceput în meserie.

— Aşa mi-a spus meşterul. ĂI de mi-a pus moxul în mână, zice Jean foarte serios. *Aiurea, n-a existat nici-un meşter. Am prins câte ceva de la cei care veneau să-mi repare chiuveta şi alte alea prin baie şi bucătărie.*

12. În Staţia de metrou Unirii

Pe la prânz, apar nişte tineri îmbrăcaţi în costume pitoreşti. Ei poartă nişte instrumente de suflat ciudate, ce par a fi nişte naiuri. Sunt trei bărbaţi şi o femeie. Trăsăturile lor sunt cele ale unor sud-americani. Femeia are pielea cea mai închisă la culoare. Unul dintre bărbaţi îşi scoate pălăria ponosită şi o pune jos. În ea se vor aduna bani româneşti şi, cine ştie?, valută forte, de la amatorii de muzică mai deosebită.

Cântăreţii nu fac prea multe preparative. Îi dau drumul. Figurile lor inexpresive îi arată, cui este dispus să observe, că înainte de a ajunge în România, oamenii cu chitare şi cu instrumente de suflat ciudate au colindat prin multe ţări. *Condor pasa Peru* – aşa se numeşte prima melodie. Numele i-a fost anunţat de femeie, cu o voce guturală. A doua, *Si te vas.* A treia, *Cuando me vaya.* Doar titlurile primelor trei melodii au fost anunţate ca şi cum un ritual ar cere aşa ceva. Celelalte melodii, pe care peruanii le interpretează cu o patetică lipsă de profesionalism, nu mai sunt anunţate. Se succed una după alta, curgând nestăvilit. Feţele cântăreţilor sunt inexpresive, dar glasurile lor au prospeţimea zdrobitoare a lucrului autentic.

Trecătorii simt că oameni aceia veniţi de departe transmit o tragedie veche, uitată, incapabilă să treacă în cuvinte, dar rămasă în sângele sutelor de generaţii, până la sfârşitul sfârşiturilor. În glasurile lor răsună jalea incaşilor dispăruţi.

Trecătorii se opresc o clipă şi-i privesc duşi pe gânduri. Ceva din jalea cosmică a cântecelor pare a li se transmite. Pun monede şi bacnote în pălărie. În preajma grupului zăboveşte mai mult un bărbat îmbrăcat foarte bine, de vreo patruzeci de ani. Te şi întrebi ce caută într-o staţie de metrou. De ce nu foloseşte maşina? Bărbatul pune o bancnotă în pălărie şi dă să plece, dar apoi se opreşte şi priveşte în gol, ascultând. Rămâne aşa minute în şir, ţinând în mână geanta lui specială, cu cifru, statuie vie a omului de afaceri aflat în ascensiune.

La un semn al femeii, muzica încetează. Cei opriţi pleacă încet. Rămâne pe loc doar omul de afaceri. Femeia din Peru îi prinde privirea parcă l-ar întreba ceva. În fine, omul, cu un vizibil efort, se pune în mişcare. Dispare printre trecători. Muzica reîncepe, la fel de patetică şi de diletant interpretată.

13. Sediul Televiziunii Publice

în seara zilei de marţi, ascultând ştirile de seară, telespectatorii postului public avură surpriza să constate că programul fusese schimbat. Imediat după ştiri, avea să fie discutat transportul în comun din Bucureşti. În mod curios, la dezbateri urma să participe şi primul-ministru. Anunţând modificarea de program, crainica, o persoană foarte bine dispusă de obicei, lăsă impresia că este vorba despre ceva important, ba chiar uşor ameninţător.

Ştirile durară mai puţin decât de obicei. Începu ediţia specială. Participa un cunoscut moderator al televiziunii, un om în vârstă. Întrebările acestuia, aproape de fiecare dată când intervieva o personalitate, aVeau o anumită notă de naivitate. De ce-l păstrau? Poate din milă, poate că doreau să-i atragă pe telespectatorii mai în etate. Aceştia, se ştia din sondaje, îl preferau pe omul cu pricina, tocmai pentru că acesta punea întrebări la mintea cocoşului.

Invitaţii erau şapte la număr. Primul-ministru era secondat de ministrul transporturilor, un om foarte sigur de sine.

Erau de faţă reprezentanţii regiilor de transport în comun. Din partea celor de la Metrou venise directorul general, un om relativ tânăr, părând indispus. Transportul la suprafaţă era reprezentat de un director. Cel cu aspect de savant venerabil era directorul Institutului de Seismologie. Un bărbat între două vârste, cu o înfăţişare ştearsă, era specialist în psihologie socială. Era de faţă şi un 'reprezentant al Ligii Călătorilor din Bucureşti, o organizaţie neguvernamentală. Părea un ins neliniştit şi agresiv. Spre deosebire de ceilalţi, îmbrăcaţi protocolar, el purta un pulover ponosit şi avea o înfăţişare de om neglijent. Era prezent şi un cunoscut astronom, specializat în texte de popularitate.

— Mai întâi, spuse moderatorul în felul său naiv-sfatos, după ce încheie prezentările, am dori să aflăm părerea domnului prim-ministru. Domnia sa a avut amabilitatea de accepta invitaţia noastră, deşi, la drept vorbind, problema era de competenţa primarului general al Capitalei. Domnule prim-ministru...

— Da, începu înaltul demnitar, cred că problema transportului în comun este importantă. Dar poate că ar fi mai bine să auzim mai întâi opiniile specialiştilor.

Moderatorul se uită pe o hârtie aflată în faţa sa şi apoi se adresă şefului de la Metrou.

— Domnule director general, cred că dumneavoastră sunteţi cel mai îndreptăţit să vă pronunţaţi mai întâi.

— Sincer să fiu, spuse cel invitat vorbească, nu prea înţeleg rostul întâlnirii noastre de azi. Desigur, este o mare cinste să mă aflu aici, dar nu văd ce-aş putea spune. Metroul merge foarte bine. Nu există nici un fel de problemă.

— încasările dumneavoastră au scăzut mult, domnule director general, spuse foarte blând moderatorul, în acelaşi timp, liniile de transport în comun la suprafaţă sunt suprasolicitate şi nu fac faţă cerinţelor. De aici, o serie de disfuncţionalităţi.

R. lasă să-i scape un semn de nervozitate:

— Asta nu mai priveşte regia noastră. Călătorii au dreptul să aleagă mijloacele preferate. Nu am făcut reclamă metroului până acum, dar se ştie că lucrurile merg foarte bine. Nimeni nu se poate plânge.

Moderatorul zâmbi fară motiv:

— Ajungem astfel la un aspect important al problemei. Poate că domnul profesor Panaitescu ne va lămuri.

— S-a creat o psihoză de masă, spuse specialistul în psihologie socială. Oamenii sunt stresaţi din alte motive. Nu mă mir că au ajuns să creadă nişte baliverne.

— De exemplu? zâmbi la fel de nemotivat moderatorul.

— Mă refer la povestea cu ruperea liniilor de metrou. Circulă zvonul că la un cutremur tunelele ar ceda, iar vagoanele de metrou s-ar rostogoli în abis. Totul este legat de ziua eclipsei. Adică mâine. Cred că este momentul să spunem adevărul. Oamenii au dreptul să-l cunoască.

— Domnul director general este cel mai indicat să ni-l spună, zise moderatorul, în continuare zâmbitor.

Şeful metroului, un bărbat corpolent, în ciuda relativei sale tinereţi, nu se înveseli defel. Când reîncepu să vorbească, se văzu că avea un tic mărunt, îşi întorcea din când în când bărbia înspre umărul stâng. Mişcarea n-avea o amplitudine prea mare, dar nu trecea neobservată.

— Trebuie să vă spun, începu el preocupat, că zvonul respectiv ne creează prejudicii materiale. Unii oameni mai creduli aii început să ocolească metroul. Aceasta este realitatea.

— Şi-atunci? întrebă moderatorul.

— Lucrurile sunt foarte simple. In cazul unui cutremur, metroul nostru este cea mai sigură construcţie din Bucureşti. Asta fiindcă tunelurile se află într-un mediu elastic. Din acest motiv, rezistă cel mai bine la eventualele şocuri. Povestea cu ruperea lor este o aberaţie. O invenţie a unor naivi sau a unor rău inteţionaţi, Domnul prim-ministru poate şă confirme.

Toţi cei prezenţi priviră înspre şeful Executivului. Acesta zâmbi foarte relaxat. Camera insistă asupra figurii sale. Premierul tăcu un timp, urmărind parcă să mărească tensiunea aşteptării printre telespectatori.

— Domnul director general are dreptate, spuse el în cele din urmă. Noi am venit în această seară aici pentru o discuţie mai largă, dar iată că s-a ajuns la demontarea unui zvon copilăresc. Sunt jurist prin formaţie şi nu specialist în rezistenţa materialelor, dar am în jurul meu oameni de meserie. Metroul este rezistent, nu prezintă riscuri. Oamenii pot să-l folosească liniştiţi.

Preşedintele organizaţiei neguvernamentale se foi şi gesticula. Primul-ministru observă, zâmbi şi spuse vag ironic:

— Văd că domnul Z. are ceva important de spus.

— Vă ascultăm, domnule preşedinte, spuse moderatorul, cu eternul său zâmbet nemotivat.

De această dată se înveseli uşor până şi şeful de la Metrou. Z. era cel mai puţin însemnat dintre cei de faţă, iar organizaţia lui făcea parte din cele uşor ridicole.

— Cred că nu este nimic de râs, spuse el încrâncenat. Oamenii au dreptul să călătorească în deplină siguranţă. (Lăsă o clipă impresia că doreşte să lovească în masă cu pumnul, dar se abţinu.) Metroul a

. fost făcut în timpul dictaturii comuniste. De une ştim noi cum s-a lucrat?

— Dar eclipsa? îl întreabă moderatorul pe astronom. Ce efecte poate avea?

14. Un apartament de pe Strada Negustori

Ediţia specială este urmărită şi de un grup uman mai deosebit, format din inşi cu înfăţişări ciudate şi chiar ameninţătoare. Liderul lor este un bărbat la vreo patruzeci şi cinci de ani, cărunt, cu părul legat la spate într-o coadă. Barba sa lungă şi rară este mai puţin încărunţită. Fumează o ţigară ce exală mirosul dulceag al marijuanei. Ceilalţi sunt oameni tineri, sub treizeci de ani.

— Ia să-i vedem şi pe-ăştia, zice liderul. Vine primul-ministru pentru un căcat ca transportul în comun. Precis este altceva la mijloc.

O fată de vreo nouăsprezece ani se apropie alene de el şi îi ia ţigara dintre degete. Căruntul se strâmbă uşor, dar nu protestează. Fata trage vreo două-trei fumuri adânci şi apoi îi pune ţigara între buze. Îl întreabă:

— Ce crezi că ar putea fi? (Cel întrebat nu spune nimic.) Tată, insistă fata, nu-mi răspunzi?

— Ba da, dar mai întâi trebuie să văd în ce ape se scaldă.

Discuţia de la televizor alunecă spre zvonul legat de ruperea liniilor de metrou. Când specialistul în psihologia maselor pronunţă cuvântul "baliverne", liderul începe să râdă triumfător. Ceilalţi, încet-încet, îl imită. Nici unul nu râde din toată inima, ca şi cum nu s-ar cădea s-o facă în prezenţa şefului. Când căruntul redevine serios, ceilalţi se conformează imediat.

— Maestre, spune un tânăr cu părul foarte lung, s-a întâmplat exact cum a-ţi prezis. (Pe pieptul său atârnă mai multe amulete macabre.) La fix.

— Bineînţeles, admite liderul, oamenii sunt ca maimuţele. Este suficient să lanseze cineva o idee şi toţi o preiau. Nu mai sunt în stare de lucruri originale. Au nevoie ca vecinul să aleagă pentru ei. Asta este moda, la urma urmelor. Noi am făcut un experiment. Şi uite că a reuşit.

— Se spune că aşa făcea securitatea pe vremea lui Ceauşescu, intervine un alt tânăr, care până atunci fusese preocupat.

— Nu mă interesează, spune rece liderul. Problema este să ne atingem scopurile. Am convingerea că în România există condiţii pentru credinţa noastră. Trebuie doar să apelăm la mijloace mai rafinate;

— Trebuie acum să luăm nişte decizii. Îi face un semn ambiguu fiicei sale.

Fata îi aduce o foaie împăturită. Maestrul o întinde pe măsuţa aflată în faţa sa. Ceilalţi se ridică alene din fotolii şi se apropie. Apoi se lasă pe vine şi privesc. Ceea ce văd este o schemă simplă.

— Vedeţi? întreabă maestrul. Este un joc de copii, de-a dreptul. Ştiţi despre ce este vorba. N-aş dori să mai spun o dată. Nu ştiu cine ne ascultă. Discuţiile tehnice o să le ducem în altă parte. În noaptea asta. (Se uită cercetător în jurul lui, la pereţi şi la plafon.) Nu cred că au instalat camere de luat vederi.

împătureşte la loc hârtia cu gesturi foarte lente şi apoi o dă fiicei sale. Spune:

— Asta o iei cu tine.

15. Un apartament de pe Calea Văcăreşti

Ion Mercală are mica lui faimă. În familie şi printre prieteni trece drept un original. Fiindcă este mecanic de metrou, dar şi pentru că este un agresiv simpatic. Alţi oameni artăgoşi sunt ocoliţi. Nu este şi cazul lui. Asta fiindcă lumea şi în primul rând nevastă-şa ştiu că este un om bun la suflet. Îşi iubeşte făta, aduce banii acasă. Cu toate acestea, ceva îi împiedică pe cei apropiaţi să se manifeste tocmai relaxat în prezenţa lui. Mercală are un fel tăios de a fi, este un ins nervos, ce mai la deal, la vale. Oamenii îl înţeleg. Nu este uşor să umbli şase ore pe zi prin tuneluri, departe de lumina zilei. Nevastă-sa, o grăsană binevoitoare, a văzut o dată cum stau lucrurile. Nelu, soţul ei, socotind că ea nu dă destulă importanţă meseriei de mecanic, a obţinut o autorizaţie şi a adus-o în cabina lui. Să stai aici, cu mine şi cu băiatul ăsta, să vezi cu ochii tăi cum merge treaba. Ana a rezistat vreo trei ore, dar după aceea l-a rugat s-o lase să place. Mă doare capul, Nelule, parcă aş avea greţuri. Zidurile astea parcă îmi intră în creier. Vezi, vezi? Eu stau aici în fiecare zi şi trebuie să rezist. De atunci, Ana a devenit mai înţelegătoare faţă de hachiţele soţului său.

In ultima vreme, Nelu a devenit şi mai irascibil. Din cauza Luciei, fata lor de şaptesprezece ani, elevă la liceu. Vine târziu

acasă, fumează. Cine ştie ce face împreună cu prietenii ei. Mercală, poate şi datorită meseriei lui grele, este un om îngăduitor. Nu-l deranjează, dacă fata doreşte să trăiască altfel decât ei. Alte timpuri, Ano, alte vremuri! Dacă aşa îi place ei? Că proastă nu este. Ai văzut ce note mari aduce de la şcoală. Cine ştie... Poate că este mai deşteaptă decât noi.

Numai că de un timp ceva a început să se întâmple cu Lucica lor. Se îmbracă aiurea. Asta n-ar fi nimic. Poartă tot felul de semne urâte, care vorbesc despre moarte. Şi le atârnă de gât, de nişte sfori soioase, şi le prinde în piept, găseşte, cine ştie pe unde, nişte haine ce au brodate hârci de om şi oase încrucişate. Parcă ai fi un stâlp de înaltă tensiune, fato! Aşa i-a spus Nelu odată, pe când credea că este vorba numai de o toană trecătoare. A mai apărut ceva. Fata a început să asculte numai un anumit fel de muzică. Mai întâi, a pus-o tare, s-o audă toţi din casă. După aceea a început s-o ţină numai pentru ea. Nici când îşi face lecţiile nu-şi dă jos căştile de pe urechi. Nelu nu este un om prost. Şi-a dat seama că între podoabele fetei şi muzică există o legătură. Mai în glumă, mai în serios, a început să se intereseze pe la băieţii tineri de la el, de la serviciu. Aceştia n-au putut să-i spună prea multe pe neauzite. Atunci, Nelu a luat casetele fetei, nu erau puţine, când Lucica era la şcoală. S-a dus cu ele la un băiat care vindea casete şi CD-uri pe stradă. I-a spus că îi cumpără ceva dacă îi spune ce fel de muzică este cea de pe casetele lui. Aceluia nu i-a trebuit mult până să-şi dea seama despre ce era vorba. Dom'le, nu ştiu cine le ascultă pe-astea, dar să ştii că este numai muzică satanistă. Şi a început să-i spună nişte vorbe pe englezeşte. Nelu a cumpărat o casetă. Dă-mi-o pe care vrei dumneata. Să fie tot din astea? Da. După ce a plătit, l-a rugat să-i scrie pe o hârtie cum se cheamă felurile acelea de muzică înfricoşătoare. Băiatul i-a scris: *Black Sabbath, Satanic Metal Thrash, Death Metal, Woodo, Industrial Death.* Asta care am cumpărat-o eu din care fel este? *Satanic Metal.*

Ajuns acasă, a pus casetele de unde le luase. Seara, când s-a întâlnit cu fata, i-a facut-o cadou pe cea nouă. Ce te-a apucat? l-a întrebat ea, cu brutalitate, fără să schiţeze măcar un zâmbet. Şi de unde ai ştiut ce ascult eu? întâmplarea, a făcut Nelu pe prostul. Mergeam pe stradă şi am auzit o muzică. Mi s-a părut că seamănă cu unele auzite la tine. Am cumpărat-o. Mai

bine mi-ai lua un *CD player,* i-a spus Lucica, foarte încruntată. Cred că-l merit.

în această seară de luni, Mercală are de pus în aplicare un plan. Nu i-a vorbit nimănui de el. Nici măcar neveste-sii. De obicei se culcă înainte de ora zece, pentru ca a doua zi să fie proaspăt, la serviciu. Azi va face poate o prostie. O va urmări pe Lucica. Să vadă şi el discoteca aia unde se tot duce în fiecare marţi. Instinctul de tată îi spune că se petrece, cum să spună? o alunecare spre ceva urât. Să vadă cu ochii lui că fata intră printre dansatori şi se întoarce liniştit acasă.

16. Un apartament de pe Strada Panselelor

Pe uşa de la intrare stă scris „Măria Petrescu - bioterapeută". Înăuntru, aflată într-un fotoliu cu rotile, stăpâna casei stă de vorbă cu un bărbat relativ tânăr. Ceva din înfăţişarea lui sugerează disciplina cazonă.

— Domnule căpitan, spune amfitrioana, eu ştiu foarte bine că meseria mea este, pare, mai bine zis, neserioasă. Cu toate acestea, după cum ştiţi, v-am fost de folos de câteva ori. (Bărbatul încuviinţează, aplecându-i de câteva ori capul.) Acum, însă... V-am deranjat acum seara pentru o chestiune ce poate să vi se pară absurdă... Dacă aş fi putut, veneam eu, cre-deţi-mă... (Se mişcă vioi în fotoliul ei de paralitică. Mâinile ei frumoase, şi îngrijite, cu degete lungi, sunt foarte expresive.) Nu mi-aş fi îngăduit să sun...

Măria Petrescu are vreo treizeci şi cinci de ani. Este o femeie într-adevăr frumoasă, iar privirea ochilor ei negri este greu de suportat. Darurile ei de vindecătoare au fost recunoscute oficial. Cu Poliţia are o relaţie mai specială, începută într-un fel original. Cu vreo trei ani în urmă, la poliţie s-a primit un telefon da la o anume Măria Petrescu. O femeie cu o voce foarte melodioasă îşi oferea colaborarea în cazul ucigaşului nedescoperit. La început s-a crezut că este vorba despre o mitomană inofensivă. In situaţii similare, mai totdeauna se găsesc oameni plini de solicitudine, gata să-şi ofere serviciile. De regulă, se dovedea că doar intenţiile erau lăudabile. Ceva din vocea doamnei de la telefon le-a atras atenţia poliţiştilor. Au

făcut investigaţii şi au aflat că există o Măria Petrescu, destul de cunoscută prin vindecările ei în cazuri grave, socotite incurabile de medicina academică. Un tânăr locote-nent-major, pe nume Andronic, a fost trimis cu fotografiile cerute de vindecătoare. Doamna Petrescu a înşirat fotografiile victimelor pe masă, în faţa ei. Le-a privit îndelung, iar tânărul poliţist a început, în ciuda perfectului său echilibru psihic, să simtă că o nesiguranţă ciudată începe să pună stăpânire pe el. Atunci am înţeles ce înseamnă să crezi în ceva, avea el să mărturisească, uşor jenat, unor colegi de serviciu. Pe nepusă masă, am căpătat convingerea că paralitica din faţa mea, femeia cu faţă şi mâini atât de frumoase, va "vedea" criminalul şi ne va ajuta să-l arestăm. Lucrurile s-au întâmplat chiar aşa, după cum ştiţi. Criminalul a fost persoana indicată de femeie, bunul familist... Ştiţi voi, că doar a vuit presa. Ba chiar a apărut o carte, scrisă de un jurnalist. După aceea, Poliţia a mai apelat de câteva ori, cu multă discreţie, la serviciile clarvăzătoarei. Doar într-un singur caz, indicaţiile ei s-au dovedit incorecte. Dar numai pentru o anumită perioadă de timp. Criminalul numit de ea a avut un alibi foarte solid, dar şi un frate geamăn. Cum a fost vorba despre nişte gemeni monozigoţi, confuzia clarvăzătoarei a fost mai mult decât explicabilă.

— Doamnă Petrescu, spune prevăzător căpitanul Andronic, nu trebuie să vă scuzaţi. Ne-aţi ajutat de atâtea ori... Nici măcar nu se pune problema să... După cum vedeţi, am venit imediat, deşi eram în timpul meu liber. Zâmbeşte foarte amabil. Şeful meu consideră că sunt cel mai indicat în relaţia cu dumneavoastră.

— De ce?

— Nu ştiu exact. Cred că mă şi ironizează, atunci când spune asta.

— Este un om cumsecade, l-am cunoscut. A fost şi el pe aici, într-o chestiune personală.

Pe faţa rasă a lui Andronic se lăţi uimirea:

— Chiar aşa? Nu l-aş fi crezut în stare. Zice tot timpul că lucrurile acestea nu pot fi ştiinţifice.

Zâmbetul femeii din fotoliul cu rotile este fermecător:

— Vă rog să nu mă daţi de gol. I-am promis că nimeni nu va afla.

— Bineînţeles, bineînţeles, mormăie căpitanul, încă uimit. Şi...? L-aţi ajutat?

— Da. De altfel, era vorba despre un mărunţiş. Vedeţi, dumneavoastră sunteţi nişte oameni duri, prin natura meseriei. În unele privinţe, însă, sunteţi ca nişte copii. (Clarvăzătoarea se mohorăşte brusc, ca şi cum şi-ar aduce aminte de ceva neplăcut.) Văd că discutăm despre tot felul de lucruri. Din păcate, ce vreau eu să vă spun numai vesel nu este.

— Mi-am închipuit. Niciodată nu s-a mai întâmplat să telefonaţi. Cu excepţia... Atunci, prima dată...

— Da. Uitaţi despre ce este vorba. Mi se întâmplă uneori să am viziuni, fară să mă concentrez în prealabil asupra unui subiect oarecare. De data asta mi s-a întâmplat după emisiunea de la televiziune.

— Aceea despre metrou şi zvonul...

— Exact. Mai bine zis, exact în urmă cu o oră. Am văzut că, într-adevăr, metroul din Bucureşti este pândit de o mare primejdie.

— Va fî un cutremur?

— Nu ştiu. Poate.

— Atunci? Sabotaj? Negijenţă?

— Nu pot să mă pronunţ.

— Altceva nu văd ce-ar putea fi. Război? Absurd. Bioterapeuta pare foarte stânjenită. Ezită să continue.

— Spuneţi, doamnă, spuneţi! o îndeamnă răbdător căpitanul. Ştiţi că am încredere în dumneavoastră. Ce-ar mai rămâne? Extraterestrii? Spiritele rele?

Măria Petrescu îşi frământă mâinile ei frumoase:

— Dacă aş vedea clar... Tot ce pot să vă spun este că o forţă ameninţă oraşul. Metroul. N-aş putea spune când vor apărea primele efecte. Mâine, acum, în clipa asta. Sau peste nu ştiu câţi ani. Iată de ce am ezitat să dau telefon la dumneavoastră atât de târziu. Totuşi am facut-o. Ca să am conştiinţa împăcată.

Căpitanul pare îngândurat. Un timp, în apartament domneşte tăcerea. Se aude slab un zgomot de motor, apoi, foarte distinct, un mieunat discret. Din a doua cameră apare un motan tărcat, nisipiu. Îl priveşte ţintă pe musafir şi mai miaună o dată. Apoi se apropie de el şi îi sare în braţe. Începe să toarcă.

— Vedeţi? întreabă gazda. Dacă vă place, înseamnă că sunteţi un om bun la suflet. Nu face aşa cu oricine. O, nu!

Andronic mângâie maşinal motanul. Pare a se lupta cu o dilemă. În cele din urmă, spune:

— Bine, doamnă Petrescu, voi raporta. Vă mulţumesc. Nu văd ce s-ar putea face, totuşi. Nu le putem spune celor de la metrou că îi paşte o primejdie. Aşa, în general. Avem nevoie de nişte probe concrete. Oricum, vă mulţumesc.

Ridicându-se şi pregătindu-se să-şi ia rămas bun, Andronic se răzgândeşte în ultima clipă. Se reaşează în fotoliul rezervat consultanţilor. Pe faţa clarvăzătoarei apare un zâmbet slab. *Am ştiut că te vei răzgândi şi nu vei pleca încă.*

— Doamna Petrescu, spune căpitanul, nu ştiu dacă nu cumva o să vă par ridicol...

— Nici vorbă, spune femeia, redevenită serioasă. Am văzut prea multe în viaţa mea, pentru a mă mai mira de ceva. Spuneţi!

Vorbind, poliţistul pare a se elibera de o greutate ce-i apasă cugetul:

— Ce părere aveţi despre zvonul acesta? Cum se face că a fost lansat? (O priveşte cu atenţie.) Că doar nu dumneavoastră vă aflaţi la originea lui... Aşa este?

— Bineînţeles. Nu mă ocup cu asemenea lucruri. Prima persoană căreia i-am vorbit despre această chestiune aţi fost dumneavoastră, în această seară. Nu am nici-o legătură cu zvonul. Cât priveşte naşterea lui... Nu ştiu ce să spun. Nu sunt singura persoană din România dotată cu anumite calităţi. Uneori apare câte un zvon şi apoi se tot întăreşte. Nu vă amintiţi ce se tot vorbea înainte?

— Ba da, dar era cu totul altceva. Tot globul discuta despre sfârşitul lumii. Acum este o chestiune foarte concretă. Localizată.

— N-am nici-o idee, drept să vă spun.

Femeia îl priveşte ţintă pe musafirul ei. O clipă, Andronic, cu toată pregătirea lui specială pentru agresiuni psihologice, simte că ameţeşte. Apoi, senzaţia neplăcută dispare brusc. Ochii negri ai doamnei Petrescu îl privesc cu bunăvoinţă.

— Doamnă, spune reprobator căpitanul, nu vă jucaţi! Vă rog foarte mult!

— Scuzaţi-mă, vă rog! O clipă am uitat de mine. Totul este în ordine.

17. Un hangar din Cartierul Berceni

Ion Mercală, Nelu, o anunţase pe soţia sa că în noaptea aceea se va duce la serviciu. Cum aşa, Nelule, eu ştiu că mâine dimineaţă intri. S-a ivit ceva. Au nevoie de mine. Vor să fiu de faţă. Nici nu ştiu prea bine de ce. S-ar putea să pună pe altul mâine, în locul meu. Să vedem cât de mult o să dureze.

Nelu ieşi din apartament imediat după ce văzu că Lucica începuse să se fardeze. Ştia că zugrăveala, aşa-i zicea, nu avea să dureze prea mult. Fata era foarte expeditivă. De parcă ar fi făcut armata la pompieri, încercă el să se binedispună.

Se ascunse în spatele unui boschet din faţa blocului. Era o seară luminoasă şi destul de răcoroasă.

Lucica ieşi din bloc cu mersul ei băieţos. Se uita drept înainte. Fuma. Când trase din ţigară, Mercală îi întrevăzu, pentru o clipă, faţa. *De ce-o fi atât de încruntată? Că doar se duce la distracţie.* O urmă de la distanţă. Curând, îţi dădu seama că n-are de ce să se teamă. Lucica mergea ca o somnambulă, ca un robot. *De ce nu ia un troleibuz? înseamnă că discoteca este pe-aproape.*

înainte de a se face mecanic de locomotivă şi apoi de metrou, Mercală intenţionase să devină poliţist. Ceva nu mersese. Renunţase. Unele lucruri învăţate atunci îi rămăseseră în minte. De exemplu, ce zăreşte omul pe nepregătite. El vede, de obicei, numai ceea ce se aşteaptă să vadă. Dacă o întâlneşte pe maică-sa la un meci de fotbal, n-o recunoaşte, fiindcă o ştie acasă.

Mecanicul purta nişte blugi ponosiţi, iar în mâna dreaptă ducea o boccea cu lucruri procurate de un coleg mai tânăr. O geacă având semnele cunoscute de la fiică-sa şi o cămaşă la fel de garnisită. Nea Nelule, ce vrei să faci cu astea? Că doar eşti om serios. Mă, tu să nu spui la nimeni, asta-i chestia. Mai târziu poate o să-ţi povestesc. Î*ntr-un film american, tatăl angajează un detectiv particular, îl plăteşte. Ăla îi dă pe tavă tot ce vrea să ştie. La noi, uite că merg şi alte metode.*

Fata nu se ducea înspre centru, dimpotrivă. Vrea să iasă din oraş? Mercală observă că strada nu era atât de pustie precum îi păruse la început. În aceeaşi direcţie cu ei se mai îndreptau nişte tineri. Toţi erau costumaţi în felul cunoscut. Craniile şi oasele desenate pe gecile câtorva erau fosforescente, de te băgau în sperieţi. Mecanicul intră într-un bloc şi se deghiza. Trebuie să ai şi cercei, nea Nelule. Aşa se poartă. O făcuse şi pe-asta. Stricase nişte clipsuri ale Anei şi încropise ceva. În timp ce se îmbrăca, îşi dădu seama că face o prostie. Ăştia nu se duc la discotecă. Şi se cunosc între ei. Au şi o parolă, poate. La discotecă nu te duci aşa ferit. Şi numai unul câte unul.

în curând se convinsese că nu se înşelase. Ţinta tinerilor era un hangar nefolosit, intrat în paragină. Nu cu multă vreme în urmă, un patron îi spusese să plece de la metrou şi să lucreze pentru el. Îl luase cu maşina lui de lux şi îi arătase taman hangarul acela. Uite, mă, Nelule, aici o să fac un centru comercial angro. Îl închiriez după aia cu bucata. Îţi dai seama ce bani o să facem. *Futu-l în cur! O să facem! Deştept am fost că nu m-am dus.*

Patronul nu se ţinuse de cuvânt. Hangarul rămăsese pustiu. Mercală îşi dădu seama că în el este aşa-rzisa discotecă. Nu mai era de insistat. Trebuia să stea liniştit şi să observe. Îşi găsi un loc lângă blocul după care începea câmpul. Lucica intră în hangar. Agale. La fel, toţi ceilalţi. *Grosul o fi înăuntru. Cine ştie? Trebuie să găsesc vreo intrare laterală. Numai aşa ar merge.* Mercală nu era un om fricos de felul lui, dar simţi un fior rece pe spate. *Ăştia mă mănâncă fript, dacă mă prind.*

Interiorul hangarului rămăsese întunecat, deşi tinerii continuau să intre. Nici pomeneală de muzică sau orgă de lumini. După un timp, apăru o lumină slabă, gălbuie, parcă de lumânări.

Mecanicul facu un ocol larg şi se apropie dinspre dreapta. Îşi amintea că era o intrare şi acolo. Uşa dărăpănată era păzită de doi băieţi cu părul lung şi legat în cozi. Nu vedea ce-ar putea face. *Numai pe sus! Dacă mă ţine tavanul, treaba este perfectă.* Când fusese cu patronul, acesta îi arătase grinzile şi i le lăudase. Vezi ce solide sunt? Peste ele mai tragem o platformă. Îi ocoli pe cei doi şi începu să se apropie de partea din spate. Văzu o spărtură, la vreun metru şi jumătate de sol. *Fac un tetanos, dacă nu sunt atent şi mă aleg cu vreo zgârietură.* Reuşi să se

caţere fără zgomot, folosind o bârnă de lemn, ce avea nişte crestături din loc în loc. Pereţii hangarului, deşi făcuţi din tablă ondulată, erau neaşteptat de rezistenţi. Nu se auzi nici măcar un scârţâit.

Se săltă pe o grindă. Se afla într-un loc unde lumina slabă nu pătrundea. Se strădui să înţeleagă ce se vorbea. Nu pricepu nici măcar un cuvânt. În aerul întunecat plutea un zumzet curios, metalic. Ca şi cum nenumărate albine ar fi zburat într-un spaţiu închis, incapabile să iasă, din ce în ce mai înfuriate. *Ce-ar putea să fie?* Zgomotul era ritmat, fară îndoială. *Muzică?* Observă că toţi aveau căşti de ascultat. Zumzăitul discret al căştilor, asta era explicaţia. *Probabil că aud toţi una şi aceeaşi melodie. Fantastic! Bine, dar n-au cum să se sincronizeze! Ce contează?*

Muzica preferată de Lucica îl înspăimânta, dar numai la început, fiindcă după aceea începea să-i doară capul şi uita de spaimă. Tot ce dorea era să înceteze. *Aşa ceva ascultă copiii ăştia, sunt sigur.*

Lumina slabă venea de la trei torţe. Sau ce-or fi fost. Aşezate în triunghi. În mijlocul lor era un bărbat de vreo patruzeci şi cinci de ani, cărunt, cu părul lung şi legat la spate într-o coadă. Omul avea şi barbă lungă, încărunţită, dar mai puţin decât părul. Când flăcările se făceau mai mari, toate dintr-o dată, nu se ştie de ce şi cum, Nelu putea să-i vadă faţa. Asta fiindcă omul nu era imobil. Din când în când se rotea, pentru a-i privi pe cei care-l înconjurau.

La un semn al căruntului, zumzăitul încetă. Se lăsă o linişte de cimitir. *Nici n-ai zice că suntem totuşi în Bucureşti.* Se distingeau numai nişte hămăituri îndepărtate. Glasul căruntului se auzi foarte clar:

— Lumea ne prigoneşte şi nu ne lasă să ne închinăm cui vrem noi. Ar trebui să ne întâlnim liber. Facem cuiva vreun rău? Nu. Avem credinţa noastră, credem că binele propovăduit de nu ştiu ce biserici este o vorbă goală. Stăpânul adevărat al lumii este răul şi noi vrem să-l vedem întronat. Ca să putem să ne închinăm lui. (începu să vorbească mai tare.) Cine ne va împiedica? Nu încălcăm legea. N-au ce să ne facă. Noi reprezentăm viitorul. Şiţi ce aveţi de făcut. Nu neam adunat aici pentru a vă spune încă o dată. Suntem împreună, fiindcă numai aşa se ridică în noi forţa, adevărata forţă. (Uită de sine şi începu

să urle). Suntem supraoameni şi nici nu ne uităm la stârpiturile laşe din jurul nostru. Scuipăm pe ele. Cei prezenţi începură să murmure, electrizaţi. Căruntul, şeful necontestat, făcu un efort şi reîncepu să vorbească normal. Ştiu că stăpânul a intrat în noi. Am simţit-o. Şi voi la fel.

Stăpânul ştie că nu putem să spunem în cor vorbele cerute de legea noastră. Suntem urmăriţi şi ascultaţi. De aceea veţi face acum ce trebuie. Stăpânul să fie cu voi!

Mercală, tremură uşor, dar nu de frig, văzu cum cei vreo sută de tineri, poate ceva mai mulţi, se împart în vreo cinci sau şase grupuri şi încep să şuşotească. Vreo zece se adunară în jurul şefului. Mecanicul de metrou nu distingea nici-un cuvânt. *Cine ştie ce blestemăţii pun la cale. Îmi închipui eu ce.* Se documentase. Băiatul cu hainele fusese de-al lor. Nici eu nu ştiu cum am reuşit să mă rup, nea Nelule! Toate chestiile alea au o forţă nemaipomenită. Treci un prag şi nu mai poţi să te întorci. Ca drogurile? Da. M-am dus la un preot. Poţi să râzi. De ce să râd? Preotul m-a dezlegat. I-am minţit că sunt slab de inimă şi nişte emoţii mai puternice ar putea să mă omoare. Eşti un nimic, aşa mi-au spus, un vierme, ca toţi ceilalţi. M-am milogit în faţa lor, le-am spus că doctorul a zis ceva despre o operaţie la inimă. Adrenalina îmi face rău. Chestii de-astea. M-a învăţat şi pe mine cineva. Cine? Chiar preotul, o să râzi. Nu râd, mă, nu râd. Am crezut că n-o să mă ierte. Ca mafioţii, ştii dumneata... Nu mi s-a întâmplat nimic până acum. Hainele astea nici să nu mi le mai dai înapoi. Aruncă-le şi dumneata undeva. Nu vreau să le mai văd.

Discutau îndelung. Î*n care grup o fi Lucica mea? Ce-or fi punând la cale?* Băiatul de la serviciu ştia multe. "Biblia satanică". Toţi o citeau. O studiau, unii învăţau pasaje întregi pe de rost. Ştiau că nu sunt de capul lor. I s-a sculat unuia din România să facă o treabă şi gata. Nu era aşa. În alte ţări, mai ceva decât România, existau grupări sataniste. Cei de aici ţineau legătura cu ele. Unii tot plecat în străinătate. Cu ce bani? Că erau nişte amărăşteni. Undeva există "Templul Diavolului". Într-o ţară, activează o grupare numită "Skull and Bones", ceea ce înseamnă "Craniu şi Oase". Au nişte grade, nea Nelule, ca masonii, dacă ai auzit de ăştia. Da, mă, am citit despre ei. Cică ar exista şapte grade. Ăştia de la noi n-au ajuns decât până la gradul trei. Şi cum, mă, fiică-mea poartă haine de-ale ăstora?

Adică face parte dintre ei? Nu ştiu, nea Nelule. Poate că este numai la început. Se joacă de-a satanismul. Cum am făcut şi eu, până mi-am dat seama că mă bag într-o chestie urâtă. Vrei să-ţi spun cum s-a întâmplat? Spune-mi, mă! Ştii că ăştia au treabă cu muzica. Lucrurile se leagă între ele. Nu pot să trăiască fară muzica lor. Nu ştiu ce-i aia, crede-mă! M-am dus într-un oraş din Ardeal, că era acolo uri concert de muzică rock. Am plecat mai mulţi din Bucureşti. Nu cred că ştii ce se întâmplă în situaţii de-astea. De unde să ştiu? Spune-mi tu! Oamenii, băieţii şi fetele, îşi ies din minţi, încep să facă urât de tot. Atunci am văzut una... O fată? Nu, o întâmplare. Lângă mine, în sală. Era unul, un băiat de vârsta mea... Avea cu el o pisică, în toiul muzicii, a început să se lupte cu ea, era plin de sânge. I-a deschis gura şi i-a muşcat limba. Cui, mă? Pisicii. Dacă vrei, mă crezi, dacă nu, nu. Am văzut cu ochii mei. I-a mâncat limba pisicii. De vie. Îi ţinea labele, să nu-i scoată vreun ochi. Aşa a omorât-o. Am văzut cu ochii mei. Ştii că sunt om serios. Nu-ţi torn eu dumitale gogoşi. Asta-i situaţia. După aia a fost ca şi cum mi-ar fi turnat cineva gheaţă pe spate. Am rezistat, n-am plecat pe loc. Şi nici n-am vomat. După aia nu m-au mai văzut.

Amintindu-şi cuvânt cu cuvânt spusele băiatului, Mercală tremura încet şi aştepta să se golească hangarul. Nu mai îndrăznea să facă nici-o mişcare. Îşi închise ochii şi se ţinu bine cu mâinile de grinda metalică. Da, citise despre satanişti. In nişte ziare. Atunci i se păruse ceva caraghios, ţicneală de copii fară minte. Da, unul îşi omorâse părinţii. Un băiat de vreo optsprezece ani. Nu se ştia de ce o făcuse, se bănuia doar că fuseseră nişte sacrificii rituale. Numai aşa ceva putuse să fie. Şi încă o ştire, citită în treacăt. Dacă îţi ucizi mama şi îi bei sângele, înseamnă că te ridici deasupra celor lumeşti şi primeşti un grad. O citise şi pe-asta. Nu avea o memorie prea bună, dar uneori, nici el nu ştia cum, i se ascuţea dintr-o dată. Trăia un asemenea moment. Voia Lucica să-i vadă pe amândoi morţi? Pe el şi pe Ana? Tremura tot mai tare. Se temu să nu cumva să-i clănţăne dinţii de groază şi să-l audă sataniştii. Îşi încleşta fălcile. Poate pentru prima oară în viaţa lui, se simţi trecut, nu bătrân, dar învechit, uşor alterat de trecerea vremii.

Ce tot şuşoteau ei acolo? Cap lângă cap, plete lângă plete, ca nişte conspiratori? Ce naiba puneau la cale? Triumful răului... Îşi amintea un alt articolaş de ziar. Cultul morţii, anarhismul,

neofascismul, împotriva regulilor din ţările civilizate. Ba chiar şi din cele mai puţin civilizate. Poate doar la canibali să nu... O nouă eră, dominată de cultul Satanei... Mese satanice... Ritualuri colective, sacrificii... Sunt ucişi oameni... O clipă, avu puterea să-şi râdă de el însuşi, de memoria lui grozavă, adusă la iveală de frică. *Nu ştiam că am o asemenea ţinere de minte. Ar trebui să mă apuc de o limbă străină. Engleză. Lucica nu m-ar mai privi de sus.*

Grupurile începură să se destrame. Se pomi din nou zumzetul venit din funcţionarea la unison a tuturor căştilor. *Se termină. Poate că unii dintre ei merg într-un cimitir, să răstoarne crucile sau le împlântă în morminte cu susul în jos.* Tinerii ieşeau tiptil, fară să se grăbească, mişcându-şi capetele în ritmul muzicii. Se practică şi sinuciderea rituală, îşi aminti Mercală. Sau în grup. Nenorocitul ăla, de şi-a înjunghiat părinţii. *N-am fost niciodată un creştin prea devotat, dar nici nu mi-am bătut joc de cele sfinte, înjur. O s-o fac şi de azi înainte, dar cuvântul dracu' nu mai va fi la mine în gură.*

Rămas singur, Mercală aşteptă vreo jumătate de oră. Apoi coborî încet, nesigur de sine, de parcă l-ar fi lovit o boală. Plecă spre casă cu paşi moi. Simţea că genunchii nu-l mai ţin cum trebuie.

II

Bucureşti, miercuri, 11 august 1999

1. Palatul Victoria

Qra 13,30. La şeful de cabinet al primului-ministru sună telefonul. Numărul nu este secret, dar nici prea cunoscut. De regulă, îl folosesc persoane situate relativ sus în ierarhiile politice ale ţării. Solicitanţii de calibre mai mici au la dispoziţie alte filiere.

Şeful de cabinet se miră în sinea lui de glasul neobişnuit al apelantului. Este o voce de bărbat, lipsită de orice inflexiune, de robot.

— Aş dori să vorbesc cu şeful de cabinet al premierului, spune vocea. Mă numesc Ion Popescu. Este o chestiune de primă importanţă. Cred că premierul ar trebui să ia cunoştinţă de ea. Nu deţin numărul direct al domniei sale.

Cel căutat, din principiu distant cu necunoscuţii, simte o curioasă tendinţă de a fi servil. *Ce naiba, nu l-am mai auzit pe ăsta niciodată în viaţa mea. Cu toate acestea, am senzaţia că-mi este şef.* Spune, mai puţin rece decât ar dori:

— Sunt şeful de cabinet. Vă ascult. *Ar trebui să-l îndrum către serviciul de informaţii şi sesizări.* Despre ce e vorba?

— Da. Deţin o informaţie de interes major. Cred că trebuie cunoscută la cel mai înalt nivel. Aş dori ca domnul prim-ministru să o afle. Cât de repede posibil.

T R E S Ă R I R E A
ANIMALUL DE BETON

Şeful de cabinet se înfurie, dar se stăpâneşte. Repetă:

— Vă ascult.

— Da. Atentate cu bombe asupra metroului din Bucureşti. Astăzi. Presupun că ar fi necesare nişte măsuri.

Tăcere. Şeful de cabinet aude în receptor zvon îndepărtat de maşini. *Precis vorbeşte dintr-o cabină publică. Clasic. Ca într-un film de duzină.* Necunoscutul continuă:

— Atentatele vor avea loc la orele de vârf ale amiezii. Cred că realizaţi ce se poate întâmpla.

— Domnule Popescu, încearcă şeful de cabinet să fie glumeţ, mirându-se în sinea lui că şi-a pierdut tonul oficial de până atunci, nu suntem la Londra. Şi nici la Belfast. La noi nu există terorişti. N-avem nici-o minoritate nemulţumită.

— Tonul dumneavoastră vesel mă determină să cred că mă socotiţi nebun. Este corect? Necunoscutul vorbeşte în continuare ca un robot, fără nici-o nuanţă. Aţi mai primit asemenea telefoane, presupun. Acum discutaţi cu mine, pentru a face un exerciţiu de voinţă. Este corect?

Celălalt revine la tonalitatea oficială:

— Am notat tot ce mi-aţi spus. Voi informa. Poate era mai bine să vă duceţi la Poliţie. Acolo v-aţi fi legitimat, aţi fi spus de unde deţineţi informaţia şi aşa mai departe. Dintr-o dată, în vocea şefului de cabinet răsună ceva dintr-o paradoxală milogeală. Puneţi-vă în locul meu. Pot eu să-I deranjez pe primul-ministru cu toate telefoanele anonime pe care le primesc? Mă plasaţi într-o situaţie delicată.

Vocea lui Popescu rămâne neschimbată:

— Nu este timp pentru birocraţie. N-am nicio critică la adresa Poliţiei, dar am telefonat acolo unde se iau marile decizii. Ideal ar fi fost să-i dau telefon premierului. In ţările civilizate aşa ceva este posibil.

— Noi nu suntem o ţară civilizată?

— Ba da. Totuşi, există nişte bariere. Foarte explicabile, de altfel. Primul-ministru este un om ocupat. Nu poate răspunde la telefoanele tuturor necunoscuţilor.

Şefiil de cabinet devine curios. Pentru o clipă, uită unde se află şi în ce calitate vorbeşte. *Vreau să ştiu cine este ăsta. Pur şi simplu, nu mă pot stăpâni. Ba chiar aş dori să-l cunosc personal* Spune aproape rugător:

— Domnule Popescu... Nu ştiu dacă acesta este numele dumneavoastră real... Aţi putea să veniţi până aici? Sunteţi departe? Primul-ministru este un om deschis. S-ar putea chiar să vă primească. Au mai fost cazuri.

— Nu sunt în măsură să vin la dumneavoastră, spune celălalt cu voce de robot. Prezenţa mea, dacă ar fi posibilă, n-ar schimba datele problemei. Terminat.

înaltul funcţionar mai uluit decât ar dori, aude un declic şi apoi zvonul tern al tonului. *Există o boală mintală, îmi aduc aminte foarte clar. Se manifestă tocmai prin modul acesta impersonal de-a vorbi. Omul este un ţicnit, fără nici-o îndoială. Cum naiba să opreşti metroul? Şi încă la o oră de vârf? Dai peste cap toată circulaţia din Bucureşti.*

Şefiil de cabinet rămâne pe gânduri. Prea multă vreme n-are la dispoziţie pentru a se hotărî. Din clipă în clipă, telefonul va suna din nou, se vor ivi alte şi alte probleme. *Mă obsedează o idee. Nebun sau normal la minte, omul mi s-a părut un lider autentic, cum n-am prea întâlnit în viaţa mea. Monotonie, ţicneală? Se poate. Dar parcă mă hipnotizase. Îmi venea să mă gudur în faţa lui, ca un căţelandru. Mă duc să-i spun şefului.*

Primul-ministru îşi ridică privirea. Nu este nici preocupat şi nici nervos. Pare, ca întotdeauna, egal cu sine însuşi. Închide dosarul pe care-l studiază, nu înaint de a pune, drept semn, un *coupe-papier* de fildeş.

— Domnule prim-ministru, s-a ivit o chestiune mai specială. Nici n-am ştiut dacă este bine să vă deranjez cu aşa ceva.

Premierul nu spune nimic. Aşteaptă liniştit. Îl consideră pe şeful său de cabinet un om inteligent şi rapid în îndeplinirea unor ordine. În plus, devotat. Iată de ce l-a păstrat, în ciuda unor gafe mai mult sau mai puţin mărunte. *Nu l-am mai văzut atât de tulburat. Poate doar atunci.când a fost ştirea falsă cu invazia unor trupe străine.* Tăcerea se prelungeşte. Sprâncenele primului-ministru se ridică a mirare. Celălalt vorbeşte, parcă în urma unui efort de voinţă:

— Un necunoscut mi-a obţinut numărul. Mi-a telefonat acum un minut. Spune că astăzi metroul nostru va fi ţinta unor atentate cu bombe.

— Atentate? Mai multe?

— Da. Acestea au fost cuvintele lui. Ceva din vocea lui mi-a spus că nu este nebun şi nici farsor.

P. se hotăreşte pe loc:

— Vă rog să-l anunţaţi pe ministrul de interne şi pe directorul general de la Metrou. Personal. Comuni-caţi-le, vă rog,

că le stau la dispoziţie, dacă au nevoie de ceva. Dacă ne facem de poveste, nu-i nimic. Vreau să aflu imediat ce planuri au cei de la Metrou pentru asemenea situaţii. Coboară vocea, vorbind mai mult pentru sine însuşi. M-am întrebat de multe ori când vor începe şi la noi.

Şeful de cabinet riscă o întrebare:

— Cine?

Celălalt îi face semn să plece, fără să-i răspundă.

2. Un tren subteran oprit între staţiile Crângaşi şi Semănătoarea

Ora 14,00. Cerasela Baciu, tânăra venită din Timişoara pentru a face în Capitală o carieră de foto-model, se afla într-un metrou, între staţiile Crângaşi şi Semănătoarea. Se întorcea din Bucureştii Noi. Împreună cu ea se afla un alt model de perspectivă, Gianina Vaisman. Fuseseră împreună să vadă casa atât de mult lăudată de Cerasela. Gianina, fata cu figură de înger corupt de tentaţiile diavolului, râsese dispreţuitor când Cerasela îi propusese să folosească metroul. De ce să nu luăm un taxi, dragă? Eşti nebună? Suntem noi persoane de metrou? Să ne înghesuim acolo cu toată lumea? Nu-ţi dai seama cum or să se uite la noi? Ca la felul trei. Ei lasă, zisese împăciuitor Cerasela, o fată care nu-şi uitase copilăria mizeră, petrecută într-un cartier al Timişoarei, într-o familie de ţigani foarte săracă. *Ce m-a mai bătut taică-meu, când n-am vrut să mă duc cu barosanul ăla! Uite că până la urmă a ieşit mai bine aşa cum am spus eu Acum se uită la mine şi le sclipesc ochii de drag. Cheamă neamurile să mă vadă că ce bine sunt îmbrăcată şi cum arăt* Că nu-i fi nici tu vreo prinţesă. Urcă-te în metrou ca să vezi cum le curg balele la gorobeţi când se uită la tine. Da, fa, dar îţi convine să te pipăie nu ştiu ce nespălat? La înghesuială? Ei şi? făcuse Cerasela. Dacă am bucile tari? Râseseră împreună ca nebunele şi Gianina acceptase.

Căsuţa era într-adevăr atrăgătoare. Cel mai mult mi-au plăcut brazii de la poartă, îi spusese Cerasela. Nu ştiu nici eu de ce, dacă poţi să mă crezi. Mă uit la ei şi-mi spun că mă apără de rele, de rău. In casă locuia o bătrână cumsecade. Fusese cineva la viaţa ei. Soţul ei ajunsese colonel. Locuiseră în centru, dar,

fetelor, ştiţi voi cum este viaţa. Când sus, când jos. Acum mă bucur că pot să stau aici. Le arătase poze de-ale ei din tinereţe şi cele două fotomodele căscaseră ochii mari văzând că şi înainte de război în România existau femei cu picioarele lungi, frumoase de mama focului. Da[5] sexy femeie aţi mai fost! nu se putu stăpâni Gianina. Nu degeaba v-a ales colonelul. Bătrâna râsese cu simpatie. Da, dragă, aşa este. Cerasela mi-a povestit ce aveţi voi de gând să faceţi. Cred că o să reuşiţi. Ştiţi ce este interesant? continuase ea, privin-du-le cu ochii mijiţi, stilul. Pe vremea mea, o femeie frumoasă era, cum să vă spun?, mai puţin agresivă. Era mai decorativă. Voi atacaţi. Asta este situaţia. Aşa se cere. Cele două fete o priviseră cu respect şi uimire abia ascunse. Are peste optzeci de ani, dar parcă l-a auzit pe maestrul Emanuel şi-i repetă cuvintele.

Doamna colonel Protopopescu urma să meargă la azil, după vânzarea casei. Fiica ei era o persoană rezonabilă, nu o presa, dar bătrâna luase hotărârea. Fetelor, pe lumea asta contează să te retragi la timp. Din indiferent ce. Am găsit un azil destul de bun. Am pensia mea. Din banii de casă o să iau şi eu o parte. Aici este prea departe şi mă simt părăsită de toţi. La azil, poate nu veţi crede, dar sunt oameni veseli. O privise^ cercetător pe Cerasela. O să te mai aştept câtva timp. Îmi place de tine. Nu vă deranjează să faceţi comerţ cu ţigani? îi replicase fata cu îndrăzneală. Draga mea, eu am fost profesoară de canto la viaţa mea. Pentru mine eşti o femeie frumoasă, chiar foarte. Atât. Restul nu mă interesează. Poţi să vii şi din Zanzibar.

— Ce spui de bătrână? o întrebă Cerasela pe prietena ei, în timp ce metroul, oprit între staţii, întârzia să pornească.

— Este de milioane, ai avut dreptate. Cred că o s-o vizitez la azil, după ce te muţi. Ce zici?

— Da, bineînţeles. Numai că mi-e frică să nu păţească ceva.

— Ce?

— Unii bătrâni nu rezistă la schimbări de-astea.

Mor.

Oprirea dura de vreo zece minute bune. Cele două fotomodele tăcură şi începură să privească în jurul lor cu mai multă atenţie. Oameni obişnuiţi. Faţă de îmbrăcămintea lor, eleganţa celor două era izbitoare. Cerasela şi Gianina observară cu întârziere că în jurul lor se crease în mod spontan un mic

spaţiu, ca şi cum lumea s-ar fi ferit să le atingă. Avură chiar impresia că discuţiile dintre călători se întrerupseseră, pentru ca toţi să se poată uita în voie la ele.

Sub fardul ei de cea mai bună calitate, Cerasela se înroşi uşor. O privi complice pe prietena ei. Aceasta ridică uşor din umeri. Spuse în şoaptă:

— N-am ce să le fac. În definitiv, le bucurăm ochii. Se uită şi ei la ceva frumos. Avu o grimasă de enervare. Metroul ăsta ar trebui să plece. A început să mă calce pe nervi. M-am luat după tine, ca o cretină.

Doi tineri bine făcuţi, cu alură de sportivi, le priveau insistent. La un moment dat, unul le zâmbi şi lăsă impresia că se va apropia de ele pentru a le vorbi.

Gianina îl privi în ochi şi sportivul deveni serios. Pasul i se curmă la jumătate şi reveni lângă cornpanionul lui.

— îi vezi pe băieţii ăştia? îi şopti Gianina prietenei sale. Au tot ce le trebuie, în afară de bani. Dacă ar veni la mine, poate că aş discuta cu ei. De ce să nu stau de vorbă? Dar nu va veni. Chiar dacă mai stăm aici încă o jumătate de oră. Sau mai mult.

— De ce? în filme, întotdeauna, fotomodelul se îndrăgosteşte de un tânăr sărac.

— Şi se căsătoreşte cu un milionar. Bătrân, dar foarte generos.

Râseseră amândouă. Gianina continuă, redevenind serioasă:

— Este o chestie de curaj. De coaie, dacă vrei. Te-au agăţat mulţi pe stradă? Hm?

— Nu prea.

— Vezi? Vrei să-ţi spun o vorbă simpatică? Puţi a dolari, fato! Asta este. Nu oricine îndrăzneşte să se apropie de tine. Dacă acum, când de-abia ai ciugulit ceva, poţi să te gândeşti la o casă... Poţi să-ţi dai seama ce va fi dacă treaba va merge...

în rama de metrou începuse să se audă un fel de rumoare alcătuită din întrebări rostite cu voci scăzute. Ce mama dracului? Niciodată n-a mai stat atât de mult? De ce nu anunţă? Aşa este la noi... Nici trenurile, dacă au întârziere, nu... În alte părţi... Tre-buia să fiu acum la...Inchipuie-ţi că s-ar întâmpla aşa ceva în Japonia... Şi-ar cere scuze... Pe noi nici nu ne anunţă măcar... Fără nici o explicaţie... Măi, oameni buni, avem o

problemă şi trebuie să aşteptaţi în linişte... Nici vorbă... Ca la noi... Pierdem şi eclipsa... Am şi pierdut-o...

Metroul se pune în mişcare încet.

3. Sediul centralul Metroului

Ora 14,15. R., directorul general de la Metrou, se dovedeşte capabil de decizii rapide. Ascultă ce-i spune şeful de cabinet la telefon şi apoi se scuză brutal:

— Acum închid. Vă sun peste câteva minute. *N-avem nici-o strategie pentru asemenea situaţii. Ăsta este adevărul. Dar cine are? Trebuie să găsim din mers ceva.*

Sună la dispecerat. Vocea inginerului S. este prevenitoare, aproape slugarnică.

— Fiţi atent, spune R. Opriţi circulaţia tuturor trenurilor! Chiar acum. Lăsaţi telefonul deschis şi acţionaţi! (Aude zvon de voci. Aşteaptă.) *Cum naiba este posibil să-mi apară în minte, tocmai acum, imagini de la vânătoare? Niciodată nu mi-a plăcut să vânez, dar n-am avut încotro. Şeful meu de la partid mi-a spus măi, trebuie să respecţi un standing. N-ai încotro. La vânătoare îţi faci relaţii cu oamenii grei, cu adevărat importanţi. Altceva n-ai la îndemână. La noi golful nu s-a dezvoltat încă. Figura şefului, cu fălcile căzute. Ochişorii lui vicleni şi inteligenţi.*

— Domnule director general, se aude vocea servilă a lui S. am făcut ce mi-aţi ordonat.

— Bine. (R. are o ezitare.) Spuneţi-mi, cât timp rezistă călătorii fără să intre în panică? Am mai avut noi nişte opriri de-astea. Hm?

— Este greu de spus. Poate o jumătate de oră. Sau chiar mai mult.

— Pentru început, nu anunţaţi nimic. Fiecare să-şi imagineze ceea ce doreşte.

— Dacă-mi permiteţi, intervine S. zelos, mi s-a întâmplat odată să fiu într-un tren în timpul unei opriri mai lungi.

— Câtde lungă?

— Vreun sfert de oră. -Şi?

Nu s-a întâmplat nimic deosebit. Numai o femeie mai în vârstă a început să spună că se sufocă. Era chiar lângă mine.

După ce trenul a pornit, a spus că suferă de claustrofobie. O formă mai uşoară.

— Bine, spune mohorât R. Vă rog să rămâneţi lângă telefon şi să aşteptaţi.

închide. *Acum se va vedea dacă merit sau nu postul ăsta. Dacă partidul meu nu intra în coaliţia guvernamentală, eram şi acum un inginer în Centrală. Până în prezent, treburile au mers de la sine, ăsta-i adevărul Poate că este o farsă. Nu poţi să ştii niciodată. Dar dacă nu este? Să zicem că o jumătate de oră circulaţia poate fi întreruptă, fără probleme.* Sună la cabinetul primului-ministru. Vocea metalică, uşor antipatică a şefului de cabinet se aude imediat.

— Da, domnule director general.

— Am întrerupt circulaţia. Asta intră în atribuţiile mele. Mai bine zis, ţine de competenţa mea. Mai am la dispoziţie câteva măsuri.

— Vă fac legătura cu domnul prim-ministru. Doreşte să vă vorbească.

— Bună ziua, domnule R., se aude vocea imperturbabilă a premierului, după câteva zeci de secunde. Am aflat ce decizie aţi luat. Nu sunt în măsură s-o calific, fiindcă n-am competenţa necesară. Nu sunteţi subalternul meu. Vă propun, totuşi, să ne întâlnim. L-am convocat şi pe ministrul de interne. El este cel mai informat în materie de terorişti. Sunteţi de acord?

— Da, bineînţeles. (în vocea lui R. apar nişte accente deosebite.) Dacă n-aveţi nimic împotrivă, v-aş ruga să...

— Ce anume? întrebă afabil premierul.

— Să fie prezent şi ministrul transporturilor. Este şeful meu direct. Ar fi nepotrivit să trec peste el.

— Bine. Aveţi dreptate. Oricum, dacă vom constitui o celulă de criză, va face parte şi el. (îşi menţine modul imperturbabil de a vorbi.) Ce părere aveţi de toată povestea? Nu cumva este vreo farsă? Deşi întâi aprilie a trecut?

— M-am gândit şi eu la aşa ceva. Vreun nebun ne provoacă pagube imense, doar pentru a se distra. Nu ştiu ce să vă răspund. (Vocea lui capătă pe neaşteptate nişte accente rugătoare.) Am oprit circulaţia, dar asta nu merge decât pentru puţină vreme.

— Bine, spune premierul, semnalând încheierea convorbirii. Vă aştept la mine. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Domnule prim-ministru, spune rugător R. Vă rog să-mi permiteţi să-l anunţ personal pe domnul ministru. Şi să-l aduc cu mine pe dispecerul şef. Cunoaşte cel mai bine întreaga circulaţie.

— Este în regulă. Vă aştept aici. Îl vom chema şi pe ministrul dumneavoastră. Puteţi să-l aduceţi şi pe dispecerul şef.

în timp ce-l pune la curent pe superiorul său ierarhic, directorul general se simte uşurat O scurtă întrerupere nu-i poate fi imputată, iar pentru una mai lungă, şeful n-are decât să decidă singur.

Reacţia ministrului este cât se poate de civilizată.

— Aţi procedat foarte corect, domnule director general, spune el. Nu ştiu cum vor evolua lucrurile, dar pentru moment cred că măsura este bună.

în cabinetul primului-ministru, discuţia despre bombele ascunse în metrouri începe într-o paradoxală notă de veselie. Premierul crede că este totuşi o farsă.

— Bineînţeles, spune el, ceea ce cred eu nu contează prea mult. Aici trebuie aplicate nişte măsuri standard. Probabil că ele sunt deja stabilite şi poate chiar exersate. Ceilalţi nu-şi dau seama dacă vorbeşte serios sau este ironic. Nu-i aşa?

— După câte ştiu eu, intervine morocănos ministrul transporturilor, D., nu există nici-un plan. Nici-o strategie. Îl priveşte întrebător directorul general de la Metrou. Mă înşel cumva? *Am fost nevoit să-l înghit pe ăsta, deşi avem cel puţin trei mai buni decât el Asta-i politica. N-are rost să-mi mai bat capul. Putea fi unul şi mai rău. De fapt, măsura cu oprirea circulaţiei a fost o tâmpenie. Absolut fără nici un rost.*

— Nu există, confirmă R., devenit uşor agresiv. Cine ar fi fost în stare s-o conceapă? Poate vreun geniu. Metroul este mult prea complex pentru a putea fi controlat într-o asemenea măsură. Practic, nu este posibilă verificarea tuturor călătorilor.

Şeful dispeceratului, S., vizibil stânjenit de prezenţa atâtor oameni importanţi, se mişcă în fotoliul său şi îşi priveşte rugător şeful. Acesta nu-i acordă nici-o importanţă. Primul-ministru observă şi intervine:

— Domnule dispecer şef, doriţi să ne spuneţi ceva? Vă ascultăm.

R. tace. Mâna lui cu degete foarte păroase schiţează un gest de uşoară enervare. *Ăsta îi spune dumneavoastră şi femeii de serviciu. Am introdus sistemul acesta şi noi, cei mai mici, trebuie să-l imităm. Pe vremea comuniştilor lucrurile erau exact invers. Pe atunci, automat, îi spuneai tu şi mă subalternului tău. Nimeni nu se şifona.*

— înainte de toate, spune S,, fâcându-şi curaj, trebuie luată o decizie în privita opririi. Îşi priveşte ceasul. Ordinul a fost dat cu douăzeci şi cinci de minute în urmă.

— Are dreptate, intervine ministrul de interne, A. Altfel oamenii vor intra în panică.

— Ori se reia circulaţia, ori se dă un anunţ explicativ, spune ministrul transporturilor.

— Pe de altă parte, anonimul, Popescu ăsta, n-a fost clar, spune A., un om mai în vârstă, cunoscut pentru duritatea sa. Propun să se reia circulaţia în mod normal, fară nici-o explicaţie. Şi să acţionăm atunci când teroriştii vor deveni mai expliciţi.

Uşa biroului se deschide brusc şi apare şeful de cabinet. Este palid şi are o privire rătăcită. Premierul îi spune:

— Vorbiţi, vă rog, pentru toată lumea! Să audă cu toţii. A telefonat din nou?

— Da, domnule prim-ministru. Doreşte să vorbească numai cu dumneavoastră.

— Acum?

— Da. Este la telefon.

— Faceţi-mi, vă rog, legătura! (Apasă un buton al aparatului său multifuncţional). Vom înregistra şi veţi auzi cu toţii ce ne spune teroristul nostru. Sau ce-o fi... Poate astfel o să înţelegeţi mai corect situaţia.

Când şeful de cabinet este pe punctul de a ieşi pe uşă, premierul îl opreşte:

— Vă rog să nu mi-l daţi la telefon imediat. Să zicem, trei minute. Să aştepte puţin!

După ce şeful de cabinet iese, le spune celor prezenţi, cu o voce aproape imperceptibil alterată de emoţie:

— Totuşi, oricâtă democraţie am avea... Ne dă peste cap toată circulaţia în Bucureşti, iar noi îi răspundem prompt la telefoane...

— Adaugă, mai mult pentru sine. Nebunie curată.

4. Un tren subteran oprit între staţiile Izvor şi Unirii

Ora 14,30. Lume obişnuită. În primele minute ale staţionării, nimeni nu arătase prin nimic că s-ar mira. Cei doi englezi veniţi în România pentru o înfiere, dar şi pentru eclipsă, John şi Shirley Thompson, şedeau cuminţi. Căpătaseră obiceiul de a nu vorbi între ei atunci când se aflau în public. Un amic al lor din România le spusese că, bineînţeles, românii sunt cei mai ospitalieri oameni din lume, dar... Este mai bine să tăceţi. La urma urmelor, aveţi destule prilejuri să discutaţi între voi atunci când sunteţi singuri. Cei doi britanici nu înţeleseseră foarte bine la ce se referea prietenul lor de pe malurile Dâmboviţei. Era periculos să vorbeşti englezeşte atunci când te aflai printre necunoscători ai limbii? Răufăcătorii, nu puţini în Bucureşti, aveau să-i ia la ochi şi să-i atace la momentul potrivit? în cele din urmă, pricepuseră că engleza vorbită în metroul bucureştean este ceva oarecum deplasat. Insultător? Ei nu erau nişte filozofi, nu se preocupau de subtilităţi. Totuşi, cu oarecare dificultate, pricepuseră că sărăcia crâncenă a celor mai mulţi dintre călătorii metroului nu se potrivea deloc cu înfăţişarea lor de oameni ancoraţi în clasa de mijloc a Regatului Unit. Limba nu făcea decât să accenteze iritarea creată de prezenţa lor fizică. Se deciseseră să tacă şi să-şi reia conversaţia numai atunci când ieşeau iarăşi în lumina oraşului.

Stăteau în partea din dreapta a vagonului, pe ultimele două scaune. Lângă ei se aciuaseră doi cerşetori. Aceştia făcuseră de două ori turul vagonului. Strânseseră destul de multe monede. Shirley, neobişnuită cu valoarea banilor româneşti, voise să le dea o bacnotă. Soţul său o oprise în ultimul moment, printr-o şoaptă apăsată. Nu este bine să ieşi prin nimic în evidenţă. Asta irită. Viitoarea mamă adoptivă se conformase.

Cerşetorii erau foarte mici. Cel mai mare avea probabil cinci sau şase ani, iar mezinul trei sau chiar doi. În ochii lor sclipea o bună dispoziţie copilărească, nemotivată şi contagioasă. Mai ales cel mai, mic era vesel. Mersul lui fusese cam împleticit. Îşi întinsese mânuţa murdară şi murmurase nişte vorbe de nimeni înţelese. În ochii celui mai mare apăruseră deja

semnele maturităţii precoce. Veselia lui nu era deplină, precum a celui mic. Strângea monedele într-o pungă de plastic, legată de gâtul lui printr-un şnur murdar. Erau desculţi.

Pe scaunele din faţa englezilor se afla Măria Iorgulescu, mama cu mulţi copii din Bulevardul 1 Decembrie. Îşi pusese în aplicare planul discutat cu soţul ei. Se îndrepta spre comuna Ciorogârla. Acolo locuiau socrii ei, nişte oameni cumsecade. Aceştia fuseseră de acord să-i ia la ei, pentru o vreme, pe cei doi copii mai mici, Adrian şi Lenuţa. Trebuia să ajungă la staţia de metrou Armata Poporului. De acolo urma să ia autobuzul. Măria o ţinea pe fetiţă în poală. Băiatul, cam de vârsta celui mai mare dintre cerşetori, stătea în picioare. Femeia arunca priviri înspre micii milogi aşezaţi pe jos. Din când în când, un suspin adânc îi ridica pieptul său mare.

— Ce să faci? întrebă ea, cu glas scăzut, fară a se adresa cuiva anume. Asta-i situaţia. Ia spune, Adi, ridică ea puţin vocea, apucându-l de umăr pe băiat, o să-ţi placă la mamaia? O să te porţi frumos?

Băiatul nu răspunse nimic. Shirley nu se putu stăpâni şi îi spuse soţului ei, în şoaptă:

— Femeia asta are o voce extraordinar de plăcută, nu?

John înclină aprobator din cap. Soţia lui avea darul minunat de a-l surprinde la nesfârşit prin observaţii neobişnuite. *Este o femeie de vis. Cu adevărat. Nu este obsedată numai de problemele ei. Are o curiozitate reală pentru semenii ei.*

Măria Iorgulescu avu impresia că străinii din faţa ei vorbesc despre ea, dar nu se sinchisi. *Fiecare cu treburile lui. Numai că mi-a venit în minte ce-am păţit acum câţiva ani, când eram gravidă cu Alin. Simt şi acum mirosul de fum. S-a aprins vagonul şi oamenii au început să spargă geamurile, ca să le vină mai mult aer. Eu eram împietrită. Mă gândeam la copii şi la Mişu. Ce se fac ei, dacă eu ard de vie în metrou? Nu m~am speriat şi nici n-am început să ţip. M-am gândit că i-aş face rău micuţului din mine, dacă intru în panică. Nu ştiu de ce, dar acum, astăzi, simt că nu este în ordine ceva cu metroul ăsta. Nu s-a întâmplat nimic, nu s-a oprit curentul electric, ca atunci. Stăm numai pe loc. Atât. Nu puteam s-o las pe mâine?* Simţi un fior de teamă. *Ce Dumnezeu? Doar nu sunt o fricoasă. Mi-a spus odată o ghicitoare că eu aş putea fi mai bună decât ea, dacă m-aş apuca, dar eu nu cred în lucruri de-astea. Dumnezeu nu ne*

dă voie să aflăm viitorul Este păcat. Cum se străduiau atunci să liniştească oamenii! Ceva îmi spune că lucrurile se vor repeta. Doamne fereşte! Atunci, când mai toţi strigau după ajutor, iar nişte bărbaţi spărgeau geamurile cu te miri ce obiecte, am ştiut că totul va fi bine. Ne vom alege numai cu sperietura. Aşa a fost. Acum va fi altfel. Dumnezeule! Văd clădiri dărâmându-se. Doamne Dumnezeule! Ce legătură pot să aibă nişte clădiri cu metroul? Cutremur? Sfârşitul lumii? îşi facu trei cruci mari, fară să se sinchisească de privirile uşor batjocoritoare ale unor călători din preajma ei.

în celălalt capăt al vagonului, aşezaţi unul lângă celălalt, se aflau Robert şi iubita sa, Roberta. Se ţineau de mână şi păreau mai îndrăgostiţi ca oricând unul de celălalt.

— Pauza asta, zise fata la urechea lui Robert, îmi place foarte mult. Nu ştiu de ce. Ai putea tu să-mi explici?

— Nici mie nu-mi displace, spuse băiatul. Cine ştie ce-o mai fi şi prin subconştienturile noastre… Poate suferim amândoi de agorafobie. Adică ne este frică de spaţiile deschise. Îşi strecură mâna dreaptă sub părul ei bogat şi începu s-o mângâie pe ceafă. (Privirile ei albastre se înceţoşară uşor.) N-ar fi mai bine s-o întindem?

— Unde? întrebă ea, devenind brusc perfect lucidă şi interesată.

— în străinătate. Undeva. În Canada.

— Şi din ce trăim? (Propunerea lui Robert o indis-pusese evident pe fată.) Aici avem totul aranjat. Ce dacă e mizerie? Pe noi nu ne prea atinge.

— Da, poate că ai dreptate. Robert o privi cercetător vreme de o clipă. *Poate că fata asta câşigă bani din regulat. Poate că eu sunt ceea ce pe vremuri se numea iubit de inimă. Asta era termenul. Am citit într-un roman vechi. Nu ştiu de ce nu mă atinge chestia asta. Nu sunt sigur, dar dacă ar fi aşa, nu m-aş supăra prea tare. Poate că sunt un nesimţit, mă gândesc numai la binele meu, la plăcere.* Totuşi, ar fi o aventură. Vorbeşti şi tu englezeşte destul de bine. N-ai avea probleme.

Roberta îl privi, dintr-o dată înstrăinată:

— Nu plec nicăieri. Aici mă simt foarte bine. Îşi dădu seama că vorbise prea aspru. Nu te supăra, honey! (îl sărută pe gură, fără să-i pese de oamenii din jurul lor.) Dacă o să mă mai gândesc, poate spun că merg.

Robert o privi cu un amestec de nedumerire şi îngrijorare:

— Eu am vorbit într-o doară, Roberta. Scuză-mă! Eu trebuie să-ţi cer iertare. Într-adevăr, aici nu ne lipseşte nimic. Iar în Canada putem merge într-o excursie. Ai vrea!?

— Bineînţeles, spuse fata, revenită la exuberanţa şi tandreţea de dinainte. Am auzit că este o ţară foarte civilizată. Am avea ce vedea.

Robert scoase un pachet de ţigări din buzunar, dar îl băgă imediat înapoi, cu o strâmbătură. Zise încet:

— Mă întreb ce s-ar întâmpla, dacă aş aprinde o ţigară aici, acum? Dacă ei ne ţin cu orele între staţii, de ce am fi noi foarte corecţi? Nu? Din primele minute ar fi fost de datoria lor să ne anunţe că stăm pe loc şi de ce.

Roberta îl privi cu reproş şi apoi, fără nici-o tranziţie, îl înlănţui de gât şi îl sărută prelung pe gură. Robert nu păru defel surprins. Când se desprinseră unul de celălalt, faţa băiatului era roşie, iar privirile lui, tulburi. O întrebă în şoaptă:

— Ai fi de acord...?

— Eşti nebun? îi răspunse ea printr-o altă întrebare. Era vizibil excitată. Doar dacă s-ar întrerupe curentul electric. Altfel ar fi periculos. Uită-te câţi bărbaţi sunt în vagon. Ar sări toţi pe mine, ca nişte câini.

Te-ar linşa, dacă te-ai opune. Nu merge.

în acelaşi vagon, printr-o ironie a întâmplării, se afla şi cuplul de homosexuali ahtiaţi după călătoriile cu metroul: Constantin Kepier, zis Titi, şi Valentin Ionescu, zis Vali. Vizita la psihiatru îi înviorase pe amândoi. Din moment ce o somitate ne-a spus că meteahna noastră pentru călătoriile prelungite cu metroul nu este un semn de ţicneală, înseamnă că totul este OK. Putem merge mai departe, liniştiţi.

Titi avea nişte zile libere. Cei de la serviciu nu-i făceau greutăţi, atuci când le cerea. Ştiau că era un împătimit al profesiei sale şi stătea în faţa calculatorului multe ore peste cele opt, pentru care este plătit. În ceea ce îl privea pa Vali, nu era nici-o problemă. El nu lucra nicăieri şi era totdeauna disponibil pentru prietenul său.

Era o zi reuşită pentru cei doi. Amândoi foarte superstiţioşi, considerau marţea ziua lor fastă. Se cunoscuseră într-o zi de marţi, iar un astrolog le spusese că planeta Marte este protectoarea lor.

Stăteau unul lângă altul, ferindu-se de orice gest deplasat, de natură să-i contrarieze pe oamenii cumsecade din jurul lor. Discutaseră despre teoria imaginată de Vali în faţa psihiatrului. Titi nu mai obosise să-l laude. Vali părea într-adevăr preocupat de latura abisală a problemei.

— Vezi, reluă el discuţia, după o scurtă tăcere, poate că lucrurile ar trebui legate cu teoria aceea a vieţii după moarte. Ai citit şi tu cartea. Drumul acela spre o lumină orbitoare şi în acelaşi timp atrăgătoare a celui ce-a murit cu puţină vreme înainte...

r Ce-i cu el?

— S-a spus că deliciile morţii le repetă de fapt pe cele ale naşterii. Drumul către lumină este drumul fătului din uter către lumea din afară.

— Aici este o contradicţie, spuse Titi. Dacă ieşirea este o plăcere, atunci reintrarea în întuneric nu mai poate fi. Nu?

Vali îl privi uluit. Spuse, după o oarecare întârziere:

— Ai dreptate! Ce tâmpit pot să fiu! înseamnă că toată teoria mea este o prostie, iar medicul şi-a bătut joc de mine.

Vali rămase cu buzele întredeschise. Părea într-adevăr un adolescent neatins de nici-una dintre murdăriile vieţii. Titi nu-şi putu stăpâni o privire pofticioasă. *Sunt un mare norocos. El este omul vieţii mele. Mirările acestea copilăreşti îi dau un farmec nemaipomenit. Nu-i de mirare că atâţia au încercat să mi-l ia. Aş fi în stare să ucid pentru el. Î*i atinse în treacăt mâna, ca din întâmplare. De fapt i-o mângâie. Vali îi mulţumi printr-o privire tandră. Titi spuse, reluându-şi tonul de conversaţie neutră între bărbaţi:

— Teoriile astea... Oricând poţi să găseşti una contrară... De exemplu, am văzut într-un film că lucrurile stau taman pe dos. În acest caz, teoria ta este corectă. Iar noi, amândoi, ne-am simţit foarte bine în burţile mamelor noastre...

§ – Da, spuse gânditor Vali, poate că da... Uite, acum... Oprirea asta. Uită-te în jurul tău. Cred că noi doi suntem singurii oameni satisfăcuţi. Ceilalţi îşi ascund neplăcerea, ba chiar indignarea, cum pot şi ei **1** mai bine.

— Oamenii sunt diferiţi, spuse sentenţios Titi. Dacă n-ar fi aşa, lumea ar fi foarte plicticoasă. Unii dintre ei, ca şi noi, iubesc adâncurile. De ce se fac oamenii mineri?

— Pentru bani?

— Poate că le şi place. Eu am fost odată într-o mină de cărbuni. Mai demult. Nu ne cunoşteam pe atunci. O făceam pe tânărul jurnalist. Am mers kilometri întregi pe sub pământ. Însoţitorul meu mă privea cu coadă ochiului, să vadă dacă mă cuprinde frica.

— Şi?

— Era exact pe dos. Cu cât mergeam mai departe, cu atât mă simţeam mai bine.

— Poate bravai. Voiai să-i impresionezi pe oamenii aceia.

— Nu. Chiar îmi plăcea.

— Noi suntem nişte oameni mai deosebiţi, spuse Vali, cu mândrie copilărească. Dumnezeu ne-a făcut aşa.

Titi îl bătu încet pe mână, de parcă ar fi vrut să-l liniştească.

5. *Sediul Televiziunii Publice*

Ora 14,45. La postul public de televiziune, secretara preşedintelui primeşte un telefon ciudat. La aparat este un bărbat, Ion Popescu. Robot? Un dement? Un actor? *Nimeni nu poate să pronunţe cuvintele atât de uniform, oricât s-ar sili Un dispozitiv electronic. Nu prea avem de-astea în ţară, după câte ştiu eu.* Insul cu un nume atât de comun doreşte să vorbească imediat cu preşedintele. Secretara este obişnuită cu tupeiştii, aşa îi numeşte ea pe necunoscuţii doritori să comunice imediat cu omul numărul unu de la Televiziune. Aceştia sunt de obicei uşor agresivi şi familiari, ca şi cum doar dintr-o simplă întâmplare legătura nu este cerută de propria lor secretară. Angela a deprins o tehnică simplă. Spune că preşedintele este într-o consfatuire – nu şedinţă! – şi îl roagă pe apelant să-şi lase numărul de telefon şi instituţia respectivă. Unii o fac, indicând numere autentice, ale unor instituţii. Alţii spun că vor reveni peste câtva timp. Cu vremea, Angela şi-a format un fel de instinct. Ştie aproape din primele secunde dacă insul necunoscut este un tupeist. Din când în când, preşedintele îi spune să schimbe strategia. Cam o dată pe lună. Atunci, într-adevăr Angela trebuie să-i facă legătura oricui sună. Preşedintele discută, ba chiar se lasă admonestat, primeşte critici de la tot felul de inşi de ambele sexe. *Probabil că ia tranchilizante, fiindcă altfel nu se explică rezistenţa lui*

nemaipomenită. Vorbeşte, mai mult ascultă, de fapt, blând ca un mieluşel. Asta face bine la imagine, i-a spus odată Angelei, când era în toane bune. Este bine să se ştie că preşedintele este un popular, dispus să stea de vorbă cu oricine. Există şi audienţe, adevărat. Dar faptul că oricine poate să-l contacteze telefonic pe preşedinte face mai multă impresie.

în această zi de miercuri, Angela trebuie să-şi joace rolul obişnuit. Dar atunci când se pregăteşte să-i spună omului cu glas de robot că preşedintele C. se află într-o consfătuire, constată, cu o uimire repede uitată, că reacţionează altfel.

— Da, domnule Popescu, imediat vă fac legătura, spune ea, docilitatea întruchipată.

Nici nu-l mai anunţă pe preşedinte cine îl caută. Face legătura direct, de parcă la telefon ar fi un ministru sau un deputat.

La rândul lui, C. se comportă ciudat. Deşi n-a auzit niciodată de Ion Popescu, nu cunoaşte nici un demnitar cu acest nume, iar vocea îi este cu totul străină, vorbeşte aproape servil:

— Da, domnule Popescu, vă ascult.

— Domnule preşedinte, în curând veţi afla că există anumite probleme la metroul din Bucureşti. Aş dori să vă rog ceva. Ştiu că sunteţi independenţi. Cu toate acestea, vă rog să nu difuzaţi nici-o informaţie cu privire la metrou vreme de câteva ore. Este în interesul tuturor. Nu am timp să vă explic. Terminat.

C. se ridică din fotoliul său pivotant şi iese din birou. Angela vede pe faţa lui cea mai mare uimire. *Acum arată ca un prostălău. Asta-i adevărul*

— Angela, o întreabă, ai ascultat ce-am vorbit acum?

— Vă rog să mă scuzaţi, am ascultat. Nici eu nu ştiu de ce. Vă rog mult să mă iertaţi.

Gestul moale de agasare al preşedintelui arată că indisciplina secretarei este o bagatelă.

— Lasă asta, spune el, uşor răguşit. Ai auzit ce-a spus omul? N-am visat? N-am avut o halucinaţie auditivă?

Secretara îl priveşte pieziş: -Nu.

— Ce-a zis? Repetă-mi, te rog!

— Să nu difuzaţi nici-o informaţie despre metroul din Bucureşti. Vreme de câteva ore.

C. se duce spre fereastră şi începe să se uite afară. S-ar părea că scrutează un singur punct, fiindcă nu se mişcă deloc.

Sună telefonul direct. Se aude din biroul lui C, prin uşa rămasă deschisă. Este un târâit foarte melodios. In primul moment, Angela are impresia că preşedintele n-aude. Se pregăteşte să i-o spună, când acesta se întoarce încet. *Parcă a îmbătrânit. Sau a ieşit din spital după o lungă boală.* Intră în biroul său şi nu închide uşa după sine. *Şi asta este o noutate, de obicei nu vrea să ascult ce vorbeşte la telefonul ăla special al lui*

La aparat este consilierul primului-ministru pentru mass media. Cândva a lucrat în aceeaşi redacţie de ziar cu şefiil Televiziunii. Politica i-a propulsat pe amândoi în sfere nici măcar visate în urmă cu nu prea mulţi ani. Succesul a creat între ei un fel de amiciţie. Fac parte amândoi dintr-un club de tenis foarte select şi se străduiesc să deprindă comportamentul celor din top. Învaţă degajarea oamenilor obişnuiţi cu succesul.

— Dragă Ioane, îi spune şeful de cabinet, a intervenit ceva destul de neobişnuit. Speram să ne întâlnim sâmbătă la tenis, dar uite că... Nici nu ştiu cum să încep...

între timp, C. şi-a recăpătat stăpânirea de sine. *Trebuie să-mi joc rolul, n-am încotro. Nu pot să apar în postura celui nesigur, bulversat de la un telefon anonim.* Dezinvolt, spune:

— Scuză-mă o clipă, te rog! Mă laşi să ghicesc? (Nu mai aşteptă răspunsul celuilalt.) Este vorba despre metrou. Să nu dăm nici-o ştire vreme de câteva ore. Asta este?

Celălalt tace vreme de câteva secunde. In receptor i se aude respiraţia. Apoi spune cu o voce de om extenuat:

— De unde ştii? Nu s-a făcut nici-o declaraţie de presă. (încearcă fară prea mult succes, să glumească.) Că doar nu asculţi telefoanele de la Guvern.

— Nici vorbă. Am primit un telefon acum câteva minute. De la un anume Ion Popescu. N-am auzit în viaţa mea de el.

— Şi noi la fel. Nu pricep... Şi vocea lui... Cumplită, nu?

— Da. M-a paralizat. Nu ştiu dacă se poate face hipnoză prin telefon. Se poate?

— Habar n-am. Şi pe-aici vocea lui ne-a întors pe dos. O tot ironizez pe nevastă-mea, cu forţele ei paranormale, dar acum...

C. păstreză tăcerea. *Ceva nu este în regulă cu povestea asta. Î*ntreabă:

— De fapt, de ce mi-ai dat telefon? Din moment ce toată chestiunea era secretă?

— Fiindcă oprirea tuturor trenurilor de metrou dintr-o dată se află. Ziarele nu pot să informeze decât în ediţia de mâine. Pe când posturile de televiziune o pot face imediat.

— Şi cele de radio.

— Bineînţeles. Vor tăcea toţi. Au primit telefoane. Este ceva cu totul de neînţeles. După câte am reuşit să aflu, nimeni n-a difuzat ştirea cu oprirea metrourilor. Absolut misterios. Doar ştii cât de ahtiaţi sunt după priorităţi. Posturile de radio şi televiziune vor păstra discreţia. Ştirea se va răspândi doar din om în om. Mult mai încet, orice ai spune. Nici voi n-aveţi vreo intenţie... Cum să spun? Contrară...

— Nu, spune C. Vom tăcea vreme de câteva ore, aşa cum a spus Popescu ăsta. Este umilitor... Nu mai comentez. N-are nici-un rost. Poate mă mai suni. Dacă ai noutăţi. Rămân aici până diseară.

— îţi mulţumesc, spune celălalt, în continuare nedumerit. La revedere.

6. O ramă de metrou între staţiile Crângaşi şi Semănătoarea

Ora 15,00. În trenul oprit, călătorii reacţionau în feluri diferite. Câţiva vociferau. Cei mai mulţi încremeniseră într-o muţenie totală. Stăteau pe locurile lor sau în picioare şi priveau în gol. Statui ale resemnării, aşa le numea în sinea lui un bărbat îmbrăcat într-o salopetă portocalie, om la vreo cincizeci de ani, bine hrănit, în mod evident lipsit de grija zilei de mâine. *Acum îşi amintesc de anii din timpul lui Ceauşescu, când n-avea nici-un rost să te grăbeşti Oricum n-aveai unde ajunge. Trăiam atunci într-o aşteptare bleaga, de oameni anesteziaţi Nu speram nimic, totuşi undeva în noi licărea ideea că lucrurile nu pot să dureze la infinit aşa. Metroul ăsta oprit este o imagine a stagnării româneşti.*

— Ce-ai păţit, nea Jeane? îl întrebă tânărul de lângă el, îmbrăcat de asemenea într-o salopetă arătoasă. Că te uiţi în gol, de parcă nu ştiu ce.

Jean Balaban, scriitorul devenit instalator şi patron de firmă, clipi de câteva ori înainte de a răspunde:

— Păi, ştii, băi Mişule, chestia aia cu mutarea veceului... Este ceva greu de făcut. Ai mai lucrat aşa ceva?

— O singură dată. Înainte de-a veni la dumneata nici nu mă băgăm la treburi de-astea. Nu-i vorbă, nici oamenii nu erau curioşi... Ăştia bănoşî de azi... Este altă problemă...

— Aşea ie, dacă îţi pune banul în buzunar, nu poţi să spui nu. Nu ne jucăm. Când ne ducem la ăia cu veceul, îl chem pe nea Nicu, unul bătrân, nu prea mai lucrează. Da' are o mână! Să n-am parte, dac-am mai văzut meseriaş ca el la viaţa mea.

— De ce nu l-ai luat la firma dumitale? Dacă este aşea de bun?

— Ăsta şi-a făcut suma, este un domn. N-ai treabă cu el. Trăieşte din dobânzi. Să n-am parte, dacă te mint. Este şi bătrân. Şaptezeci. Da' arată ca mine. Cel puţin... Dacă nu mai bine... E soi bun. A ştiut să trăiască. Tot timpul îmi zicea bă Jeane, dacă unul apucă cuţitul de mâner, tu nu eşti obligat să-l apuci de tăiş... Curvă bătrână... Ce să mai discutăm. Mişu facu ochii mari:

— Trăieşte din dobânzi?! Fir-aş al dracu', nea Jeane! N-ajung şi eu aşa?

— Ajungi, bă, ajungi... Dacă strângi bine sculele alea în mână când lucrezi.

Mişu izbucni în râs. *Al dracului nea Jean ăsta! Am auzit că a avut o altă meserie mai demult Scria cărţi! Pe bune. S-a lăsat că nu mai ieşea banu \ Nevastă-sa este o doamnă, că doar am văzut-o de atâtea ori. Nu prea arată a femeie de instalator. Dracu' ştie. După cum vorbeşte şi cum se poartă, nea Jean pare unul de-al nostru. Până la coadă, nu-i treaba mea.*

Nu departe de cei doi instalatori privatizaţi se aflau nişte oameni îmbrăcaţi ciudat. Purtau instrumente muzicale. Unii dintre călători şi-i aminteau. Cântaseră vreo câteva zile la rând în staţia Unirii. Nişte cântece mai degrabă triste. Jean Balaban îi ştia. Cândva spaniola fusese un vis al lui. Învăţa alte limbi străine, dar era cu gândul la spaniolă. *Ca un seducător cu destule succese, dar melancolic din pricina unui amor platonic pentru o adolescentă sută la sută inaccesibilă.*

— De unde-or fi ăştia, nea Jeane? auzi vocea lui nea Mişu.

— Din Perii, mă, din Peru.

— Da' de unde ştii?

— Am auzit. Am fost mai acum vreo două săptămâni cu Mielu la unii cocă de bani, nişte granguri.

Ştii ce-a făcut ăla de-acolo, stăpânul vilei? Mi-a spus fata în casă.

— Ce-a făcut?

— I-a auzit pe ăştia cântând, că au stat odată la Gara de Nord, vreo câteva ceasuri. Ăla, barosanul, trecea pe-acolo cu maşina. Are şofer, bun înţeles. I s-a sculat lui şi-a oprit maşina în faţa ăstora. S-a dat jos şi-a început să le vorbească la ăştia pe limba lor. Că să vină la el acasă, să dea un concert! Auzi, mă!

— Da' le ştia limba?

— O ştia, pen'că a lucrat într-o ţară unde se vorbeşte spaniola. Diplomat. În timpul Iu' Ceauşescu. Şi-a făcut cheag, omu'. Mă-nţelegi.

— Şi s-au dus?

— Da. I-a băgat ăla în living sau cum îi zice la camera aia mare de la parter. Au cântat de le-au sărit capacele. La urmă i-a plătit şi s-au cărat.

— Cât le-o fi dat? întrebă Mişu.

— Fata a văzut nişte dolari. Vreo două sau trei sute de parai. Dacă nu patru. Ce spui?

în acelaşi vagon se afla şi Profetu', cerşetorul bătrân care-şi făcea veacul de obicei în staţia Unirii. Arăta ca întotdeauna, nespălat de foarte multă vreme, îmbrăcat în nişte bulendre culese de prin gunoi, urât mirositoare. Îşi aranjase culcuşul într-un capăt al vagonului. Stătea pe jos, liniştit. Un păsăroi ciudat. Se clătina încet şi boscorodea nişte vorbe greu de înţeles. Barba albită îi ascundea trăsăturile. Purta o pălărie atât de ponosita, încât nu mai avea nici-o culoare. Printr-o spărtură a acesteia îi ieşea părul cărunt.

în jurul lui era un spaţiu liber, cu raza de vreo jumătate de metru. Cei mai mulţi din preajma Profetului nu-i întorseseră spatele, cum ar fi fost firesc, ci îl priveau cu atenţie.

— De obicei, înţeleg ce spune, zise un tânăr, cu înfăţişare de student. Acum nu reuşesc.

Fata care-l însoţea strâmbă uşor din nas. Spuse dispreţuitor, atentă totuşi să nu-şi supere prea mult companionul:

— Ai şi tu nişte gusturi... Nu simţi ce urât miroase?

— Sunt de acord că pute. Dar ştii cum i se spune? -Nu.

— Profetu'. Dacă n-ai fi atât de pornită, ai observa că omul are ceva fascinant.

— Ce? (Fata îşi scutură părul bogat într-un gest spontan, plăcut la vedere). Ce-ar putea să fie atrăgător la o epavă umană? Locul lui ar fi într-un azil de bătrâni.

Apărătorul cerşetorului îşi ridică sprâncenele, sceptic. Zise.

— Nici măcar nu ştim câţi ani are. Oamenii de genul lui arată mult mai bătrâni decât sunt în realitate. Dacă l-ai fi prins vreodată într-un moment bun, n-ai mai vorbi aşa. Omul este, de fapt, un filozof. Poţi să râzi, dacă vrei.

Fata ridică din umeri. Îşi întoarse în chip ostentativ privirea de la cerşetor, ca şi cum discuţia despre acesta ar fi ajuns s-o plictisească. Apoi, cu un zâmbet stânjenit, reîncepu să-l contemple. Când vorbi, siguranţa de sine i se micşorase:

— Poate că ai dreptate. Totuşi, nu este singurul care prevede sfârşitul lumii. De ce l-am crede mai mult pe el decât pe alţii? (îl apucă strâns de mână.) De ce?

— Fiindcă se referă la Bucureşti. Mai mult, la metrou.

Fata îl privi uluită. O clipă, păru o fetiţă naivă. Îl întrebă aproape în şoaptă:

— Ce spune? Râse nervos, fară să mai aştepte răspunsul. Vrei să mă sperii. Stăm de atâta vreme aici, între staţii... Asta vrei. Ştii că nu-mi prea place întunericul... Eşti rău! (îi lăsă brusc mâna.) Eşti foarte rău.

Băiatul o privi serios:

— Nu glumesc. Cu chestii de-astea nu-mi permit să... Îi las pe alţii să-şi râdă de prezicători şi de fenomenele paranormale.

Fata deveni aproape poruncitoare: ~ Deci, ce spune?

— Zice... O catastrofa a metroului... A ăstuia al nostru. Noi doi mergem zilnic cu el. Ca atâţia alţii. O mare catastrofa. Un dezastru.

— Când?

— Nu azi, nu acum, bineînţeles. Băiatul se strădui să zâmbească degajat. Cândva, în viitor...

— Şi cum spune?

— Are o expresie. Se pare că asta i-a impresionat cel mai mult pe oameni. Fără să-şi dea seama, Profetu' foloseşte o metodă propagandistică verificată. Repetă la nesfârşit nişte cuvinte. O formulă.

Fata îşi pierduse cu totul buna dispoziţie. Întrebă, abia ascunzându-şi iritarea:

— Ce formulă?

— Te rog să mă scuzi, spuse tânărul oarecum stânjenit, dar este destul de...frustă.

Fata se enervă de-a binelea. Aproape strigă:

— Vreau s-o aud! Acum!

Tânărul se aplecă spre urechea ei şi-i şopti:

— Ca nişte macaroane! Futu-vă muma-n cur! Apoi, cu voce normală. Acesta este sloganul „electoral" al Profetului.

— Macaroanele ar fi liniile de metrou, nu?

— Da.

— Aşa ceva nu se poate. Tu eşti la Construcţii. Dacă ar exista riscuri, nu te-ai urca niciodată în metrou. Corect?

— Bineînţeles. (O sărută foarte tandru pe obraz.) Sau, oricum, nu te-aş lua cu mine.

Fata se linişti şi îşi recapătă zâmbetul.

Timpul trecea, iar mecanicul metroului se încăpăţâna să păstreze tăcerea asupra opririi. *Cine ştie ce-o fi. S-au mai întâmplat chestii de-astea. N-are rost să mă tachinez. Opresc şi trenurile în câmp şi nimeni nu anunţă călătorii. Până la urmă treburile se aranjează.*

Brusc, o femeie începu să strige la soţul ei. Erau nişte oameni relativ tineri, în jur de patruzeci. Femeia era îmbrăcată decent. Purta o sacoşă de plastic şi stătea în picioare, ţinându-se de o bară metalică.

— De ce nu faci nimic? răcni ea fară veste. Stai aici lângă mine ca o momâie! Cât mai durează? Nu-ţi pasă de mine!

Bărbatul începu să zâmbească, lăsând să se înţeleagă că soţia lui făcuse o glumă mai deosebită. O mângâie timid pe pe umăr şi-i spuse încet:

— Lasă, dragă! Ce să facem? Se mai întâmplă. O să plece imediat. O să vezi.

— Ce să văd? zbieră ea şi mai tare. Atâţia bărbaţi aici şi nimeni nu face nici-un gest, nu scoate nici-un cuvânt. (începu să plângă nervos, fară lacrimi.) De ce nu îl anunţă cineva pe mecanic?

— N-are cum, zise neutru un bărbat aflat lângă cei doi soţi.

Femeia explodă:

— Cine te-a întrebat pe tine? De ce te bagi în vorba oamenilor? Am vorbit eu cu tine? (Ridică sacoşa şi încercă să-l lovească pe cel intrat în vorbă.) Te bag în pizda mă-tii!

Soţul îi dădu o palmă, pe neaşteptate. Femeia se clătină de forţa loviturii şi apoi începu să plângă liniştit. O femeie se ridică şi o luă de mână. O aşeză în locul ei. Complet calmată, soţia revoltată îşi acoperi faţa cu palmele şi continuă să plângă. În vagon se lăsă tăcerea. Singurul vorbitor rămăsese Profetu' :

— Oameni fără minte. Credeţi că lucrurile or să meargă aşa, la nesfârşit. Nu simţiţi nimic rău. Totul este bine, ca pe roate. Cu banii voştri căcăcioşi^ în buzunare. Vă uitaţi la vitrine. Aş vrea aia şi aia. Îmi ajung banii pentru cutare. Strâng bani şi-mi iau. Nu ştiţi ce se pregăteşte. Aici, acum. Ca nişte macaroane! Futu-vă muma-n cur! Aşa o să se rupă. O să cădeţi toţi în iad.

Un bătrân de vreo şaizeci de ani, aflat prin preajma Profetului se supără fără veste şi făcu un pas înspre acesta. Spuse ameninţător:

— Bă, nenorocitule, mă înjuri tu pe mine? Te calc în picioare!

Tânărul care discutase cu fata mai înainte, îl apucă de braţ şi—1 opri. Îi spuse blând:

— Nu vă înjură pe dumneavoastră personal. Şi nici pe cineva de aici.(Bătrânul îi măsură ameninţător.) Vru să-i spună ceva, dar renunţă. (Tânărul era înalt şi părea musculos). Înjură în general. Sau poate că înjură liniile metroului. Cine ştie?

Aşa este, interveni o voce împăciuitoare din public, n-are rost să-ţi pui mintea cu un om necăjit ca el. Spune şi el nişte vorbe. Nu vrea să supere pe nimeni.

Conversaţiile se reluară într-o atmosferă schimbată. Spusele cerşetorului, aşa absurde cum fuseseră, loviseră undeva. In privirile oamenilor apărură licăriri de nelinişte.

7. *Palatul Victoria*

Ora 15,00. Demnitarii aflaţi în biroul primului-ministru aşteaptă în tăcere.

Doi dintre ei sunt fumători, dar nu îndrăznesc să aprindă vreo ţigară. Premierul este un puritan, pornit, printre altele, împotriva ţigărilor.

în sfârşit, legătura este realizată. Vor auzi cu toţii convorbirea.

— La telefon primul-ministru. Vă ascult. Vocea anonimului este într-adevăr inumană, într-atât de egal şi de corect articulează cuvintele:

— Vă salut cu deosebit respect, domnule prim-ministru. Cum ştiţi, mă numesc Ion Popescu. Am aflat că trenurile de pe toate liniile de metrou au fost oprite. N-am înţeles această măsură.

Ministrul transporturilor îi aruncă subalternului său, directorul general R., cu o privire asasină. Primul-ministru pare a nu observa nimic.

După o scurtă tăcere, premierul întrebă:

— Domnule Popescu, ce organizaţie reprezentaţi? în ce calitate ne-aţi contactat?

Răspunsul vine imediat:

— Amănuntele n-ar face decât să vă consume inutil timpul. Să zicem că sunt un simpatizant al României.

— Nu sunteţi român?

— Iată o nouă întrebare lipsită de sens. În contextul de faţă.

Primul-ministru nu poate fi clintit cu nici un chip din calmul lui britanic:

— în acest caz, ce doriţi? Sau ce propuneţi? Ce-aţî face în locul meu, dacă un necunoscut v-ar anunţa iminenţa unor atentate cu bombe asupra metroului?

— Aş porni toate trenurile, în mod normal, dar nu aş mai admite intrarea călătorilor în staţii. Nu ştim când se va produce prima deflagraţie. Vă urez noroc. Poate vă voi mai contacta. Terminat.

D., ministrul transporturilor, nu mai aşteaptă părerea şefului său. Îi spune răstit lui R. :

— Ordonaţi cât mai repede pornirea trenurilor. Planul omului de la telefon este cel mai logic cu

putinţă.

Premierul înclină aprobator din cap, iar directorul general îşi foloseşte febril telefonul portativ. În timp ce vorbeşte cu Dispeceratul, îi face un semn lui S. Acesta se înclină către premier şi părăseşte aproape în fugă biroul. R. este palid şi asudă. *Numai să nu fac vreun infarct Nu este defel momentul*

— într-adevăr, spune premierul, oprirea trenurilor putea fi evitată. În febrilitatea momentului, însă, era greu de găsit o soluţie.

— Am procedat aşa, zice R., fiindcă explozia unui tren aflat în mişcare este mult mai periculoasă.

P. spune posac:

— Operaţia evcuării putea fi începută din primul moment. În fine... Întrebarea este ce facem după ieşirea ultimului călător.

Ministrul de interne tuşeşte, pentru a-şi drege glasul:

— Procedura de rutină. Apelăm la ajutorul armatei. Sunt verificate toate vagoanele. Ramele, cum le spuneţi dumneavoastră, cei de la metrou. Este posibilă şi minarea unei linii. Explozibil poate fi plasat în staţii şi în tuneluri. După câte ştiu, staţiile de metrou nu sunt păzite prea riguros. Se poate intra şi prin gurile de aerisire. D. face un gest de neputinţă, îndepărtân-du-şi braţele. De asemena, există posibilităţi ca o persoană sau mai multe să rămână în interior în timpul cât circulaţia este întreruptă. Mă înşel?

— Nu, răspuse R. (Şi-a mai revenit şi pare stăpân pe sine.) Nu suntem pregătiţi pentru a întâmpina un atac terorist. Mă întreb care metrou din lume este. (îi aruncă o privire piezişă ministrului său.) Rămâne să ne organizăm în viitor.

Primul-ministru pare a calcula ceva în minte, întreabă:

— Cam cât timp ar dura evacuarea tuturor? După ieşirea ultimului călător am putea respira uşuraţi.

Directorul general se gândeşte. Vrea să spună ceva, renunţă. Se decide:

— Cred că mai puţin de o oră. Le-am spus celor de la Dispecerat să nu alerteze lumea. Totul va decurge în mod normal. Va fi anunţată o întrerupere a traficului. Intrarea în staţii va fi temporar interzisă. Nici mecanicii nu vor şti nimic. Li se va spune că este vorba despre alimentarea cu energie (Se adresează superiorului său direct.) Rămâne să stabiliţi cât timp va dura întreruperea circulaţiei. În cele din urmă, va fi necesar un comunicat de presă.

— Ce părere aveţi? este întrebat A.

Ministrul de interne nu spune nimic. Tăcere. Apoi, în chip surprinzător, se aude un lătrat de câine. Primul-minstru zâmbeşte abia perceptibil.

— Trebuie să vorbim cu armata, spune A. Ei au specialişti în deminare. Dacă vor fi verificate toate traseele, presupun că vor fi necesare câteva zile.

— Pagubele vor fi imense, şopteşte D.

— Şi nu numai pentru dumneavoastră, spune premierul, întreprinderile trebuie să se preocupe de transportul angajaţilor. Poate vom apela la ajutorul armatei, dacă povestea se prelungeşte.

Ministrul de interne se uită lung la primul-ministru. Obrazul lui de om îmbătrânit, dar energic se încreţeşte a scepticism:

— Domnule prim-ministru... Dacă este joaca unor adolescenţi? Am auzit că sintetizatoarele de voce pot fi cumpărate de oricine. Dacă are bani suficienţi, bineînţeles. Vă daţi seama ce forţe umane vor fi puse în mişcare?

Premierul clătină lent din cap.

— Nu ne putem permite să riscăm. Ştirea va ajunge mai devreme sau mai târziu la jurnalişti. Vă daţi seama ce s-ar întâmpla, dacă avertizarea s-ar adeveri. Toţi cei de-aicj am zbura de pe scena politică în douăzeci şi patru de ore. Există o psihoză cu privire la terorişti. Oamenii sunt foarte sensibilizaţi. Ce spuneţi pare rezonabil, dar nu ne putem permite. Asta este situaţia. Vom acţiona aşa cum am stabilit. Voi vorbi chiar acum cu armata.

8. Un tren subteran între staţiile Crângaşi şi Semănătoarea

Ora 15,00. Circulaţia metroului urma să se reia la ora 15,15. lom Mercală intrase în tură la ora 14. Era la prima lui cursă. Trebuia să meargă de dimineaţă, dar aranjase un schimb cu un coleg. N-avusese probleme cu şefii. Mecanicii erau consideraţi nişte oameni mai deosebiţi şi erau trataţi ca atare. În timpul prelungitei staţionări, mecanicul avusese timp să se gândească la cele văzute în noaptea precedentă. Trebuia să anunţe pe cineva? Pe cine? Să meargă la Poliţie? Discursul căruntului cu barbă şi părul legat în coadă nu conţinuse nimic subversiv. Generalităţi. Dar discuţiile purtate în şoaptă? Ce puseseră la cale? Fără veste, îi reapărură în minte unele dintre vorbele spuse de şeful din hangerul părăsit. Răul trebuia să

domine lumea. Stăpânul lor ştie că nu pot să-i spună vorbele cuvenite. Fiindcă sunt ascultaţi. Stăpânul a intrat în ei. Cuvântul satana n-a fost rostit, dar plutea în aer. Num ia despre diavolul putea fi vorba. Ce-or fi pus la cale? De dimineaţă încercase s-o întrebe pe Lucica, dar nu obşinuse decât o tăcere duşmănoasă din partea ei. Nu-i treaba ta, aşa îi spusese, în cele din urmă. Am voie să ascult ce muzică doresc. Apoi îl privise încruntată. Te credeam un om serios. Să mă urmăreşti, ca pe o răufăcătoare! N-am să-ţi iert asta niciodată.

Anunţul privitor Ia reluarrea circulaţiei fu recepţionat de Mercală la ora 15,10. Porniţi peste cinci minute. Procedaţi normal. La intrarea în staţia Crângaşi, anunţaţi că trenul nu mai circulă. Atât. Apoi rămâneţi în aşteptare. La sosirea trenului din spatele dumneavoastră, veţi înainta cu distanţa corespunzătoare, pentru a-i face loc. Veţi primi instrucţiuni la momentul potrivit.

Când mai erau vreo două minute până la plecare, în uşa cabinei se auziră nişte bătăi. Mecanicul şi ajutorul lui se priviră uluiţi. Mercală crezu că are o halucinaţie.

— Ai auzit şi tu? îl întrebă pe celălalt

Acesta, un tânăr de vreo douăzeci şi cinci de ani facu un semn afirmativ.

— Nu se poatş, spuse Mercală. Ni s-a părut. Bătăile se repetară. De această dată, mult mai dis^ tinct

— A bătut cu ceva de metal, cu o monedă, cred, spuse Mercală.

Cei doi erau obişnuiţi cu zgomotele, dar acelea li se părură asurzitoare.

— Deschide uşa! spuse mecanicul. O fi vreun revizor de cale. Cine ştie cum s-a rătăcit pe aici, la ora asta. Altcineva nrare cine să fie.

Afară era un tânăr cu părul lung, îmbrăcat cu haine de culoare închisă. Vestă şi pantaloni de piele, cu ţinte. Cămaşă neagră cu un model izbitor, reprezentând cranii umane. Purta cercei. De gât îi atârnau câteva amulete. Mercală simţi că i se moaie picioarele. *Ăsta este de-al Lucicăi. Asta au discutat ei aseară. Ei au lansat zvonurile despre metrou. Că se va întâmpla nu ştiu ce.* Tânărul urcă liniştit. Mecanicul-ajutor se înroşi la faţă şi îl apucă de piept pe intrus. Zise, scrâşnind din dinţi:

— Ce cauţi, mă, aici?

Mercală interveni cu un glas abia audibil:

— Lasă-l în pace!

Celălalt n-auzi şi se montă şi mai tare. Mecanicul strigă:

— Ia mâna de pe el! (Mecanicul-ajutor se retrase. Privirile lui erau ale unui om cu mintea rătăcită.) Ce doreşti? îl întrebă pe noul venit.

— Văd că tu eşti mai deştept, spuse dispreţuitor tânărul. În trenul ăsta este un om de-al nostru. Are o încărcătură bună să vă strice toată jucăria. Să vă facă şi-o inundaţie de toată frumuseţea.

Mercală îşi recapătă sângele rece:

— Şi omul tău? Nu moare şi el?

— Pe noi nu ne sperie moartea. Prin ea ne eliberăm de lanţurile fricii. (O clipă, tânărul păru a fi intrat în transă. Privirile i se lărgiră, mâinile i se încleştară. Îşi scutură capul. Se linişti brusc.) Atenţie, bătrâne! Rămâi pe loc! La prima mişcare, trenul tău sare în aer.

Mercală se simţi de parcă ar fi primit o injecţie cu un tranchilizant foarte puternic. *Niciodată n-am fost mai calm decât acum.*

— Bine, spuse. Şi mai departe?

— Cheamă Dispecerul la telefon. Sau nu, aşteaptă să te sune el. Vor vedea că rămâi pe loc şi se vor întreba ce s-a întâmplat. Atunci mă dai pe mine la telefon. (Tânărul rânji sardonic). Vor afla nişte lucruri amuzante. Foarte distractive.

Telefonul sună după câteva secunde. Mercală se conformă ordinelor. Îi întinse receptorul noului venit:

— Atenţie, vă rog! spuse acesta. Trenul din care vorbesc eu nu se mişcă. Vagoanele rămân închise. Veţi primi imediat noi instrucţiuni. (închise telefonul şi îl privi poruncitor pe Mercală.) Uite ce ai de făcut acum. Anunţi călătorii că oprirea mai durează câtva timp. Precizezi că toată lumea trebuie să rămână liniştită. Părăsirea ramelor, prin forţarea uşilor sau spargerea ferestrelor prezintă pericol de moarte. Vorbeşti cu o voce normală. Apelezi la răbdarea călătorilor şi îţi ceri scuze în numele Metroului. Ai înţeles?

— Da.

Pletosul facu un semn poruncitor din cap. Mercală vorbi exact cum i se spusese.

— Bine, bătrâne! Aşa te vreau! Poate intri şi tu în mişcarea noastră, alături de fiică-ta. Deşi eşti cam moşneag pentru noi. Cheamă acum Dispeceratul. Mai am să le spun ceva.

Mecanicul se conformă. Creierul îi lucra cu febrilitate. *Totul mi se pare ceva de necrezut. Faci acte de terorism, atunci când ai de cerut ceva. Ce-ar putea pretinde ăştia?*

— Atenţie, le spuse teroristul celor de la Dispecerat, în acest tren se află o încărcătură bună să vă distrugă nu numai vagoanele, ci şi tunelul.

în aceeaşi situaţie se afla şi un tren aflat între staţiile Unirii şi Izvor. Aceste două trenuri rămân pe loc. Cu restul, faceţi ce ştiţi. Nu ne interesează. Dacă unul dintre aceste trenuri se pune în mişcare, sare în aer. Aţi înţeles?

— Da, spuse S.

— Aţi primit al doilea telefon? -Da.

— OK. Aşteptaţi noi instrucţiuni. Nu încercaţi nimic, dacă doriţi să mai aveţi metrou în Bucureşti. Fără trupe de comando, fară gaze hipnotice. Oamenii noştri nu se tem de moarte. La cel mai mic semn că nu jucaţi cinstit, cele două trenuri sar în aer. Pletosul zâmbi satisfăcut. Am pus lucrurile la punct, le spuse celor doi aflaţi lângă el. Acum o să avem de aşteptat. Nu prea multă vreme.

Se aşeză pe scaunul mecanicului şi îşi aprinse o ţigară.

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, spuse ironic. Trecură câteva minute. Mercală îşi aminti

secvenţe din filme cu terorişti şi ostatici. Mă întreb cum de au acţionat aşa şi nu altfel. Cum de a ajuns ăsta aici. De unde a ştiut că noi ne vom opri tocmai aici. Cel cu bomba s-a urcat în tren mai înainte. De unde a ştiut cel de aici la ce uşă trebuie să bată?

în cabina strâmtă se instala treptat un fel de intimiditate. Cei trei bărbaţi aproape se atingeau unul pe celălalt. Mercală, în continuare foarte calm, avea privirile unuia care face mintal nişte calcule.

Mecanicul-ajutor, ieşit din furia lui neputincioasă, rămăsese proptit de o uşă şi privea în gol.

— Ia spune, întrebă mecanicul, de unde ai ştiut unde să sui?, ^

Tânărul râse dispreţuitor:

— Nu-ţi vine să crezi, este? îţi spui că totul este un joc de copii?

— Nu-mi spun nimic, dar n-aveai de unde să ştii.

— Bine, bătrâne, o să-ţi spun. În definitiv, fata ta este una de-a noastră. Deşi n-a făcut încă pasul cel mare. Mai are nu ştiu ce ezitări. Seamănă cu tine. Este cam căcăcioasă de felul ei. (Mercală îl privi ţintă.) Ai vrea să-mi dai una, este? Te gândeşti că băiatul din tren, bomba noastră vie, n-are de unde să ştie, este? (Râse aproape prietenos.) Ne crezi idioţi, este clar. Află că acum băiatul din tren aude tot ce discutăm aici. Atinge-mă numai şi-o să vezi ce se întâmplă. Bum! Asta, nimic altceva.

— Nu te-ating, zise liniştit mecanicul. *Lucica mea este amestecată în atacuri teroriste? Nu pot să cred asta în ruptul capului. Probabil sunt mai multe grupuri. Toţi necăjiţii ăia, care îşi chinuie urechile cu muzica aia îngrozitoare, să fie nişte terorişti? Să rişte închisoarea pe viaţă? Pentru ce? Ca muzica lor să fie cântată în tot oraşul, zi şi noapte? Este absurd.* Te-aş întreba doar ceva.

— M-ai mai întrebat o dată. Cam uiţi, bătrâne! Cum de am ştiut unde se află trenul tău. Asta vrei să ştii.

— Da.

— Am profitat de întâmplare. Eu trebuia să vin aici, peste voi doi, la Semănătoarea în staţie. M-aş fi urcat imediat după ajutorul tău. N-aţi mai păţit aşa ceva. Aţi fi fost prea miraţi, pentru a mă împiedica.

După aia aţi fi rămas pe loc. Aţi fi anunţat călătorii să fie cuminţi. Aşa a ieşit mai bine decât speram. Poate că în staţie, lumea s-ar fi panicat şi ar fi încercat să forţeze uşile.

Mercală tăcu vreme de câteva secunde. Apoi spuse liniştit:

— Dar trenul? Sunt mai multe între Semănătoarea şi Crângaşi. De unde ai ştiut care este cel cu bomba?

— Vezi că iar ne crezi proşti? Trenul tău are un semn. Chiar aici, lângă cabina ta. Mai sunt încă două. Nu le-a observat nimeni, fiindcă sunt discrete. Şi fiindcă nimeni nu s-a aşteptat la aşa ceva.

— Şi cum de ai ajuns până aici? Cum de nu te-a văzut nimeni din celălalte trenuri. Cele pe lângă care ai trecut?

— Şi aici am avut noroc. (Arătă înspre o sacoşă. Lui Mercală şi ajutorului său li se păru că o văd pentru prima oară.) Aici am o salopetă. Cum au revizorii voştri de cale. Dar n-a fost

nevoie să mi-o pun. Toate trenurile sunt cu farurile stinse în timpul staţionărilor mai lungi. N-am ştiut asta. Am aflat-o acum. (Râse batjocoritor.) Faceţi economie de electricitate, probabil. Am trecut liniştit pe lângă câteva trenuri. M-am aplecat. Nimeni nu m-a văzut Ei, ce ai de spus? Eşti mulţumit de explicaţiile mele, presupun. Sau mă înşel?

— Sunt mulţumit, spuse mecanicul cu voce lipsită de orice intonaţie. Deci oprirea n-a fost opera voastră.

— Nu. Habar n-am cine a oprit trenurile. Şi de ce. Chiar aşa, de ce v-aţi oprit?

Mecanicul tăcu.

— N-auzi? Te-am întrebat ceva.

— Bă, băiatule, spuse Mercală duios, te-am înţeles. Am aflat că sare trenul în aer, dacă mă ating de tine. Ştiu că sunt, pentru tine şi fiică-mea, un moş.

Nu-ţi pasă de moarte şi altele de-astea. Totuşi, fii atent cum vorbeşti! Eu nu sunt aici la un interogatoriu. Fii atent! (îl mângâie pe cap, patern. Intrusul nu avu timp să se ferească. Gestul fusese prea surprinzător.) Fă atacuri cu bombe, dar nu mă călca pe mine pe bătătură.

Ajutorul lui Mercală îşi privi şeful cu ochii holbaţi. *Niciodată nu l-am auzit vorbind atât de blând. Toarce ca o pisică.*

— Bine, bătrâne, spuse teroristul.

Vocea lui era uşor răguşită. *De emoţie? De frică?*

— Aşteptăm să ne sune de la dispecerat. Nu mă interesează treburile voastre. Eu am o misiune aici. Tu poţi să faci ce vrei. Să-mi rupi gâtul sau să mă pupi, te priveşte.

***9**. Palatul Victoria*

Ora 15,15. Între biroul primului-ministru şi dispeceratul Metroului s-a stabilit o legătură permanentă. S.poate suna. O şi face de îndată ce primeşte stupefiantele noutăţi de la cei doi mecanici. Îi răspunde primului-ministru. Acesta nu este omul convenţiilor rigide. Nu-l deranjează să fac^ parte din celula de criză. Vorbeşte în felul lui obişnuit. Foarte calm, articulând rar cuvintele. Mă interesează, în primul rând, logica situaţiei, a declarat el odată într-un interviu. Nu raţiunea de stat? a încercat vicleanul jurnalist să-l surprindă. Nu, i-a replicat Panait. Pentru a pricepe raţiunea de stat, ai nevoie de o abordare logică. Un

patriot frenetic, de exemplu, dar lipsit de logică, poate face mult rău.

Dispecerul şef uită că vorbeşte cu şeful Executivului şi i se adresează imperativ. Telefonul îi

amplifică vocea. Il aud toţi cei prezenţi:. – Cu domnul ministru D., vă rog!

Premierul zâmbeşte abia vizibil şi îi întinde receptorul subalternului său.

— Da, domnule S., spune morocănos demnitarul. Ai dat drumul la circulaţie?

— Domnule ministru, a intervenit ceva cu totul special. În două trenuri ale noastre se află doi terorişti-kamikaze. Au explozibilul asupra lor şi ameninţă să-l detoneze. Pretind să oprim cele două trenuri în locurile unde se află acum şi să facem ce dorim cu celelalte.

— Rămâneţi la telefon, vă rog! (Apoi i se adresează lui R.) Ce putem face? (Nu aşteaptă răspunsul.) Domnule S., auzi ce vorbim aici?

— Aud foarte bine.

Privirile directorului general sunt rătăcite. Face eforturi vizibile să-şi recapete calmul. Buzele i se mişcă, dar nu se aude nici-un sunet. În cele din urmă întreabă:

— Domnule S., unde se află cele două trenuri?

— între Izvor şi Unirii, primul. Al doilea, între Semănătoarea şi Crângaşi.

— Se pot pune în mişcare multe. Unele, însă, n-au pe unde să iasă. Se poate face un plan de evacuare. Unele trenuri pot să o ia în direcţia inversă şi să fie golite de călători.

— Ce fel de zone sunt cele două? întrebă premierul, pururi egal cu sine însuşi. Ce efecte ar avea exploziile?

— Foarte rele, spune R. Apele din canalele de aducţiune de sub Dâmboviţa ar putea invada tunelul. Aşa ceva s-a mai întâmplat odată. A fost urât de tot. Asta a fost demult.

Ministrul comunicaţiilor îl priveşte sever:

— Lăsaţi trecutul, domnule R. Ne interesează prezentul.

— Da, bineînţeles, bâguie directorul general. Inundaţia a fost pe vremuri la staţia Unirii. Acum s-ar putea întâmpla ceva asemănător.

— înţeleg că v-aţi referit la trenul dintre Unirii şi Izvor, spune imperturbabil primul-ministru. Dar al doilea? Ce pagube ar putea fi?

Directorul general este foarte palid. S-ar zice că din moment în moment va leşina. D. spune cu voce tare, spre a fi bine auzit la Dispecerat.

— Domnule S., vă rog să răspundeţi!

— Da, spune zelos S. Acolo, tunelul trece pe sub Dâmboviţa. Ar putea fi chiar mai rău. Mă refer la posibilitatea de afectare a barajului.

Şeful de cabinet a pus între timp în faţa premierului o hartă a Capitalei. *Nu i-a cerut-o nimeni Iată ce-nseamnă să ai un subaltern inteligent* Acesta priveşte cu atenţie şi spune foarte calm:

— Domnule S., am în faţă o hartă cu traseele me-troului nostru. Îmi pot reprezenta poziţia trenului. Distanţa până la baraj este totuşi mare. Cred că ipoteza dumneavoastră nu stă în picioare. (îl priveşte întrebător pe ministrul de interne.) Ce părere aveţi?

Sumbru, A. se ridică şi vine în spatele primului-ministru. Priveşte cu atenţie harta. Spune:

— în principiu, aveţi dreptate. Dar dacă explozia dă naştere unei unde de şoc asemănătoare celor seismice? Trebuie să vedem ce spun specialiştii.

Vreme de câteva secunde domneşte tăcerea. Din nou, ca un făcut, se aude un hămăit de câine. Premierul, iarăşi, zâmbeşte abia perceptibil. *Acum toţi au viziunea inundării Bucureştiului Ruperea barajului de la Crângaşt valul enorm care ar mătura tot ce-ar întâlni în cale. Apocalipsa adusă de un râu banal de care unii îşi bat joc. După ploile din ultima vreme, apele din lacul de acumulare trebuie să fie foarte mari. Aşa ar fi normal M-am gândit de multe ori ce s-ar întâmpla, dacă ar fi minat digul. Mi-au plăcut întotdeauna filmele cu subiecte apocaliptice. Mi-e jenă s-o recunosc, dar acum o parte din mine este detaşată şi priveşte totul cu o curiozitate maladivă.*

— Domnilor, spune, ştim multe despre terorişti. Nimic, însă, despre dorinţele lor. Domnule S., ne puteţi lămuri? Aveţi vreo informaţie în acest sens?

— Nimic, răspunde imediat dispecerul şef. Din spusele mecanicilor şi din modul de a vorbi al teroriştilor, rezultă că sunt nişte fanatici religioşi. Foarte tineri.

— Fanatici religioşi? întreabă premierul. (în glasul lui răsună maxima mirare.) La noi? Aruncă în aer un metrou din motive religioase? Aşa ceva este totalmente ilogic. Lipsit de orice sens. Cum îţi recrutezi adepţii, dacă se ştie că tu omori oameni?

— Sataniştii practică sacrificiul ritual, intervine A., posomorât. După câte ştim la noi sunt încă orientaţi în asemenea direcţii.

— Fac şi sacrificii umane?

— Uneori. Obişnuiesc să se şi sinucidă. Asta s-ar lega cu povestea de acum.

Ministrul de interne îşi trozneşte degetele. Falangele lui bătrâne pocnesc. Spune:

— Se cere un plan, aici. Problema are mai multe aspecte.

Premierul are unul dintre zâmbetele lui nepotrivite cu situaţia. Nimeni nu se miră. Toţi cei prezenţi ştiu că mintea îi lucrează, iar veselia este de suprafaţă. Zâmbetele mele sunt ca ale asiaticilor, a declarat şeful Administraţiei într-un cerc de colaboratori foarte apropiaţi. Cât am lucrat în Japonia, am învăţat cât de important este să fi relaxat, indiferent de situaţie. Creierul lucrează mai bine. Spune:

— Trebuie să aflăm mai întâi ce pretind teroriştii. Dacă nu putem ajunge la o înţelegere cu ei, luăm alte măsuri. Poate au vreo pretenţie puerilă. De exemplu, să sacrifice un ţap pe Piaţa Romană, sub ochii protectori ai Poliţiei.

Ministrul de interne nu gustă gluma. Pare din ce în ce mai îngrijorat:

— Aş vrea să-l întreb pe domnul S. dacă a putut face vreo deducţie, ascultând spusele teroriştilor.

Vocea dispecerului şef se aude imediat. S. nu mai este emoţionat:

— Absolut nimic. Cei doi sunt foarte dispreţuitori. Nu ştiu dacă asta vă poate fi de folos. Noi am înregistrat toate convorbirile cu ei. Dacă doriţi, le puteţi asculta chiar acum.

— Vă rugăm, spune premierul.

Glasul celui de-al doilea terorist, cel îmbarcat între staţiile Unirii şi Izvor, se subţiază şi se îngroaşă, de parcă ar fi un

adolescent. În mare, are aceleaşi pretenţii. Cele două trenuri să rămână pe loc. Dispeceratul să aştepte instrucţiuni. Cei din celula de criză află şi cuvintele spuse de cei doi mecanici, călătorilor. Dispeceratul a reuşit să le înregistreze şi pe acestea.

— Au vorbit foarte bine, spune primul-ministru, după ce ascultă înregistrările. Nu mi s-au părut deloc panicaţi.

Ministrul de interne se încruntă:

— Mă întreb dacă oamenii din vagoanele respective ştiu pentru ce stau pe loc. Dacă ştiu că printre ei se află o bombă vie, situaţia devine incontrolabilă. Ştiu din experienţă ce fac oamenii intraţi în panică. Se poate întâmpla orice. Mai ales atunci când nu este o situaţie clasică.

— Ce înseamnă o situaţie clasică? întreabă imperturbabil premierul. *

— Nişte oameni înarmaţi, care ameninţă cu împuşcarea imediată. Sau cu detonarea unor grenade ţinute la vedere. Nu ştiu cum au procedat ăştia ai noştri.

Brusc, geamurile biroului zăngănesc. Paharele aflate pe o măsuţă se lovesc unele de altele. Ca la o comandă, privirile tuturor se "îndreaptă spre candelabrul cu cinci braţe. Acesta se clatină uşor.

— Aţi simţit ceva ca o zvâcnire? întreabă premierul. Mie mi s-a părut că fotoliul de sub mine vrea s-o ia razna.

Ceilalţi nu spun nimic. Se uită în continuare la candelabru. Acesta se mai mişcă de câteva ori şi apoi rămâne nemişcat. Sau nu? începe din nou să penduleze? Nu.

— Un mic cutremur, spune calm A.

în birou intră şeful de cabinet. Nu pare prea speriat. Ba chiar se străduieşte să zâmbească. Zice:

— O să sun la Centrul de Seismologie. Să vedem de ce grad a fost.

— Bine, zice primul-ministru. Să ne spui şi nouă. Celula de criză intră într-o pauză spontană. *Un*

cutremur este exact ce ne trebuia acum. Lumea o să creadă că nişte forţe malefice se îndârjesc împotriva ţării Că suntem ghinionişti şi altele de felul acesta.

Şefiil de cabinet se întoarce. Are o figură de om nedumerit.

— Am aflat că n-a fost nici-un cutremur. Cei de

acolo spun că poate s-a produs vreo explozie în zonă. S.? rămas pe recepţie, a auzit tot. Spune:

— Pe traseele noastre nu s-a produs nici-o explozie. În schimb, nişte mecanici din zona Victoriei au simţit cutremurul.

— Deci a fost ceva local, spune gânditor primul-ministru. Ar trebui să facem o mică investigaţie.

Şefiil de cabinet întreabă:

— Să trimit nişte băieţi? Să afle dacă s-a resimţit în clădirile din zonă?

— N-ar fi rău.

10. Un tren subteran oprit între staţiile Izvor şi Unirii

Ora 15,30. Lunga oprire nu provocase nici-o izbucnire de isterie. Semnele de nervozitate ale unor călători se limitaseră la proteste mai degrabă timide. De altfel, era şi absurd să te manifeşti mai vehement. Pe cine să înjuri? Metroul? Mecanicul? Mentalitatea românească? Ceea ce se petrecuse în cabina mecanicului trecuse neobservat. Poate că dacă vreun călător aflat în prima ramă şi-ar fi pus urechea pe peretele despărţitor, ar fi înţeles câte ceva. Nimeni n-avusese această idee. Cam la fel se întâmplă atunci când un tren opreşte în plin câmp, din motive necunoscute. Se instalează, cel puţin pentru o vreme, liniştea resemnată.

Un ecou întârziat al mentalităţii din timpul dictaturii îi spusese, la un moment dat, Titi Kepler, prietenului său. Tu n-ai de unde să ştii cum era. Eu eram copil pe atunci. Oamenii aveau o răbdare nemaipomenită. Stătea ore în şir la cozi, fară să dea nici cel mai mic semn de nervozitate. Rareori, câte unul făcea o criză şi începea să urle împotriva regimului. Băieţii îl săltau imediat. Astea erau cazuri rare. Pe atunci nu-mi dădeam seama. Acum pot să interpretez datele. Vali, foarte receptiv la spusele prietenului său, propusese o teorie cu privire la avantajele răbdării. Nu este oare răbdarea virtutea de căpetenie a samuraiului? spusese el. Vali râsese sănătos, arătându-şi dantura de carnasier, fără nici-o intervenţie vizibilă a vreunui dentist. Tu pe toate le poţi întoarce, spusese admirativ. Trebuie neapărat să intre la filozofie. Acolo este locul tău. Şi cine mă

ţine? Asta poţi să mi-o spui? Eu o să te ţin, bineînţeles. Vali avusese una dintre micile lui crize de emotivitate feciorelnică. Se înroşise, iar Titi îi atinsese ca din întâmplare mâna. Da, da, eu o să te întreţin. Trebuie să-ţi pui în valoare calităţile.

Anunţul mecanicului pică într-un moment de acalmie aproape deplină. Vocea lui răguşită se auzi distinct:

— Stimaţi călători, vă rog să ascultaţi cu atenţie. Mecanicul încercă să fie perfect calm, dar nu prea reuşi. Printre dumneavoastră se află cineva care are asupra sa un explozibil extrem de puternic. În orice moment, trenul nostru poate sări în aer. Un reprezentant al teroriştilor se află lângă mine şi mă obligă să vă anunţ. Văjrog să daţi dovadă de maturitate şi să vă abţineţi de la orice gest necugetat. Orice încercare de părăsire a trenului va duce la un dezastru. Nu uitaţi că printre dumneavoastră se află copii. Trebuie să aşteptaţi în linişte şi să aveţi toată încrederea în noi. Nu ştim deocamdată cine este persoana respectivă. Iată de ce este o mare greşeală părăsirea trenului, adică a uneia dintre cele patru rame, în speranţa că omul cu explozibilul nu va observa.

După anunţ^ tăcere. Oamenii începură să se uite unul la celălalt. În scurtă vreme, suspiciunea deveni atât de puternică, încât se transformă într-un nor toxic. John Thompson vorbi primul. În limba lui, cu voce tare:

— înţelege cineva de aici limba engleză? întrebă el, cu o autoritate surprinzătoare pentru soţia lui.

— Eu sunt acela, spuse Robert Onu, fără să se mişte de pe scaunul său. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, bineînţeles.

în jurul perechii de londonezi şi a celei de îndrăgostiţi bucureşteni se produseră nişte mişcări ameninţătoare.

— Ce vorbesc porcii ăştia? se auzi vocea aspră a unui om de vreo cincizeci de ani. Te pomeneşti că...

— Robert, fii atent! exclamă Roberta strângându-l de mână pe iubitul ei. Nu cumva să se interpreteze greşit.

Cei doi englezi, paralizaţi de mişcările ostile ale celor din jurul lor, nu mai spuseră nimic. Cu o mişcare instinctivă, John îşi petrecu braţul drept peste umerii soţiei sale.

— Vă rog..., spuse el.

începu să se amplifice o rumoare de glasuri şoptite şi ameninţătoare. Robert se ridică în picioare cu o mişcare bruscă.

Cei din jurul lui făcură un pas înapoi. Cineva, o fată călcată pe picior, scoase un ţipăt sugrumat.

— Doamnelor şi domnilor, spuse Robert, arătân-du-i cu degetul pe cei doi englezi. Oamenii ăştia au întrebat dacă ştie cineva limba lor. Asta-i tot. Eu am răspuns că ştiu. Sunt student la Filologie în Bucureşti. Sunt român. Puteţi să mă perchiziţionaţi, dacă vreţi, (îşi ridică ambele mâini, ca şi cum s-ar fi predat). Aş vrea să-i pun la curent cu situaţia noastră. Să nu facă tocmai ei vreo mişcare greşită şi să se întâmple ceva ireparabil. Îmi permiteţi să le explic?

— Bă, se auzi o voce posacă, tu nu-ţi baţi joc aicea de noi. Mi se rupe mie de filologia ta. Vorbiţi româneşte, să înţeleagă toată lumea!

Un bărbat între două vârste, cu ochelari şi barbă uşor încărunţită interveni:

— Băiatul nu minte. Ştiu atâta engleză încât să-mi dau seama. Străinii au întrebat cine le vorbeşte limba. Băiatul a spus că el este ăla. Dacă nu este cu supărare. (I se adresă lui Robert). Am tradus bine?

Acesta înclină afirmativ din cap. Apoi se aşeză jos, ridicând din umeri. Bărbosul îl întrebă:

— De ce nu le spui?

— Spuneţi-le dumneavoastră, replică indispus studentul. Nu vreau să am probleme cu nimeni. (Se înveseli dintr-o dată.) La urma urmelor, mi se rupe şi mie de filologie. Numai dracul ştie cum de-am nimerit acolo.

Cineva râse gros. Apoi se auzi o voce necultivată, dură:

— Lasă-l, bă, Nicule, să le zică. Nu vezi că e ţicnit? Zice că i se rupe de facultatea unde este. Învaţă englezeşte, poa' să ciripească cu străinarii şi i se rupe...

— Hai, bă, spuse cel de dinainte, vorbeşte cu ei. Să nu spună că românii nu este civilizaţi. Spune-le cum stă treaba cu bomba aia.

— Mulţumesc, spuse Robert. (Se ridică. Roberta îl urmă, dar el îi facu semn să rămână aşezată. Cineva de lângă cei doi englezi se ridică şi îi făcu loc.) Aici, spuse Robert în engleza sa impecabilă, se află un terorist. Nu ştim dacă în acest vagon. Oricum, în trenul nostru. Este un sinucigaş, moare şi el o dată cu noi, dacă este cazul.

— N-am mai auzit aşa ceva, spuse Shirley cu inocenţă. Atentatele cu bombe se fac în alte părţi. În gări, de exemplu. În mari magazine. Niciodată în metrou.

— Românii sunt mai originali, spuse Robert, cu o mândrie sumbră. Găsesc procedee noi.

— într-adevăr, spuse John, este ciudat. Teroristul este condamnat. Ori moare, ori este arestat. (I se adresă lui Robert.) Nu ţi se pare ilogic?

— Ba da, dar multe sunt lipsite de logică şi totuşi se întâmplă. Şi la voi, nu? (îi privi cercetător pe cei doi.) Ce căutaţi pe-aici? Parcă văd că vreţi să înfiaţi un copil din România... Hm?

— Aşa este, spuse înviorător Shirley. Cum de ai ghicit?

— Lucrurile se repetă. Situaţiile, vreau să spun. Presupun că veţi înfia un copil de ţigan, nu?

— Eşti pătrunzător, spuse John. Eşti student. Anumite cuvinte din limba română le putem înţelege şi noi. Cum ai dedus?

Robeit ridică din umeri:

— V-am spus că situaţiile se repetă. La voi, ţiganii din România sunt consideraţi nişte oropsiţi. Persecutaţi, segregaţi, marginalizaţi. Şi aşa mai departe. Anglia este ţara cea mai democrată din lume. Nu? Cel puţin aşa spuneţi voi. Poate că aveţi chiar dreptate. Ce fac în această situaţie doi englezi respectabili? înfiază un ţigan. Este foarte simplu.

Cei doi britanici râseră afirmativ. Vocea aspră din public se auzi din nou:

— Gata, bă, ai vorbit destul. Acuma spune-ne şi nouă. Avem şi noi dreptul să ştim. Că doar suntem în ţară la noi.

Robert se ridică şi se întoarse lângă prietena sa. Locul era ocupat de o femeie grasă, foarte bronzată. Aceasta îl privi sfidător. Studentul nu reacţiona în nici-un fel. Rămase în picioare şi spuse:

— Sunt doi din Londra. Au venit aici să înfieze un copil. Asta-i tot. Nu-s bogaţi. Daca-ar fi, n-ar umbla cu metroul.

— Şi ce copil? Român?

— Nu, rom.

— De ce nu spui ţigan, mă? înfiază unul de-al nostru, care va să zică.

Pe neaşteptate se simţi o zguduitură, ca şi cum un animal uriaş i-ar fi dat un brânci uşor vagonului unde se găseau cu toţii. Apoi, nimic.

O femeie îşi întrebă soţul, un om cu înfăţişarea cuiva demult resemnat:

— Mă, Ionele, s-a zguduit vagonul sau mi s-a părut mie? (Cel întrebat o privi apatic şi nu spuse nimic.) Zi, mă, ce taci ca o momâie? Ai simţit sau nu o smucitură?

— Am simţit.

— Atunci de ce nu vorbeşti?

— Am vorbit, îndrăzni omul, privind-o cu oarecare teamă.

— Amărâtule! îl apostrofa femeia. Parcă văd că-ţi tremură pantalonii pe tine de frică.

Călătorii începuseră să vorbească tare. Fiecare avea ceva de spus. Uite-aşa am simţit. Ca şi cum podeaua asta s-ar fi mişcat dintr-o dată. De parcă mi s-ar fi muiat picioarele. Ce dracu' o mai fi şi asta? Numai cutremur poate să fie. Acum o să vină replica. Bate-te peste gură! Numai replică nu ne mai trebuie acum.

Pentru câteva minute, teroristul fu uitat. Apoi, cum nici-o mişcare a vagonului nu fu înregistrată, vechea atmosferă de suspiciune renăscu. Din nou, priviri furişate. Erau scrutate toate sacoşele. Un bărbat cu un "diplomat" destul de jerpelit începu să dea semne de nelinişte. Îşi deschise geanta, fără să i-o fi cerut cineva. Înăuntru se aflau nişte lucruri personale destul de soioase şi o carte jerpelită. Când zâmbi, se văzu că omului îi lipseau destul de mulţi dinţi. *Un amărăştean. Umblă şi el cu o geantă diplomat, aşa, ca să pară cineva. Vai de mămicuţa lui.*

în colţul ei, strângându-şi copii lângă pieptul mare, Măria Iorgulescu începu să plângă liniştit. Lenuţa, cea mică, nu părea să fi priceput ce se întâmpla. Adrian, în schimb, se uita uimit în jur. Ochii lui frumoşi şi puri arătau tot mai multă spaimă. O privi cu seriozitate pe Măria:

— Mamă, o să murim cu toţii? Aşa, ca la televizor? O să fie o explozie? Una mare? Flăcări şi fum?

Pe obrazul uşor îmbătrânit al Măriei curgeau lacrimi mari. Îşi sărută odrasla:

— Nu, n-o să murim. De ce să murim? N-am făcut nici-un rău nimănui. Mergem şi noi cu metroul, ca oricine. (Vocea ei deveni mai puternică.) Suntem noi vinovaţi de ceva? L-am

supărat noi pe Dumnezeu? Că numai eu ştiu cum să fac să le împac pe toate în casa aia. (Strigă.) Am greşit eu şi copiii mei cu ceva?

Vali îi şopti lui Titi:

— Vezi? Aşa începe o criză de isterie. Omul se montează tot mai tare. Este foarte interesant. Biata femeie! Ar trebui să te duci la ea s-o linişteşti. Vezi ce atmosferă este aici. Toţi sunt în tensiune. Să nu-i facă vreun rău cineva.

— N-o să păţească nimic. Pe la noi copiii sunt ocoliţi. Şi prin alte părţi, evident. De altfel, cred că se va linişti singură. Pare o femeie de bun simţ. Nu-şi iese ea din fire.

Se dovedi că Titi nu se înşelase. Măria continuă să vorbească, pentru sine însăşi mai mult, dar vocea îi redeveni normală. În cele din urmă, începu să-şi facă cruci mari şi să se roage, fară să-i pese de privirile celor din jurul ei:

— Scapă-ne, Doamne Dumnezeule, din cumpăna asta! Nu-mi lăsa copilaşii să moară. Ai milă, Doamne, de nişte copii nevinovaţi! Ei nici n-au apucat să trăiască viaţa asta grea. Aibi milă de ei, Doamne Dumnezeule! Fie-ţi milă de ei!

— Rugăciunea femeii, spuse Vali cu respect, are ceva impunător, orice zice. Ştiu că eşti ateu, dar nu mă poţi contrazice. Nu este o milogeală josnică. Are o demnitate, ceva în acest gen. Parcă ar apela la argumente raţionale. Într-adevăr, copiii nu sunt cu absolut nimic vinovaţi.

Titi îl privi curios:

— Mă surprinzi, uneori. Ăsta este şi unul dintre farmecele tale, recunosc. Cât priveşte ateismul meu... În situaţii cum este cea de faţă, parcă simt nevoia să renunţ la el. Ce spui? (Vali tăcu, uitându-se în continuare la femeia aflată în rugăciune.) Hm? Nu-mi răspunzi? Tu refuzi să discuţi problema religioasă. Nici până azi nu ştiu ce este în mintea ta. Ia spune! Te socoteşti un păcătos? Sodoma şi Gomora? Hm?

Vali îl privi parcă abia trezit din somn. Se gândi câtva timp înainte de a-i răspunde:

— Am citit că pentru a rezista în postura de ateu trebuie să ai un echilibru psihic neobişnuit de puternic. De cosmonaut. Mi-e teamă că eu nu-l am. Cât priveşte păcatul... În Antichitate, după cum ştii, zeii nu erau prea puritani...

Titi nu-şi putu stăpâni admiraţia:

— Nu mă miră că l-ai surprins pe psihiatru. Cred că ai o inteligenţă fenomenală.Ţi-ai măsurat-o vreodată?

— Nu.

— De ce? Ar fi interesant.

— Nu cred în testele astea. Există mai multe tipuri de inteligenţă.

în acel moment, vagonul se zgudui din nou. De această dată fu mai mult decât o îmbrâncitură brutală. Fu un zgâlţâit repetat de două sau trei ori. Ceva din structura vagonului scârţâi. Zgomotul de metal frecat pe metal era de-a dreptul sinistru. Se mai auziră şi nişte pârâituri. Mai mulţi călători priviră în sus. Câţiva bărbaţi, cu privirile rătăcite de teamă, se repeziră la uşi şi încercară să le deschidă. Fără succes.

— Toată lumea rămâne pe loc, se auzi o voce autoritară şi în acelaşi timp caraghios de adolescentină. Dacă vreţi să trăiţi, lăsaţi uşile în pace!

Vorbise un tânăr cu o înfăţişare de om neînsemnat, slab, cu umerii înguşti şi faţa foarte palidă. Era îmbrăcat într-o haină ce părea a fi fost cândva militară, în mod vizibil, haina era umflată. *Cum de n-am observat asta până acum? Sare în ochi că băiatul are ceva pe dedesubt.*

Băiatul îşi ţinea mâna dreaptă în interiorul hainei. O introdusese în intervalul dintre doi nasturi.

Ca prin farmec, toată lumea se linişti. Cei de la uşă rămăseseră cu braţele atârnându-le pe lângă corpuri, parcă atinşi de efectele unui gaz paralizant.

— Zguduiturile astea n-au nici-o legătură cu noi, spuse băiatul. Nu ştim cine le-a provocat. A fost probabil un cutremur mic. Acum a trecut. Toată lumea rămâne pe loc. Altfel ne ducem cu toţii pe lumea cealaltă.

în liniştea deplină, se auzi vocea stupefiată a unei femei în vârstă:

— Ce-am ajuns să văd, mamă! Băiat aşa de tânăr şi uite ce face. A venit sfârşitul lumii

încet-încet, în jurul teroristului se formă un gol. El rămase la mijlocul vagonului, ţinându-se cu mâna stângă de o bară verticală. Avea o privire fixă, ca şi cum şi-ar fi scrutat propriul suflet.

— Ăsta este fanatic religios, pun pariu pe orice vrei, îi şopti Vali lui Titi.

— Cred că ai dreptate, încuviinţă programatorul. Teroriştii politici au alt fason, alt stil. Pe de altă parte, noi am văzut terorişti numai în filme. Putem să ştim cum sunt cei din realitate?

Măria Iorgulescu nu mai plângea. Îşi ţinea strâns copiii şi avea ochii închişi, de parcă ar fi dorit să-şi aducă aminte de ceva. *Da, da, acum văd foarte clar Ceva se naşte şi loveşte în oameni O forţă necunoscută până acum. Nu ştiu cine o va opri. Băiatul acela cu haina umflată nu este primejdios. Nu va exploda nimic aici, unde sunt eu şi copiii mei. Aş putea să le spun la oameni ce văd şi ce ştiu, dar nu mă vor crede. Degeaba le spun despre primejdie. Mai bine tac.*

11. Sediul Televiziunii Publice

Ora 15,45. Mediile de informare încep să difuzeze ştiri despre oprirea metroului. Ciudata interdicţie recomandată de Ion Popescu n-a funcţionat decât puţină vreme. O droaie de jurnalişti excitaţi au năvălit la Dispecerat şi la centrala Metroului. În linii mari, se ştie aproape tot. Două trenuri au rămas imobilizate, datoria unor terorişti. Restul, cele mai multe, au fost duse în staţii, iar călătorii s-au risipit. Un număr de trenuri au rămas pe loc, datorită unor probleme tehnice. Practic, nu există posibilitatea de a fi manevrate. Călătorii lor au coborât şi, pe jos, au ajuns în diferitele staţii. Reporterii s-ar duce acolo unde sunt trenurile imobilizate, dar forţele de ordine nu le permit. Aveţi răbdare, doamnelor şi domnilor, nu ne mai încurcaţi şi dumneavoastră.

Deşi au trecut aproape două ore de la intrarea teroriştilor în scenă, oficialităţile n-au fost contactate de reprezentanţii acestora.

La postul public de televiziune, preşedintele C. este din ce în ce mai nedumerit. Înconjurat de câţiva subalterni, caută cea mai bună strategie.

— în definitiv, pe noi ne-a contactat misteriosul ăla. Tot noi am dat aseară ediţia specială. Avem prioritatea. Trebuie să folosim întâmplarea asta cât mai bine. Putem să mai recuperăm ceva din vechea noastră popularitate.

în biroul preşedintelui intră un tânăr agitat. Uitând să salute, îi dă o hârtie lui C. Acesta o citeşte cu glas tare, din ce în ce mai mirat:

— Comunicat al Institutului de Seismologie. În ultimele două ore, în diverse zone ale Capitalei au fost înregistrate mişcări de tip seismic. Deşi cetăţenii le-au apreciat drept consecinţe ale unui cutremur, suntem în măsură să le comunicăm următoarele. În Zona Vrancea nu s-a înregistrat nici-un fenomen semnificativ în ultimele zile. Specificul mişcărilor de tip seismic înregistrate în Bucureşti ne determină să conchidem că nu este vorba de o cauză cunoscută. Senzorii noştri, plasaţi în diferite puncte ale Capitalei, continuă să înregistreze mici mişcări ale solului, de scurtă durată.

Deocamdată nu suntem în măsură să ne pronunţăm în privinţa lor. Vom reveni cu noi date în cursul acestei zile.

Tânărul care a adus faxul a rămas pe loc. Preşedintele îl întreabă:

— Ce se mai vorbeşte? Hm? Ce spune lumea?

— O să vă aducem o sinteză cât de curând.

— Bine, spune C, indicându-i printr-un gest că nu mai este nevoie de el. Dacă mai primeşti ceva de la seismologi, vii imediat!

— Am înţeles! spune militäreşte tânărul.

Şeful secţiei de actualităţi, A., zâmbeşte subţire. *Acum cred că se simte în elementul lui. Dacă are cu adevărat stofă de dictator.*

Angela, secretara, intră cu un alt fax. Are o figură jalnică. Machiajul ei minuţios este vizibil deteriorat.

— Ce-ai păţit? o întreabă C, patern.

Fata începe să plângă. Spune printre lacrimi:

— Maică-mea a plecat pe la prânz şi nu s-a mai întors nici până acum acasă. Nici n-a dat vreun telefon. Mi-e frică să nu fie în metrourile alea.

C. o bate uşor pe obraz:

— Cine ştie pe unde o fi... Nu te îngrijora. Dă ea un semn de viaţă. (îşi schimbă brusc atitudinea şi începe să citească faxul.) Este de la Poliţie. Vor şi ei să-I dăm pe post. Dar nu ştiu dacă...

Ceilalţi îl privesc întrebător. C. Începe să citească:

— Ministerul de Interne şi Inspectoratul General de Poliţie al Capitalei anunţă că în perimetrul oraşului Bucureşti n-a avut loc nici-o explozie de natură să provoace mişcări de tip seismic. Cercetările continuă. Se speră că negocierile cu persoanele care au perturbat circulaţia metroului vor fi furnizate în curând.

— Mişcări de tip seismic, spune A.

— Da, încuviinţează C. Au luat unul de la altul expresia asta. Aşa se întâmplă. Ce spui de comunicatul acesta? îl dăm pe post? De altfel şi celălalt este la fel de... Nici nu ştiu cum să spun.

— Aveţi dreptate. Comunicatul, prin natura lui, este un text de afirmaţie. Opinia publică este informată că s-a petrecut ceva. În ambele faxuri se spune că *nu* s-a întâmplat nimic. Adică n-au avut loc nici explozii şi nici nu s-a produs un cutremur. Asta poate să deruteze. Oamenii au nevoie de informaţii clare. Să ştie pe ce să conteze.

Preşedintele îşi înclină afirmativ capul. Spune gânditor:

— Da, da. Aşa este. Opinia publică poate fi derutată. Poate ar trebui să dăm un telefon la Guvern. Acolo este o celulă de criză...

— Noi nu..., intervine A.

— Evident, evident, spune agasat C. Suntem absolut independenţi. Situaţia este, însă, cu totul originală. Nu ne dictează ei ce să facem.

— Datoria noastră este să informăm, spune posac A. Nici mai mult, nici mai puţin.

C. ridică din umeri şi formează un număr. Salută şi apoi acoperă receptorul cu mâna:

— Este chiar şeful. S-a implicat foarte tare în chestia asta.

Din replicile lui C, A. deduce că ştirile nu mai sunt protejate. Toată lumea trebuie să ştie ce se petrece. *Aşa este şi normal de altfel*

După ce închide, preşedintele capătă dintr-o dată aerul unui conducător de oşti, chemat să ia o decizie.

— Trimitem şi noi o echipă. În Piaţa Unirii. Se pare că acolo se petrece ceva important.

— Aş putea să merg chiar eu? întreabă A.

— Desigur. Faci cum crezi că este mai bine. În definitiv, treaba ţine de Actualităţi.

— Ce facem cu faxurile? Seismologia şi Poliţia?

— Premierul zicea că n-ar fi oportună difuzarea lor. Mi-a precizat însă că este o părere personală. Putem să facem ce dorim. Alte posturi de televiziune ie vor da. N-am nici-o îndoială. Să venim noi cu un reportaj foarte bun şi nu mai contează nişte comunicate aiurite.

12.Dispeceratul Metroului

Ora 16,00. La Dispecerat, după ce toate manevrele de evacuare fuseseră făcute, se discuta aprins. Apăruseră reprezentanţii forţelor speciale. Posibilitatea unei intervenţii brutale nu era exclusă. Nu prea ştim cum să facem, precizase un ofiţer. În asemenea cazuri nu este posibilă o acţiune prin surprindere. Sinucigaşul poate acţiona la cea mai mică mişcare suspectă. Chiar ne temem ca nu cumva din rândurile călătorilor să apară vreun lider spontan, un om cu iniţiativă. Ar fi un dezastru.

— Vă amintiţi, interveni Ş., teroristul a precizat că nu este prudent să fie folosite gaze paralizante sau ceva asemănător.

— Băieţii ăştia nu ştiu prea multe despre acţiunile teroriste, zise ofiţerul. S-ar părea că este vorba despre nişte amatori, aflaţi la prima lor acţiune de mare anvergură. De fapt, suntem siguri că este vorba despre aşa ceva. Faptul că n-au emis până acum nici-o pretenţie este cea mai bună dovadă.

— De ce? întrebă un dispecer, care asista la discutie.

— Teroriştii profesionişti nu se dedau la acţiuni ciudate, ieşite din comun. Ei răpesc pe cineva şi cer ceva. Sau detonează o bombă, pentru a atinge un obiectiv politic. Nu sechestrezi câteva sute de oamerţi, printre care şi copii, pentru ca apoi să nu mai dai nici-un semn de viaţă. Asta este poezie.

— Dar secta aceea din Japonia? Vă amintiţi de ei? A fost prin 1995 parcă. Au infestat metroul din Tokio cu un gaz toxic, din pur fanatism.

Ofiţerul îl privi cercetător:

— Aţi făcut o apropiere foarte bună. Voi raporta. Ar trebui o documentare despre acţiunile teroriste ale unor secte religioase. În funcţie de rezultate, s-ar putea găsi cea mai bună cale de ripostă.

— Teoria este, pare-mi-se, că la noi au acţionat sa-taniştii. Este o ştire difuzată de unele posturi de radio şi televiziune. Este deocamdată o ipoteză.

— Da, ştiu. S-a pornit de la ideea că nici-o sectă cunoscută de la noi nu încurajează sinuciderea rituală. Au putut fi interpretate şi unele dintre spusele teroristului aflat în trenul dintre Semănătoarea şi Crângaşi. Apropo, am putea vedea ce mai spun cei de la televiziune?

Dispecerul nu mai aşteptă ordinul lui şi începu să caute emisiunile de ştiri. Prinse un post unde se discuta acţiunea teroristă. Participau un psiholog şi un specialist în secte religioase. Una dintre discuţiile neproductive, bune pentru a umple minutele şi orele de aşteptare.

— Trebuie să-i înţelegem exact pe sectanţi, spuse destul de emfatic unul dintre interlocutori. Ei capătă un fel de trufie paranoidă, încep să se creadă superiori altor credincioşi, indiferent care. Într-un anumit sens, mentalitatea lor aminteşte de cea totalitară. Membrii unui partid totalitar, cei realmente devotaţi, evident, cred din tot sufletul că ideologia lor este cea mai bună cu putinţă, cea ideală. De aici şi până la ideea că nimic nu le este interzis nu este decât un pas. Între fanatismul religios şi cel politic există asemănări frapante. Să ne gândim, de pildă...

Moderatoarea, o femeie destul de arătoasă, dar urâţită de o permanentă încruntare, îl întrerupse printr-un gest nu tocmai politicos. Apoi se ridică şi dispăru pentru câteva zeci de secunde. În acest timp, apărură pe ecrane nişte peisaje tropicale. Se auzi o muzică domoală.

Când reapăru, moderatoarea era şi mai încruntată.

— Stimaţi telespectatori, spuse ea, suntem în măsură să vă comunicăm noutatea aşteptată de toţi. Teroriştii de la metrou şi-au făcut cunoscute pretenţiile. Purtătorul de cuvânt al Guvernului ne-a pus la curent. Avem la dispoziţie o înregistrare a mesajului. Este un act democratic şi de curaj. Nu suntem un popor de fricoşi, nu ne vom lăsa intimidaţi de acţiunile unor descreieraţi.

Se auzi apoi vocea unui necunoscut. Zgomotul de fond era cel al unei străzi animate. Insul vorbise de la un telefon public. Nu încăpea nici-o îndoială.

— Reprezentăm o grupare independentă numită Chezăşii Trezirii. Unii ne cunosc ideile şi convingerile. Cadrul social nu ne permite, însă, să ne propagăm doctrina. Am ales această formă de protest, pentru a atrage atenţia opiniei publice. Suntem convinşi că majoritatea cetăţenilor, în special tinerii, ne vor înţelege corect. Cerem să ni se asigure, printr-o declaraţie oficială, cadrul adecvat pentru desfăşurarea acţiunilor noastre. Având în vedere faptul că n-am rănit sau ucis pe qineva, cerem judecarea reprezentanţilor noştri în spiritul clemenţei creştine. Credem că pagubele materiale produse de întreruperea circulaţiei pe liniile de metrou vor fi compensate, într-un timp relativ scurt, de membrii şi simpatizanţii mişcării noastre. Sperăm că declaraţia oficialităţilor nu va întârzia, iar lucrurile vor reintra în normal cât mai repede posibil. Stăpânul să fie cu voi!

Urmă o nouă intervenţie a moderatoarei. În mod ciudat, expresia feţei i se modificase. Părea aproape bine dispusă. Î*ntotdeauna am fost convins că femeia asta nu este în toate minţile. Trecerile astea trebuie că sunt pe placul oamenilor. Altfel nu se explică. Da, da, numai asta poate să fie. Omul de televiziune modern este o persoană imprevizibilă. Vechea teorie că personalităţile mass media trebuie să fie egale cu ele însele a fost abandonată.*

— Vom difuza în următoarele minute declaraţia oficială a primului ministru.

Din nou, imagini dintr-o ţară tropicală şi muzică liniştitoare. Valuri albastre, mici, plăcut de privit, sunete molcome de sintetizator.

— Dacă ne uităm mai multă vreme la treburile astea, zise S. Începem să credem că totul este în ordine, iar teroriştii sunt o invenţie menită să-i amuze pe oameni.

Ofiţerul n-avu timp să-i spună ce părere are, fiindcă pe ecran apăru binecunoscuta figură a primului-ministru. Zâmbetul abia vizibil nu lipsea.

,- Ăsta este nebun, spuse încet un dispecer. Sunt oameni care au rude în trenurile blocate.

— Linişte! şopti S.

Premierul începu să vorbească liber, fără să se uite la hârtia aflată în faţa sa: -

— în fine, am primit mesajul aşteptat. Acum el este cunoscut de toată lumea/Nu este momentul să-l comentez. O vor face jurnaliştii în săptămânile următoare. Poate că un destin ironic ne-a rezervat nouă, românilor, întâmplări ieşite din comun. Sau poate că acestea ni se cuvin, fiindcă avem mult simţ al umorului. Poate chiar prea mult. (Deveni absolut serios.) Guvernul României a decis să facă următoarea declaraţie. Este vorba, precizez, de un document oficial, începu să citească. Chezăşii Trezirii pot să-şi desfăşoare activitatea pe viitor fară nici-o oprelişte din partea oficialităţilor româneşti. Cu condiţia să respecte legile ţării. Guvernul nostru nu este interesat de conţinutul doctrinar al respectivei credinţe. Urmează ca Biserica Ortodoxă să se pronunţe asupra acestei credinţe, într-un cadru care nu priveşte actuala administraţie a ţării. Guvernul nu este în măsură să recomande justiţiei clemenţă. Totuşi, având în vedere faptul că persoanele aflate în culpă sunt oameni tineri, sperăm că pedepsele nu vor fi prea aspre. Cât priveşte pagubele materiale provocate de întreruperea circulaţiei pe liniile de metrou, ele vor fi recuperate conform legii. Nici-o altă persoană, în afara celor implicate direct în acţiune nu va fi acţionată în justiţie. De asemenea, declarăm că mişcarea intitulată Chezăşii Trezirii nu va fi incriminată în calitatea ei de instituţie. Conform datelor deţinute de noi, iniţiativa de tip terorist a fost rodul unui număr limitat de persoane şi nu implică întreaga mişcare. (Premierul îşi ridică privirile de pe hârtie şi îşi scoase ochelarii. Vorbi din nou liber.) Din acest moment, acţiunea poate să înceapă. Ştiu că persoanele sechestrate în cele două trenuri mă aud în aceste momente. Îi rog pe toţi, în mod insistent, să nu se dedea la acte de violenţă. Noi, românii, suntem un popor paşnic. Noi nu linşăm pe nimeni, ci lăsăm justiţia să se pronunţe. Vă mulţumesc.

Imaginea premierului dispăru.

— Cum o să procedaţi? îl întrebă pe ofiţer.

— Ne ducem după ei. Ce altceva? Şeful s-a gândit bine la linşare. Oamenii o să fie foarte furioşi. Totuşi, ştiind că sunt doi cu explozibil asupra lor... Nu cred că o să apară probleme.

— Am putea discuta cu mecanicii. Să le spunem că pot să se pună în mişcare. În faţa lor este cale liberă. Ce spuneţi?

— Da, spuse ofiţerul. Îi arestăm pe băieţii răi în staţii. Avem oameni peste tot. Nu este nici o problemă.

13. Între staţiile Crângaşi şi Semănătoarea

Ora 16,15. Ion Mercală, împreună cu mecanicul-ajutor şi musafirul lor nepoftit, au ascultat declaraţiile făcute de Chezăşii Trezirii şi apoi cele ale primului-ministru. Cu încuviinţarea băiatului îmbrăcat ciudat, au rămas în legătură permanentă cu Dispeceratul. Sunt la curent cu toate cele întâmplate. Mecanicul încearcă să înţeleagă. *Înseamnă că este o sectă nouă. Dar dacă sataniştii se feresc să folosească un nume atât de urât? Dacă s-au botezat Chezăşii Trezirii numai pentru faţadă? Dacă ei sunt satanişti sadea? Stăpânul să fie cu voi! Aşa a spus ăla cu declaraţia. Cuvântul ăsta îl folosea şi căruntul şeful lor, de azi noapte. Ce fel de stăpân? De ce n-a spus Domnul să fie cu voi?*

Cei trei aud şi replicile schimbate de S. şi ofiţerul specializat în acţiuni de comando, după ce primulministru şi-a încheiat declaraţia.

— Ai s-o încurci, bă, spune ajutorul lui Mercală, adresându-se intrusului. Mă mir că mă ţine să nu-ţi trag vreo doi pumni chiar acum. Chezăşii Trezirii? Ce-o mai fi şi aia?

Intrusul dă să-şi aprindă o ţigară. Mercală îl atinge pe umăr şi-i face un semn negativ. Tânărul se supune.

— Răspunde, îi spune mecanicul. Lămureşte-ne şi pe noi. Să ştim pentru ce ne-am stricat ziua.

— Chezăşii Trezirii, începe tărăgănat insul, este mai mult decât o sectă. Este o mişcare şi un mod de a trăi. Ea reprezintă o nouă eră.

— Da, zice batjocoritor Mercală, o eră unde oamenii umblă cu bombele la ei şi îi sperie pe oamenii cumsecade.

— Am fost siliţi la o acţiune disperată. Indiferenţa unora a fost de vină. Mă înţelegi, omule? Noi suntem cei mai paşnici. Nu vrem să facem rău nimănui. Dar deţinem adevărul şi suntem sortiţi să-l transmitem şi altora. Nu cerem decât să fim ascultaţi de oameni. Nu urmaţi. Doar să fim ascultaţi, atunci când ne expunem ideile şi convingerile. Chezăşii Trezirii este o organizaţie paşnică.

Ajutorul lui Mercală s-a calmat. Acum pare de-a dreptul înveselit. Îl priveşte ironic pe chezaş, ca şi cum acesta ar fi o insectă interesantă, nemaivăzută. Îl întreabă batjocoritor:

— Despre ce trezire este vorba?

— Trezirea la adevărata relitate. Oamenii de azi trăiesc într-o ceaţă. Nu-şi dau seama de marile adevăruri ale existenţei. Noi putem să...

Sectantul se întrerupe, fiindcă în cabină răsună vocea cunoscută a inginerului S. :

— Atenţie, vă rog! Reluăm circulaţia. Vă îndreptaţi către staţia Crângăşi cu viteză redusă. Comunicaţi, dacă se ivesc evenimente neprevăzute pe parcurs! Terminat.

Mercală confirmă primirea mesajului. Trenul porneşte încet. N-au trecut nici zece secunde de la pornire, când tunelul şi o dată cu el trenul se zguduie violent. Se aud sunete necunoscute. Mecanicul vede cum în faţa lui, la vreo şaptezeci şi cinci de metri, şinele se curbează de parcă ar fi din plastilină, iar traversele sar de la locurile lor. Pereţii tunelului se mişcă, se apropie unul de celălalt.

Mercală opreşte trenul. Apoi îşi întreabă ajutorul, cu un glas de om care vorbeşte în somn:

— Vezi ce văd şi eu? -Da.

— Mă mir cum de n-a apărut încă apa. Zguduiturile au încetat. *De parcă ar fi fost un vis*

urât. Poate că totuşi mi s-a părut. A sosit momentul să renunţ la meseria asta. Aşa ceva nu se poate. Nu există o forţă care să acţioneze aşa ceva. Nu este posibil. Mecanicul îl întreabă pe musafirul nepoftit al Metroului. Vocea lui este plată, fară nici-o intonaţie:

— Ai văzut şi tu, nu? Ce părere ai? Cred că nu voi aţi pus la cale chestia asta.

Tânărul chezaş tremură uşor, ca şi cum temperatura din cabină ar fi scăzut brusc. Este foarte palid. Acneea lui a devenit şi mai vizibilă. *Nişte mici furuncule sclipitoare ca rubinele.* S-ar spune că nu este în stare să vorbească.

Mecanicul-ajutor îi dă un cot, aproape prietenesc:

— Hai, spune-ne!

— Nu ştiu absolut nimic, bâguie tânărul. N-am crezut că voi trăi aşa ceva.

Mercală vorbeşte cu Dispeceratul:

— Nu putem înainta. Tunelul se prăbuşeşte, linia este distrusă. Am văzut totul cu ochii noştri. Dacă înaintam ceva mai repede, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat. Ce facem?

Dispecerul şef vorbeşte cu nişte dispeceri şi apoi spune:

— Plecaţi pe direcţia opusă. Linia este liberă, încercaţi să ajungeţi în staţia Semănătoarea. Dacă linia este întreruptă şi nu puteţi trece, organizaţi salvarea călătorilor. Din ambele staţii vor porni spre voi echipe de salvare.

— Ce facem dacă vine apa?

— întrerupem alimentarea cu curent electric. Mergeţi pe jos spre Crângaşi. Vă îndepărtaţi de cursul Dâmboviţei. Echipele de salvare care pleacă spre voi din Crângaşi sunt dotate cu bărci pneumatice. Plecaţi chiar acum.

Mercală şi ajutorul lui coboară din cabină şi se îndreaptă spre celălalt capăt al trenului. Tânărul rămâne în cabină. Cei doi nu-i dau nici-o atenţie. Acesta ezită şi apoi se milogeşte:

— Luaţi-mă cu voi! Mi-e frică aici, singur. Mercală îi face un semn cu mâna:

— Vino, mă, amărâtule! Vai de mama ta! O să stai la închisoare cei mai frumoşi ani ai vieţii. O să-ţi treacă cheful de prostii.

Din cealaltă cabină totul pare în ordine. Linia se întinde cât luminează farurile. Mercală anunţă Dispeceratul:

— Pornim în direcţia Semănătoarea.

— Bine. Succes!

— O întrebare. Ce facem dacă se întrerupe curentul şi cad toate mijloacele de comunicare?

— Repet. Organizaţi călătorii şi vă îndreptaţi spre Crângaşi. Sperăm că nivelul apei nu va creşte prea repede în tunel. Asta în cazul că se va produce o inundaţie. Porniţi chiar acum!

Trenul se pune încet în mişcare, dar în direcţia opusă. Mercală crede o clipă că au scăpat, dar cunoscuta zguduitură se repetă. Calea se deformează undeva în faţa lor. Are timp să oprească. Lucrurile se petrec ca într-un film rulat cu încetinitorul. Şinele se curbează în sus sau într-o parte, traversele se rup ca nişte scobitori, pereţii tunelului se mişcă de parcă ar fi vii. *Ca şi cum am fi în burta unui şarpe gigantic. Se pregăteşte să ne mistuie. Aici ne vom lăsa oasele.* Vorbeşte cu Dispeceratul, automat, nerealizând că pune la cale ceva imposibil:

— Suntem prinşi în cursă. Urmează să organizăm evacuarea călătorilor. Vom acţiona conform instrucţiunilor primite.

Stănescu, febril:

— Noi ştim cu exactitate locul unde vă aflaţi. În cazul că evacuarea nu este posibilă din diferite motive, vom interveni de la suprafaţă. O echipă de specialişti pregăteşte un plan de salvare. Este probabil că toate comunicaţiile vor cădea în scurt timp. Dacă rămâneţi pe loc, asigurati-i pe călători că facem tot ce este posibil.

Cei trei aflaţi în cabina de comandă privesc în lumina farurilor ce se întâmplă. Deschizătura aflată undeva mult în faţă se îngustează, de parcă pereţii tunelului n-ar fi din beton, ci din cauciuc.

— Uitati-vă bine, fiindcă în scurtă vreme o să rămânem în întuneric, spune Mercală. (Ii spune ajutorului.) Când apare apa, decuplez bateriile.

între cei trei s-au stabilit nişte relaţii aproape amicale. Băiatul cu cercei în urechi este tot mai îngrozit, face eforturi să nu plângă. Din când în când, spune ceva neinteligibil. Mercală îl bate pe umăr:

— Lasă, mă! Fii bărbat! O să scăpăm noi din asta. Numai să nu facă vreo prostie colegul tău din tren. Să-şi piardă minţile de frică şi să ne arunce în aer.

Sectantul face gesturi energice de negare: -Nu, nu, nici vorbă. O să fie cuminte. Nu suportă întunericul. Moare de frică noaptea. Doarme cu lumina aprinsă.

Călătorii din trenul lui Ion Mercală n-au intrat în panică. Printre cei mai calmi se numără şi Jean Bala-ban. El discută liniştit cu subalternul său.

— Vezi, bă, Mişu le, cum este oamenii? Mai înainte, femeia aia a avut o criză. (Tânărul îl priveşte nedumerit.) Aia, mă, de i-a dat o palmă bărbatu-său. Când femeia s-a liniştit, parcă toţi cei de aici s-au molipsit de la ea. Uite ce cuminţi este toţi. Ce spui de asta?

— Dumneata le ştii mai bine pe-astea, nea Jeane. Chestia este că ce facem aici. Văd că nici nu-ţi pasă. Mie mi-e cam frică, drept să-ţi spun. Toate zguduiturile alea... O luăm înainte, o luăm înapoi. Ce părere ai?

Jean ridică din umeri:

— Ce fel de cutremur o mai fi şi ăsta... Ai auzit, oamenii ne-au tot informat, ne-au ţinut în curent...

Mişu râde:

— La curent, nea Jeane! îşi baţi joc de mine... Parcă eu nu ştiu ce-ai făcut dumneata înainte...

— îmi beleşti carasu', Mişule! E bine?

Tânărul râde atât de molipsitor, încât nişte călători din jurul lui îl privesc recunoscător. Printre aceştia se numără şi cele două fotomodele, Cerasela şi

Gianina.

— îi vezi pe ăia doi care se distrează? o întreabă Cerasela pe prietena ei. Ce părere ai? După toate chestiile astea cu teroriştii şi cu zguduiturile?

— Au nervii tari, spune Gianina. Li se rupe de tot şi de toate. (încearcă să râdă.) Ia, spune! Pe care dintre ei l-ai alege? Pe tânăr sau pe ăla bătrân?

— Nu-i bătrân.

— Sigur că nu este bătrân, dar aşa vine vorba. Nu-mi răspunzi? (Cerasela tace.) Eu l-aş vrea pe ăla mai copt. Nici nu ştiu de ce merge cu metroul. Are o mutră de om cu bani. O fi vreun patron. Precis este. Pot să pun şi pariu, dacă vrei. De ce nu umblă cu maşina?

r Cine ştie? Poate că îi place lui aşa. Să mai vadă oameni. Nici mie nu-mi displace metroul. (O priveşte cercetător.) Tu eşti altfel. Zici în sinea fa că toţi oamenii fără maşină sunt nişte rataţi. Nu-i aşa?

— Păi nu sunt? (Se uită cu atenţie înspre cei doi oameni în salopete portocalii.) Fii atentă! Ăştia pun ceva Ia cale. Nu ştiu ce. Dacă este vreun şef în vagonul ăsta nenorocit, numai ăla cu mustaţă poate să fie.

Mişi s-a oprit brusc din râs şi îi spune patronului său cu o voce rugătoare:

— Nea Jeane, am şi eu o idee... Du-te şi spune-le la ăia din Peru să zică una de-alea de-ale lor. I-am auzit şi eu odată în pasaj, la Unirii. Era frumos.

Balaban îl priveşte ca pe o fantomă:

— Mă, Mişule, da' ştii că mi-ai plăcut? Asta e o idee de milioane. Dar cum să le spun, mă, că nu le ştiu limba. Şi după aia, cântă ăştia pe gratis? îi plăteşti tu? Şi mai este o chestie. Oamenii n-o să se supere? (Zâmbeşte^ nostalgic.) Mie îmi place limba lor, mă! Spaniola! îmi sună bine la ureche, nu ştiu nici eu de ce.

Ştiu nişte cuvinte, este drept. Dar nu ca să mă înţeleg cu ei.

— Zi-le pe engleză, nea Jeane! Trebuie să ştie.

— Ce engleză, bă? Ştiu eu engleză?

— Hai, nea Jeane, dă-o-n pizda măsii! Nu te supăra. Parcă nu te-am auzit eu când vorbeai la telefon de la dumneata de-acasă? Le spui?

— Le spun. Numai s-avem timp pentru muzică, Mişule.

Se ridică şi se duce spre muzicanţi. Îl întreabă pe cel care pare a fi şeful formaţiei:

— Aţi vrea să ne cântaţi ceva? încet, în surdină. Poate că n-o să mai fie cazul... Oricum, vă mulţumesc.

Cântăreţii se uită unul la celălalt, se întreabă din priviri. Balaban face un gest amical şi se întoarce lângă Mişu. Îi spune:

— Poate că o să cânte. Ăştia sunt nişte oameni deosebiţi. Nu-i uşor să bântui prin ţări atât de îndepărtate de a ta.

Peruanii încep prin câteva acorduri timide de chitară. Concomitent se aud nişte zgomote ciudate, ce vin de sus. Călătorii se uită unul la celălalt. Pe geamuri începe să se prelingă apa.

— Atenţie, se aude vocea mecanicului. Rămâneţi liniştiţi la locurile dumneavoastră. Lumina se va stinge. Comunicaţiile radio nu vor mai fi posibile. Vom organiza evacuarea. Nu vă pierdeţi calmul. Rămâneţi în linişte. Sosim în câteva minute. Vom ajunge cu bine în staţia Crângaşi.

Lumina se stinge aproape imediat. În prima clipă se aude un oftat colectiv, apoi planşete de femei şi ţipete slabe de copii. Voci de bărbaţi, cerând calm şi linişte.

— Acum se va vedea cine are coaie şi cine nu, îi spune Balaban însoţitorului său. Astea sunt momente ale adevărului. Ce spui?

Mişu nu răspunde. Balaban îl simte lângă el. Stă nemişcat, aşteaptă.

In curând, călătorii văd nişte luminiţe mişcătoare. Sunt lanterna lui Mercală şi cea a ajutorului său.

Cei doi, urmaţi la vreun metru distanţă de reprezentantul Chezaşilor, deschid una câte una uşile vagoanelor. Mercală vorbeşte singur:

— De ce n-au plecat oamenii din ramele unde nu era nici-un terorist? Puteau să spargă geamurile şi să iasă foarte elegant. Nu pricep.

Nu-i răspunde nimeni.

Apa creşte destul de repede. În dreptul fiecărei uşi deschise, mecanicul anunţă cu o voce de om istovit:

— Vor pleca mai întâi femeile şi copiii. Fiecare grup va fi însoţit de un bărbat. Bărbaţii să organizeze grupurile. Trebuie să ne grăbim. Până la staţia Crân-gaşi nu este decât vreun kilometru, dacă nu mai puţin. (Se întoarce către terorist.) Tu rămâi cu noi. Strigă-l pe tovarăşul tău. Ăla cu explozibilul. Să vină aici. Rămâne şi el cu noi. Ai înţeles? *Ştiu că n-avem unde să mergem.*

1*4.* ***Palatul Victoria***

Ora 16,30. În biroul primului-ministru se auziră toate convorbirile purtate de Dispecerat cu Ion Mercală. Cei prezenţi se familiarizaseră şi cu vocea teroristului. Încetarea legăturilor telefonice şi radio cu trenul aflat între staţiile Semănătoarea şi Crângaşi întrerupse toate discuţiile. Primul vorbi directorul general:

— Ştim unde se află. Dacă nu ajung pe jos, intervenim noi de sus şi îi salvăm.

Ministrul transporturilor îl privi aproape cu simpatie. Spuse:

— Dacă nu vor muri înecaţi între timp. Acolo, după câte ştiu, este foarte multă apă.

— Este adevărat, spuse R., dar nivelul ei creşte încet. Relativ încet, vreau să spun. Apa trebuie să umple spaţii foarte mari. În cele din urmă, oamenii se vor putea urca pe rame.

Premierul nu mai are nimic din umbra lui de zâmbet ironic. Este palid şi se tot joacă, maşinal, cu pachetul de ţigări, intact, al unuia dintre cei din preajma lui. Întreabă:

— Dar aerul? Vor avea destul aer? Directorul general al Metroului spune ezitant:

— în principiu, da. Pompele nu mai lucrează, dar există suficient oxigen în tunel. (Tresare.) Pompele ar putea fi rebranşate. Dar să fie alimentate din altă sursă. M-ai auzit, domnule S.?

— Da, se aude vocea gâtuită de emoţie a dispecerul şef. Vom acţiona începând din acest moment.

; – Ideea este valabilă şi pentru celălalt tren, spune R. *Acum cred că ministrul nu mă mai priveşte atât de chiorâş. In fine. Poate chiar îi este puţin frică să nu-i iau locul.*

' – Cât timp durează o intervenţie pornită de la suprafaţă? întreabă premierul. Nu mai aşteaptă răspunsul. Chiar din acest moment trebuie pregătite utilajele şi oamenii. (I se adresează lui D.) Specialiştii dumneavoastră să facă un plan amănunţit. N-avem voie să dăm greş. Puteţi să luaţi legătura cu cine doriţi, la nivel

de miniştri. Vă rog să vă ocupaţi personal de asta. Se aude vocea lui S. :

— Echipa de salvare pornită dinspre Crângaşi nu mai poate să înainteze.

— De ce?

— în barajul creat există doar o deschizătură. Sub nivelul apei. Nu ştim grosimea barajului.

— Căutaţi echipament pentru scufundători autonomi, spune D. De fapt, nu prea aveţi de unde să găsiţi. Avem scafandri în Bucureşti?

întrebarea ministrului n-a fost adresată cuiva anume.

— Să vină scafandri de la Constanţa, spune premierul. Cu un elicopter. Până atunci, gândiţi-vă la alte soluţii. Scufundători autonomi. De aici. Domnule S., sunteţi în legătură cu echipa de salvare?

— Da.

— Nu vreau să vă dau sfaturi, dar un bun înotător ar putea încerca să treacă.

— Nu ştim distanţa, domnule prim-ministru. Iar pasajul este plin de traverse rupte şi şine răsucite. Nu ştiu dacă ar merge. Doar un scafandru ar putea încerca.

— Curentul este puternic? întreabă R.

— Nu, în porţiunea aceea diferenţa de nivel este mică.

— Bine că este aşa, spune premierul, mai mult pentru sine însuşi. Altfel... (Cu voce tare.) Cum stau cei dintre Unirii şi Izvor?

S. are o ezitare, înainte de a răspunde:

— Situaţia este oarecum asemănătoare. Deocamdată nu deţinem date suficiente. Există şi acolo o echipă de salvare.

Trenul a fost blocat în acelaşi fel. Necazul este că apa este murdară, mult mai poluată.

— De ce? (Primul-ministru are un moment de slăbiciune. Se înroşeşte uşor.) A fost o întrebare stupidă, evident. S-au spart probabil conductele ce colectează apa reziduală a Capitalei.

— Exact. A mai fost un asemenea accident. Atunci lucrurile s-au remediat destul de repede. Şi acolo va trebui să intervenim de sus.

Premierul i se adresează şefului de cabinet. Acesta a rămas în picioare şi este foarte palid.

— Avem nevoie de oamenii care cunosc cursul Dâmboviţei. Şi al conductelor subterane de sub acesta, (îl întreabă pe D.) Există poate nişte puncte unde lichidul poate fi oprit? Ceva în genul unor robinete enorme?

— După câte ştiu eu, nu. Ce s-ar întâmpla, dacă apa uzată ar fi oprită înainte de punctul respectiv?

— S-ar revărsa gurile de canal. Aşa cum se întâmplă când plouă prea mult şi posibilităţile de evacuare ale apei sunt depăşite. Locurile mai joase ale oraşului încep să se umple cu apă. S-ar umple pivniţele, depozitele aflate sub nivelul solului şi aşa mai departe.

Premierul desface tacticos pachetul de ţigări. Aprinde o ţigară, cu gesturi stângace. Le spune celorlalţi fară nici-o umbră de zâmbet:

— Puteţi fuma, dacă doriţi. (Suflă fumul gânditor, fară să-l aspire. Urmăreşte norul albastru.) Acum am avea nevoie de un geniu al situaţiilor neprevăzute.

O zguduitură bruscă clatină clădirea. Paharele cu băuturi răcoritoare, aflate pe o tavă, se lovesc unele de altele. O sticlă se răstoarnă. Lichidul începe să curgă pe masa de conferinţe. Micul şuvoi se îndreaptă spre directorul general. Acesta nu face nici-un gest pentru a-l opri. Intervine şeful de cabinet. Nimeni nu spune nimic. Se uită la primul-ministru, da parcă acesta ar deţine explicaţia.

— Ce-o fi cu chestiile astea? întreabă acesta, trăgând inabil din ţigară. (îl întreabă pe şeful de cabinet.) Ai mai vorbit la seismologie? f

— Da, domnule prim-ministru.

— Şi? Ce-au spus?

— Nimic nou. Observatorul din Vrancea n-a înregistrat nimic deosebit. Doar mici mişcări seismice obişnuite. Acestea nu se simt până la Bucureşti.

Premierul se uită la fiecare dintre cei prezenţi, de parcă ar fi conducătorul unui seminar. Întreabă:

— Atunci? Surpările tunelurilor de metrou au fost provocate de seisme. (I se adresează lui R.) Mai aveţi asemenea surpări?

— Nu ştiu, spune imediat directorul general. Putem să facem investigaţii. Cum nu mai sunt oameni pe nici-un traseu, nu ne-am preocupat de asta.

— Ce spuneţi, domnule, ministru? îl chestionează premierul pe D.

Acesta ridică din umeri. Pare atins de o bruscă indiferenţă. *L-au lăsat nervii?* Răspunde după un timp destul de lung:

— Sunt fenomene necunoscute. Asta-i părerea mea. Surpările, celor două, au fost dirijate. Asta este mai mult decât evident. Cine a putut să facă aşa ceva. Ce mijloace tehnice au fost folosite? în ce scopuri? Habar n-am. (I se adresează lui R.) Ar trebui să organizate nişte controale. Dacă au rămas oameni disponibili. De fapt, dacă ne gândim bine, nu le putem cere revizorilor de cale să înceapă verificări ale diferitelor trasee. Se pot produce surpări oricând.

— Aveţi dreptate, intervine ministrul de interne, după o lungă tăcere. Aş putea trimite oameni de-ai mei, dar nu mi se pare oportun. Eventual, nişte voluntari.

O zguduitură, mai slabă.

Premierul aşteaptă un timp şi apoi spune:

— Avem nevoie de specialişti în cutremure. Să se pronunţe. Chiar dacă nu s-a înregistrat nimic în Vrancea, aici totul seamănă a cutremur. Cetăţenii trebuie preveniţi. Există nişte instrucţiuni. Să fie difuzate prin toate mijloacele. Centrul de Seismologie din Bucureşti să ne spună ce magnitudine au mişcările acestea. Bizare sau nu, ele pot dărâma clădiri. Ar trebui alcătuită o hartă a locurilor unde s-au înregistrat fenomene de tip seismic. Poate cineva va fi în stare s-o interpreteze şi să tragă nişte concluzii.

— Ştiu cui trebuie să mă adresez, spune şeful de cabinet.

— Foarte bine, treci la fapte.

îşi aprinse o altă ţigară şi apoi le spuse tuturor:

— Dacă zguduiturile sunt locale, mi-am zis, n-are rost să ieşim din clădire. Rămânem pe loc? Ce spuneţi?

Ceilalţi se privesc. Nimeni nu spune nimic.

— Rămânem pe loc, deci, conchide primul-ministru.

15. Intre staţiile Unirii şi Izvor

Ora 16,45. Cei din trenul aflat între Unirii şi Izvor se caţără pe vagoane. Lichidul murdar, urât mirositor, n-a depăşit nivelul scaunelor. Continuă să urce. Încet, dar sigur.

Oamenii se comportă bine, de parcă ar fi făcut exerciţii de salvare şi cunosc fiecare manevră. Singurele sunete dătătoare de nelinişte sunt planşetele înăbuşite ale unor copii.

Este frig şi întuneric. Lanternele mecanicului şi ajutorului acestuia luminează mai slab ca la început. Mecanicul s-a dovedit a fi un om fară aptitudini de organizator. La fel, ajutorul lui. Îşi fac datoria cum pot mai bine, dar nu sunt convingători. Oamenii nu prea îi iau în seamă. Kepler, în schimb, s-a dovedit un lider înnăscut. Vocea lui baritonală se aude foarte clar. Ceva din timbrul ei le spune oamenilor că acest tânăr păros ştie ce trebuie făcut.

— Vom fi scoşi de aici, spune Titi. Într-un fel sau altul. Poziţia noastră este cunoscută. Vor ajunge la noi. Cel care suferă de frig să nu se teamă. Dacă, Doamne fereşte, apare vreo pneumonie, nu există nici-un risc. Se va vindeca fară nici-o problemă. Există vreun diabetic printre noi?

Nici-un răspuns.

— Asta este bine, continuă Titi. Nu ne rămâne decât să aşteptăm în linişte echipele de salvare. Ţineţi femeile şi copii la mijloc. Pentru ei, pericolul de alunecare este mai mare. Dacă se mai produce vreo zguduitură şi cineva alunecă în apă, să fiţi pregătiţi. Bărbaţii să facă din curelele lor nişte frânghii pentru salvare. Cei căzuţi vor fi astfel scoşi. Bărbaţii,care n-au avut loc pe acoperişurile vagoanelor, rămân în apă. Se sprijină cu picioarele pe diversele ieşituri ale pereţilor.

Măria Iorgulescu a nimerit într-un loc ferit. Asta datorită celor doi copii. Între ei şi apa murdară ce clipoceşte cu zgomote viscerale sunt mai mulţi oameni. Îşi ţine copii strâns şi vorbeşte încet. Cum nimeni nu mai are chef de vorbă, cuvintele ei încep să fie auzite şi ascultate de cei din jurul ei şi apoi transmise din

gură în gură. O femeie cu doi copii spune ce vede, ce i se arată. Are facultăţi paranormale, poate. Ştie ce ni se va întâmpla. De la început a avut presimţiri. Să nu se urce azi în metrou, că n-o să fie bine. De când s-a oprit trenul.

— Va fi bine, şopteşte Măria. Până la urmă. Aici, noi, suntem apăraţi şi îi apărăm pe ceilalţi. Mari nenorociri... Case cad, nori de praf, un zgomot ca un huruit din adâncuri. De parcă ar trece tancuri, într-un film de la televizor. Tancuri mari şi grele. Se va zvârcoli ca un păianjen mare, foarte mare.

Robert şi Roberta, aflaţi pe-aproape, stau amuţiţi şi-o ascultă. Robert s-a comportat destul de bine, dar fata simte că iubitul ei este la marginea puterilor. *Numai să nu-mi facă o criză de isterie aici Că doar este bărbat Am nevoie de un iubit curajos. Altfel mă simt ca şi cum căcatul ăsta din jurul nostru m-ar fi murdărit de sus şi până jos. Nu suport bărbaţii fricoşi. Am avut parte de oameni însuraţi care tresăreau de frică atunci când se auzea soneria de la intrare. Să nu fie nevastă-mea! Numai ea să nu fie. Şi ce dacă este ea? Ce-i cu paliditatea asta? Eşti încă tânăr, începi o altă viaţă. Ca americanii. Ce ştii tu? Ce ştii tu! Viaţa este mult mai complicată. Mai complicată, pe dracu'! Este aşa doar când eşti un fricos şi un căcăcios.*

— Femeia asta vorbeşte de parcă ar fi o ghicitoare, spune Robert. Sau un medium. Are viziuni. Altfel este o persoană foarte simplă. Am observat-o în vagon, când era încă lumină. Doar privirea este specială. Are nişte ochi negri, aproape hipnotici. Şi vocea ei este deosebită. Este foarte dulce, foarte feminină.

— Nu ţi-e frică? îl întreabă Roberta, ţinându-l de mână. (în vocea ei tânără se simte neîncrederea.) Eu parcă te simt gata să începi.,.

— Ce să încep?

— Să miorlăi...

Robert o sărută şi apoi îi dă o palmă foarte uşoară, ca o mângâiere. Spune:

— îmi este frică, dar asta nu înseamnă nimic. Dacă aş fi fost singur, poate că mi-aş fi permis mai mult. (Râde abia auzit.) Aici sunt cu o doamnă. Nu pot s-o dezamăgesc. De altfel, dacă poţi să mă crezi, mă simt ca un ostaş în misiune.

— Ce fel de misiune?

— Să te protejez pe tine. Nu-mi mai aparţin, cu alte cuvinte. Nu-mi pot permite luxul de a-mi fi frică.

— Frica este un lux?

— Cred că da. Simt, mai degrabă. Cu tine, mă simt un bărbat în toată regula. Poţi să râzi, dacă vrei. Chestia asta am şi citit-o undeva. Nu mai ştiu unde. Bărbatul este produsul femeii sale. Sau ceva asemănător. Sunt opera ta, Roberta.

— Sper că vorbeşti serios. Cuvintele tale sună foarte frumos. Nu mi-ai făcut niciodată un compliment atât de reuşit. Dacă scăpăm de aici, le voi ţine minte.

— Dacă este s-o credem pe femeia cu doi copii, vom scăpa.

Din întuneric, se aude vocea ezitantă a englezului. Îl strigă pe Robert.

— Vreau să vorbesc ceva cu tine, spune John.

— Pare aproape, spune Robert. Dar nu plec de lângă tine. (I se adresează lui John.) Nu ne putem mişca. Întreabă-mă de acolo!

Cuvintele rostite într-o limbă străină au tăiat orice altă conversaţie. De parcă s-ar fi declanşat sonorul unui film ce-i interesează pe toţi. Peste clipocitul apei murdare se înalţă vocabule necunoscute pentru cei mai mulţi dintre cei aflaţi acolo. *Vocea englezului este foarte calmă. Poate are un efect bun asupra oamenilor. Ii linişteşte. Am citit undeva că există asemenea glasuri. Şi femeia cu doi copii vorbeşte în acelaşi fel. Te unge la inimă şi-n acelaşi timp îţi dă curaj.*

John nu mai spune nimic. Robert o strânge de mână pe Roberta:

— O să vedem dacă englezii sunt atât de curajoşi pe cât se spune. Ai văzut ce buni au fost în război. Nemţii le dădeau bombe, iar ei se făceau că nu observă. Au fost destule filme pe tema asta.

într-un târziu, se aude vocea calmă a lui John:

— Robert, nu putem încerca nimic? Eu sunt un foarte bun înotător. Şi scufundător.

— Nici-o speranţă. Nu te scufunzi în lichidul ăsta. Tot ce putem face este să aşteptăm. Şi să fim cât mai calmi cu putinţă.

Se aude vocea prietenoasă şi în acelaşi timp poruncitoare a lui Titi Kepier:

— Puţină atenţie, vă rog! A trecut ceva timp de când suntem blocaţi aici. Este de presupus că se încearcă salvarea noastră. Părerea mea este că vor veni prin partea de sus. Vă rog, deci, să tăcem, pentru ca să auzim dacă se lucrează undeva deasupra. (Adaugă într-o engleză acceptabilă.) îi rog şi pe domnii din Anglia să păstreze liniştea totală. Dorim să auzim eventualele zgomote făcute de echipele de intervenţie. Vă mulţumesc.

Toţi tac. Se aude clipocitul apei murdare, pereţii uşor deformaţi ai tunelului trosnesc uşor, din când în când. Un chiţcăit de şobolan. Apoi un altul. De undeva, poate de sus, zgomotul foarte slab al unui ciocan pneumatic. O zguduitură slabă. Vagoanele abia se mişcă. Nimeni nu este în pericol să alunece în lichidul dezgustător.

16. Palatul Victoria

Ora 17,00. La Dispecerat începuseră să sosească ştiri ciudate. Celula de criză din biroul primului-ministru le primise imediat. Apăruseră şi alţi oameni importanţi ai ţării. Ministrul apărării, directorul Institutului de Seismologie, un general, comandantul trupelor de pompieri, câţiva ofiţeri superiori, reprezentând diferite arme.

Primul-ministru îl rugase pe ministrul transporturilor să conducă operaţiunile de salvare. Simţea o sfârşeală, în ciuda cafelelor băute şi a sandvişurilor aduse de nişte femei amabile şi îngrijorate. *Toată povestea asta este un test pentru guvernarea mea. Toţi sunt cu ochii pe mine. Sunt un mare ghinionist. Pe de altă parte, dacă totul se sfârşeşte cu bine, voi avea unele avantaje, în materie de imagine publică. Ar trebui poate să apar încă o dată la televiziune şi să explic ce se întâmplă. Sau nu, de data asta sunt mai bune nişte comunicate. Semnate de o comisie guvernamentală. Nude guvern.*

Ştirile ciudate se refereau la un singur tip de evenimente. În diverse locuri ale Capitalei se înregistrau mişcări tectonice, de tip seismic. De mică anvergură, dar sensibile. Unii oameni îşi părăsiseră locuinţele şi umblau în grupuri pe străzi, căutând adăposturi pentru noaptea care se apropia. Premierul îl luă la o parte pe Alexandru Basilescu, directorul Institutului de Seismologie. Înfăţişarea de savant venerabil a acestuia era

frapantă. Era trecut de şaptezeci şi păstrat în post datorită unor merite ştiinţifice. *De fapt, omul este o celebritate internaţională.*

Basilescu era complet cărunt şi purta părul lung. Ochişorii lui vioi exprimau curiozitatea uşor infantilă:

— Da, domnule prim-ministru, vă stau la dispoziţie, spuse bătrânul. Deşi, drept să vă spun, aşa ceva n-am mai întâlnit. Şi nici n-am auzit să se fi întâmplat undeva.

— Totuşi, domnule profesor. Sunteţi cel mai în măsură să emiteţi o ipoteză.

— Teoretic, aşa ar părea. Cu toate acestea... Poate ştiţi, seismele se formează la diferite adâncimi. Noi avem senzori. Datele se centralizează şi aşa mai departe. De data asta, însă, lucrurile sunt cum nu se poate mai misterioase. De exemplu, prăbuşirea unor tuneluri ale metroului. (Se opri şi îşi mângâie coama căruntă, gânditor.) Cine a determinat-o? Mai precis, ce ansamblu de forţe telurice?

Premierul ridică din umeri. Obişnuitul său zâmbet dispăruse şi nu mai revenise niciodată în ultimele ore.

— Ar putea fi găsite nişte explicaţii, continuă precaut bătrânul. Eventual, nişte analogii. Există mişcări seismice de suprafaţă. Pe de altă parte, caracteristicile subsolului nostru nu permit aşa ceva. (Bătrânul părea din ce în ce mai nedumerit.) Totuşi, forţele au apărut şi s-au manifestat. Aud acum că în diferite* părti ale Bucureştilor, oamenii simt mişcări de tip seismic. Intră în panică, îşi părăsesc locuinţele şi aşa mai departe.

Tăcu şi îşi scoase pipa dintr-o pungă de piele galbenă, îl privi întrebător pe premier. Acesta încuviinţă:

— Da, da, fumaţi liniştit! Şi eu am început să fumez, de altfel. Nu credeam că voi păţi vreodată aşa ceva.

— Ăsta-i stresul, zise sentenţios Basilescu. Fiecare reacţionează în felul lui. Eu, de exemplu, în condiţii de stres, capăt o imensă poftă de mâncare. Ciudăţenii.

Primul-ministru reluă:

— Să zicem că sunt nişte cutremure non-standard. (Bătrânul încuviinţă cu vioiciune.) Totuşi, oamenii trebuie să ştie ceva clar. Trebuie sfătuiţi, organizaţi. Vreţi să apăreţi la televiziune şi să le oferiţi ceva în acest gen?

Basilescu nu răspunse imediat. Îşi făcu de lucru cu pipa lui din spumă de mare. Apoi spuse:

— Nu ştiu ce să zic. Adevărul este că nu am o explicaţie ştiinţifică, până la momentul de faţă. Îmi dau seama că există o raţiune politică în toată povestea. Oamenii au nevoie de nişte certitudini. Trebuie să ştie la ce se pot aştepta.

Şeful executivului încuviinţă, de-a dreptul melancolic.

— Cinstit vorbind, continuă seismologul, ar trebui să fabric o teorie. Să imaginez una, cât mai plauzibilă. Oamenii s-ar uita la mine şi şi-ar spune. Bătrânul ăsta nu poate să ne mintă. Este aşa cum spune el. Basilescu era de-a dreptul uluit. N-am mai pomenit aşa ceva! Cutremurele sunt nişte fenomene imprevizibile, dar nu inexplicabile. Mecanismul lor este cunoscut şi acceptat de toată lumea. Aici însă...

— Poate că ar fi mai bine să vă consultaţi cu nişte colegi de-ai dumneavoastră din străinătate. Să le înfăţişaţi toate datele.

— Credeţi că n-am facut-o? întrebă trist Basilescu. De la primele zguduituri mi-am dat seama că este ceva ieşit din comun.

— Şi?

— Am vorbit şi în Japonia! Poate că o să mă pună institutul la plată. (Demnitarul facu un gest negativ.) Japonezii au fost aici în 1977 şi ştiu destul de multe despre subsolul nostru. Ei au de altfel o teorie globală. Dar asta este o altă chestiune.

1HJ

— Şi ce v-au spus?

— N-au găsit nici-o explicaţie plauzibilă. Au de gând să vină aici. Pe cheltuiala lor. Ziceau că este o premieră mondială şi trebuie s-o studieze.

Primul-ministru ridică din umeri:

— N-au decât să vină. Nu asta este problema noastră. Chestiunea este alta. Ce le spunem oamenilor. Şi ce le recomandăm. (Aşteptă un răspuns. Cum bătrânul nu spuse nimic, continuă.) După câte ştiu eu, mai întâi este un cutremur mare şi după aceea unele mai mici. Replicile. Aşa este?

— De regulă, da. Dar sunt şi unele excepţii.

— Doriţi să apăreţi la televiziune şi să le spuneţi oamenilor ce să facă? O să primiţi telefoane, în timpul emisiunii. Aşa este

obiceiul. O întrebare v-o spun eu, de pe acum. Ce să fac? Să stau acasă? Sau să mă mut într-un cort? Sau într-o rulotă?

Basilescu făcu un gest ambiguu cu pipa. Spuse, aproape plictisit:

— La urma urmelor, eu trebuia să ies la pensie de câţiva ani. Nici nu ştiu de ce am fost păstrat. Că doar nu fac parte din nici-un partid politic.

— Sunteţi o somnitate, domnule profesor, spune uşor agasat primul-ministru. Dar nu asta este problema. O faceţi sau nu?

— Da. De pe acum ştiu ce-o să spun. Nişte cutremure de mică adâncime, formate în subsolul Bucureştilor. N-o să intru în amănunte tehnice. Specialiştii vor spune că m-am ramolit. Cum naiba să apară aşa ceva într-un subsol ca al nostru? Oamenii obişnuiţi, în schimb, vor fi poate mulţumiţi.

— Şi recomandările?

— Să stea liniştiţi în casele lor, fiindcă seismele sunt mici, neînsemnate. Doar cei din casele foarte

avariate să se mute, până la liniştirea lucrurilor.

— Din casele cutremurate?

— Da, aşa le spun oamenii. Mai există destule. Cred că sunteţi la curent. (Bătrânul se gândi o clipă.) în definitiv, nici nu voi minţi prea mult. Cutremurele au fost eminamente locale. Nu s-au propagat. (îşi scutură pipa şi apoi începu să o umple cu mişcări exasperant de lente.) Este totuşi o chestiune care mă sâcâie.

— Care anume?

— După ce criterii s-au produs zguduiturile? Aţi observat că informaţiile din ultimele ore sunt haotice, sub acest raport. De ce au fost zdruncinate clădirile dintr-un loc şi nu cele din altul? Puteţi să-mi răspundeţi la această întrebare?

Premierul zâmbi chinuit:

— Evident că nu.

— O să râdeţi de mine, dar aici nu ne trebuie un creier de seismolog, ci unui de detectiv.

— Vă gândiţi la nişte explozii controlate? Ar fi prea de tot. Chiar că am intrat în domeniul absurdului. Aţi văzut. Povestea cu teroriştii s-a rezolvat. Toată chestiunea s-a dovedit mai degrabă ridicolă. Mă întreb dacă lumea blocată în cele două trenuri nu i-a linşat până acum pe cei cu pricina.

— Nu cred. Românii sunt milostivi. Iar cutremurele astea curioase au creat probabil o stare de fraternitate.

17. *Tunelul dintre staţiile Crângaşi şi Semănătoarea*

Ora 17,30. In tunelul dintre Crângaşi şi Semănătoarea, apa n-a crescut prea mult. Nivelul ei este doar cu vreo douăzeci de centimetri mai înalt decât şasiurile vagoanelor. Călătorii s-au organizat. Copii, femeile şi / bătrânii stau cu picioarele pe scaune şi astfel nu se udă. Ceilalţi stau în apă. Unii, mai curajoşi, s-au urcat pe acoperişurile vagoanelor şi spun că acolo este foarte bine. Cei mai mulţi nu-i urmează. Preferă să stea cu picioarele în apă. Unii încearcă să facă haz de necaz.

Printre cei urcaţi pe vagoane se numără şi Jean Balaban, însoţit de Mişu, angajatul lui. Balaban manifestă o veselie cam nepotrivită cu situaţia. Mişu i-ar atrage atenţia, dar se teme ca nu cumva să-l supere. Este patronul meu. La urma urmelor. Îmi dă şi mie o pâine. Ştie el mai bine ce face. Poate că este mai potrivit să-i înveseleşti un pic pe oameni. Să-i mai faci să uite în ce căcat suntem.

— Nea Jeane, îndrăzneşte el în cele din urmă, nu era mai bine să-ţi fi luat şi dumneata o maşină? Că treaba merge, slavă Domnului. Ce spui?

— Mă, Mişu le, aici ai dreptate. Dacă ştiam că se întâmplă chestia asta, îmi luam. Ce, era rea o dubită pe care să scrie cu roşu "Balaban Service"? Hm?

— Nu era.

— Numai că mie nu-mi place să mă dau mare. Vreau să fiu un om al muncii, cum venea vorba pe timpul lui Ceauşescu. Pe de altă parte, asta este o tâmpenie a mea.

— De ce?

— De ce crezi că umblu cu brăţara de aur pe mână?

Mişu tace.

— Şi cu ghiulul ăsta de douăzeci de grame, continuă Jean. Crezi că am aşa o mare bucurie la el? Nici vorbă. O fac pentru clienţi. Să vadă că nu suntem nişte amărăşteni care face şi ei un ciubuc. Maşina este la fel.

Dacă vii cu o dubită nouă şi tragi în faţa blocului sau a vilei, mă rog, ai alt muian. Ce spui?

— Asta cam aşa este.

— Poti să ceri mai mult. Dacă vii cu metroul sau cu mijloacele, ăla se prinde că eşti la început şi nu prea ai lovă. Asta-i chestia.

— Şi-atunci?

— Şi-atunci nimic. Dacă scăpăm din căcatul ăsta, iau o dubită. Să n-am parte, dacă te mint. Da" atunci sunt alte necazuri...

— Care, nea Jeane?

— Circulaţia, mă. Nu vezi ce-i în Bucureşti? Acum, dacă s-a stricat şi metroul poţi să-ţi faci idee ce-o să fie. Balamucul de pe lume. Dacă se bagă unii peste noi şi-o mierlim nevinovaţi? Ce-ai de spus?

Mişu tace.

— Păi vezi? Cum o-ntorci, tot prost iese.Totuşi, cred că ai dreptate. Dacă scăpăm de aici, şofer te fac.

O zguduitură destul de uşoară. Oamenii s-au obişnuit cu ele. Mai întâi, au încercat să şi le explice, dar după o vreme au renunţat. Conversaţiile sunt foarte rare. Oamenii par a-şi fi pierdut interesul pentru propria lor salvare. Ceva i-a moleşit. Aşteaptă în linişte. Din când în când, se aude câte o voce:

— Nu se poate să nu ne scoată de aici. Nu se poate. Cei doi terorişti s-au găsit pe întuneric. Stau unul

lângă celălalt şi nu vorbesc. Nimeni nu le mai dă vreo atenţie, de parcă toată tensiunea din urmă cu câteva ore nici n-ar fi existat. Ion Mercală şi-a adus aminte târziu că are de rezolvat ceva. Îi spune ajutorului său:

— Ce facem cu amărâţii ăia doi? I-am uitat de tot.

— N-au unde să fugă, zice acesta în silă. Ăla de s-a urcat peste noi mi s-a părut un căcăcios. S-a dat mare la început, dar când a fost groasă, s-a fâsâit de tot.

— Ar trebui să-i luăm explozibilul ăla. Să-l udăm, să nu mai fie nici-o problemă. Nici nu înţeleg. Nimeni n-a mai adus vorba despre ei. Sunt în rama din mijloc, nu? Acolo unde le-ai spus tu să stea? Nu cred că şi-au schimbat locul.

— Nu, precis că nu.

— Atunci hai să ne ducem la ei. Măcar să vedem şi noi nişte explozibil modern. Cică ar fi din plastic. Cu un detector de metale nu-l găseşti.

Cei doi sunt la capătul unui vagon. Stau unul lângă celălalt, parcă în poziţie de drepţi. Cel cu bomba este un adolescent, nu pare a avea mai mult de optsprezece ani.

— Ăsta n-a făcut armata, spune Mercală. Ajung lângă ei. Folosesc doar o singură lanternă, pentru a cruţa bateria celeilalte.

— Ia spune, mă, zice Mercală fară duşmănie, ce explozibil ai pe sub haina aia a ta. Ia scoate-l la iveală. Să-l vedem şi noi.

Băiatul nu spune nici-un cuvânt. În ochi i se citeşte frica. Îşi descheie încet scurta kaki, de tip militar. Dedesubt se văd nişte colaci de pânză. Sunt legaţi între ei cu nişte sfori. După cum s-ar părea, sunt foarte uşori.

— Şi cum declanşezi explozia? întreabă Mercală. Băiatul începe să plângă încet. Colegul lui îl

imită. Spune obidit:

— Nu-i nici-un explozibil. E vată. Am fost obligaţi s-o facem. Au spus că ne dau afară şi o să avem după aia nişte probleme. Pentru o farsă n-o să luaţi prea multă puşcărie. Dar când ieşiţi, o să fiţi recompensaţi.

Mercală îl apucă pe ajutorul său de mână şi-i spuse încet:

— Să nu-l plezneşti. Dacă îi dai tu o palmă, sar oamenii pe ei şi pot chiar să-i omoare. Eu am fost odată într-o situaţie de-asta. Este ca o molipsire. Un gest ca ăsta şi toţi îşi ies din fire.

— Aşa v-au spus? întreabă mecanicul.

— Da. Au mai zis că dacă scrie presa despre noi, o să fim în câştig. O să vină mai mulţi tineri să se înscrie la noi. O să înţeleagă că noi le vrem binele.

— Bine, mă, destul, zice Mercală. Staţi aici liniştiţi şi tăceţi dracului din gură. Toată chestia asta s-a întâmplat din cauza voastră. Dacă nu se oprea circulaţia... Se opreşte şi-l apucă de umăr pe ajutorul său. Gabi, îi spune, tu ai înţeles o chestie?

— Care, nea Nelule?

— Lucrurile au mers ca şi cum cineva ar fi avut boală anume pe trenul nostru. A făcut prăbuşirile Ia tanc. Şi fară nenorociţii ăştia cu bombele, putea să fie ia fel.

— Cum?

— Păi să prăbuşească tunelul înaintea noastră, undeva, pe parcurs. Noi vedeam şi opream. Nu? După aia făcea o prăbuşire şi în urma noastră. N-ajungeam tot aici?

— Ba da. Ajutorul de mecanic pare aiurit cu totul, înseamnă că ăştia n-au nici-o vină?

— Au, dar nu aşa de mare. Nu-i vezi? Vai de capul lor! Sunt ei în stare de asemenea acţiuni? Nici vorbă. A fost o potriveală.

Cei doi terorişti îl privesc cu recunoştinţă. Câţiva călători, care au asistat la conversaţie, preferă să tacă. N-au nici-un comentariu de făcut.

De sus încep să se audă nişte acorduri de chitară. Apoi muzicanţii din America de Sud încep să cânte încet.

— Ii laşi, nea Nelule? întreabă ajutorul. Mercală ridică din umeri.

— De ce nu? Crezi că muzica aia a lor o să dărâme tunelul peste noi? Măcar îi mai înveselesc pe oamenii ăştia.

— Mie îmi sună ca o muzică de înmormântare, drept să-ţi spun. Îmi bagă frica în oase. Nu ştiu de ce.

— Lasă prostiile! Nu-i nici-o problemă dacă-şi fac meseria.

în tunel, singurul zgomot e clipocitul apei. Muzica celor din Peru se aude foarte bine. Melodiile lor ciudate par vesele, dar, pe măsură ce le asculţi, ţi se par tot mai triste. Cei patru cântă încet, solistul vocal nu intervine, de parcă i-ar fi şoptit cineva la ureche că nu este cazul. Chitarele şi instrumentele de suflat însăilează melodii săltăreţe. Din când în când, fară să ştie nimeni de ce, ritmul muzicii se înteţeşte, pentru ca apoi să redevină cel de dinainte. Când se opresc, se aude vocea unui bătrân:

— Pe la ei pe acolo or fi având metrou?

Nu primeşte nici-un răspuns, în afara câtorva râsete înăbuşite.

Profetu' stă ghemuit pe un scaun. La început, când apa a început să crească, nu s-a mişcat de pe bulendrele sale. A continuat să se clatine şi să bolborosească, de parcă n-ar fi observat ce se întâmplă în jurul lui. Studentul solid, care i-a luat apărarea mai înainte, a făcut un apel, spunând că bătrânul cerşetor nu poate să stea în picioare şi este păcat să fie lăsat în apă. În mod curios, i-a cedat locul tocmai sexagenarul care l-a înjurat mai înainte. De fapt, Profetu' ocupă două scaune. Cel de lângă el, un bărbat cu înfăţişare de intelectual s-a ridicat fără nici-un comentariu. Cerşetorul stă acum într-o rână. Furiosul de mai înainte s-a transformat. Nu-l mai priveşte cu furie şi nici

măcar cu dispreţ. Încearcă să intre în vorbă cu el. Fără nici-un succes. Tot aprinde o brichetă, luminân-du-şi mai mult propria faţă.

— Vezi, îi spune studentul prietenei sale, frica îl transformă pe om.

O zguduitură violentă mişcă întregul tren. Se aud din nou scrâşnete de metal frecat pe metal. Apoi, linişte. Brusc, glasul dogit al Profetului:

— Ca nişte macaroane! Futu-vă muma-n cur! Ca nişte macaroane!

A devenit ameninţător, de parcă el ar fi conducătorul întregii operaţii Are nişte accente de tiran. Şef de sectă? Profet furios? Acum e momentul adevărului. Ori îl stâlcesc în bătaie, ori vin să facă penitenţă în faţa lui.

Din întuneric se aude o voce calmă de bărbat:

— O să vii şi tu cu noi, măi amărâtule! Oriunde am ajunge. Aşa că mai bine tacă-ţi gura. Că sperii femeile şi copiii.

O nouă zguduitură. Trenul este ridicat în sus şi apoi recade cu un zgomot infernal.

Mercală, aflat împreună cu ajutorul său undeva la mijlocul celei de a doua rame spune:

— Bine că a ieşit aerul din suspensia pneumatică. Altfel cei de pe acoperiş ar fi fost striviţi. S-au câştigat treizeci de centimetri.

Mecanicul-ajutor îl priveşte uluit:

— Eşti tare, nea Nelule! Iţi mai arde de socoteli de-astea acum? Eu am şi uitat de perna pneumatică.

Mecanicul pare foarte calm:

— Măi, Gabi, eu îmi joc rolul până la capăt. Restul nu mă interesează.

— Bine, dar ai familie…

— Şi dacă mă cac pe mine de frică, rezolv ceva? îmi ajut familia? Mai bine mi-ai spune ce înseamnă toate astea. Cine mişcă trenul? Şi cine tunelul? Hm? Poate cineva să facă aşa ceva? Ia spune-mi!

— Nu poate.

Mercală luminează tavanul tunelului. Curge apă din toate părţile, dar în cantităţi mici. Spune:

— Numai Dumnezeu ne mai poate scoate de aici. Nu sunt bisericos de felul meu, dar dacă scap, cred că o să mă schimb.

18. Splaiul Unirii

Ora 18,00. În dreptul trenului blocat între Unirii şi Izvor se strânsese multă lume. Circulaţia rutieră era oprită şi nimeni nu încercase s-o restabilească. Oamenii se grupaseră după afinităţi misterioase. De regulă, fiecare pâlc avea un fel de lider, cel mai vorbăreţ dintre toţi. Acesta găsea explicaţii pentru ce se întâmpla. Din când în când, câte unul dintre ascultători îl contrazicea. Dacă o făcea cu destulă energie, reuşea să devină el însuşi lider de opinie.

— Poate să-i scoată foarte bine. Nu este nevoie să intervină în tunel. Nu vedeţi, au şi început să lucreze. Este suficient un puţ cu diametrul de şaptezeci şi cinci centimetri în diametru. Nimic mai mult.

Vorbise un bătrân vioi, îmbrăcat modest, dar curat. Purta într-o sacoşă străvezie de plastic vreo două kilograme de cartofi.

Un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani, cu ochelari şi barbă, interveni destul de agasat:

— Nu-ţi dai seama ce vorbeşti, tataie. Uiţi că aici este beton armat, nu brânză. Cum naiba să forezi. Cu picamerul? îţi dai seama cât timp ar lua? Ăştia care au început să foreze cred că sunt cam tăntălăi de felul lor. Bătrânul nu se lăsă:

— Crezi dumneata că nu sunt oameni de meserie? Ştiu ei ce fac.

— Ştiu, pe dracu'. Mai sunt şi vibraţiile. Dacă se dărâmă tot tunelul? Hm? Ce spui? Şi mor toţi? De altfel, s-au şi oprit. Le-o fi spus cineva că este prea riscant. Acum, cel puţin, este un echilibru.

— Ascultă, domnule, interveni un bărbat slab şi palid, rău îmbrăcat. Văd că ai idei. Poţi să-mi explici şi mie cum de s-au produs cele două surpări? Exact unde trebuia.

— Cum exact?

— Adică să prindă trenul între ele. La fix. De ce nu s-a dărâmat tot tunelul?

Bărbosul îl privi cu atenţie:

— Nu cred că găseşti pe cineva... Să-ţi răspundă la întrebarea asta. Este o chestie absurdă. Doar dacă au fost explozii controlate. Ceea ce iese din discuţie.

O voce din asistenţă, timidă, de femeie tânără:

— Forte oculte?

Un râs gros, de bădăran:

— Căcat, forţe oculte. Ăia îndoaie o lingură, dar nu nişte şine de cale ferată. Nu rup traverse de beton.

Bărbosul nu ţinu cont de întrerupere. Îl întrebă pe cel palid:

— Dacă tot este să găsim întrebări fară răspuns, atunci spune-mi de unde se ştie că tunelul nu s-a prăbuşit pe toată lungimea. De unde?

Palidul îi explică răbdător:

— Văd că nu eşti la curent chiar cu toate. Morse. Şinele nu s-au rupt, pare-se. S-a nimerit ca unul din interior să ştie alfabetul Morse. Există o legătură. Se ciocăneşte în şină. Există nişte informaţii.

— Da[5] dumneata de unde ştii? se interesă un tânăr.

— A spus la radio. Acum vreo oră. Am auzit personal. Pare plauzibil.

— Dar distanţa? întrebă altcineva. Pe ce porţiune s-a dărâmat tunelul.

— Tot la radio am auzit. S-au făcut unele deducţii. Mai mult de o sută de metri.

— Dar aer? De unde au?

— Se pare că prăbuşirile nu au etanşeizat tunelul. Mai circulă ceva aer.

Un tânăr, mai degrabă un adolescent, îşi făcu loc înspre mijlocul grupului. I se adresă palidului:

— Chestia cu alfabetul Morse nu prea ţine.

— De ce?

— Se spune că nivelul apei este foarte ridicat. Vreo doi metri. Or, şinele sunt jos. Cine se scufundă pentru a ciocăni în ele? Specialistul are cumva costum de scufundător autonom.

— N-are. Asta-i sigur.

— Atunci cum face? îmi explicaţi şi mie?

— Băiatul are dreptate, interveni bătrânul cu cartofii. Mai ales că apa este murdară. Nu se pune problema să...

— Are dreptate băiatul, spuse palidul. Eventual cu un instrument metalic lung. Aşa ceva s-ar putea găsi. În definitiv, contează cum îi scot de acolo.

O femeie cu lacrimi în ochi spuse:

— O să se îmbolnăvească. Vă daţi seama ce frig este?

Nimeni nu-i răspunse.

— Bine măcar că n-au mai apărut cutremurele alea mici, spuse bătrânul. Numai Dumnezeu ştie ce-or fi fost.

înainte s-a transformat. Nu-l mai priveşte cu furie şi nici măcar cu dispreţ. Încearcă să intre în vorbă cu el. Fără nici-un succes. Tot aprinde o brichetă, luminân-du-şi mai mult propria faţă.

— Vezi, îi spune studentul prietenei sale, frica îl transformă pe om.

O zguduitură violentă mişcă întregul tren. Se aud din nou scrâşnete de metal frecat pe metal. Apoi, linişte. Brusc, glasul dogit al Profetului:

— Ca nişte macaroane! Futu-vă muma-n cur! Ca nişte macaroane!

A devenit ameninţător, de parcă el ar fi conducă-torul întregii operaţii Are nişte accente de tiran. Şef de sectă? Profet furios? Acum e momentul adevărului. Ori îl stâlcesc în bătaie, ori vin să facă penitenţă în faţa lui.

Din întuneric se aude o voce calmă de bărbat:

— O să vii şi tu cu noi, măi amărâtule! Oriunde am ajunge. Aşa că mai bine tacă-ţi gura. Că sperii femeile şi copiii.

O nouă zguduitură. Trenul este ridicat în sus şi apoi recade cu un zgomot infernal.

Mercală, aflat împreună cu ajutorul său undeva la mijlocul celei de a doua rame spune:

— Bine că a ieşit aerul din suspensia pneumatică. Altfel cei de pe acoperiş ar fi fost striviţi. S-au câştigat treizeci de centimetri.

Mecanicul-ajutor îl priveşte uluit:

— Eşti tare, nea Nelule! Iţi mai arde de socoteli de-astea acum? Eu am şi uitat de perna pneumatică.

Mecanicul pare foarte calm:

— Măi, Gabi, eu îmi joc rolul până la capăt. Restul nu mă interesează.

— Bine, dar ai familie…

— Şi dacă mă cac pe mine de frică, rezolv ceva? îmi ajut familia? Mai bine mi-ai spune ce înseamnă toate astea. Cine

mişcă trenul? Şi cine tunelul? Hm? Poate cineva să facă aşa ceva? Ia spune-mi!

— Nu poate.

Mercală luminează tavanul tunelului. Curge apă din toate părţile, dar în cantităţi mici. Spune:

— Numai Dumnezeu ne mai poate scoate de aici. Nu sunt bisericos de felul meu, dar dacă scap, cred că o să mă schimb.

18. Splaiul Unirii

Ora 18,00. In dreptul trenului blocat între Unirii şi Izvor se strânsese multă lume. Circulaţia rutieră era oprită şi nimeni nu încercase s-o restabilească. Oamenii se grupaseră după afinităţi misterioase. De regulă, fiecare pâlc avea un fel de lider, cel mai vorbăreţ dintre toţi. Acesta găsea explicaţii pentru ce se întâmpla. Din când în când, câte unul dintre ascultători îl contrazicea. Dacă o făcea cu destulă energie, reuşea să devină el însuşi lider de opinie.

— Poate să-i scoată foarte bine. Nu este nevoie să intervină în tunel. Nu vedeţi, au şi început să lucreze. Este suficient un puţ cu diametrul de şaptezeci şi cinci centimetri în diametru. Nimic mai mult.

Vorbise un bătrân vioi, îmbrăcat modest, dar curat. Purta într-o sacoşă străvezie de plastic vreo două kilograme de cartofi.

Un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani, cu ochelari şi barbă, interveni destul de agasat:

— Nu-ţi dai seama ce vorbeşti, tataie. Uiţi că aici este beton armat, nu brânză. Cum naiba să forezi. Cu picamerul? îţi dai seama cât timp ar lua? Ăştia care au început să foreze cred că sunt cam tăntălăi de felul lor. Bătrânul nu se lăsă:, — Crezi dumneata că nu sunt oameni de meserie? Ştiu ei ce fac.

— Ştiu, pe dracu'. Mai sunt şi vibraţiile. Dacă se dărâmă tot tunelul? Hm? Ce spui? Şi mor toţi? De altfel, s-au şi oprit. Le-o fi spus cineva că este prea riscant. Acum, cel puţin, este un echilibru.

— Ascultă, domnule, interveni un bărbat slab şi palid, rău îmbrăcat. Văd că ai idei. Poţi să-mi explici şi mie cum de s-au produs cele două surpări? Exact unde trebuia.

— Cum exact?

— Adică să prindă trenul între ele. La fix. De ce nu s-a dărâmat tot tunelul?

Bărbosul îl privi cu atenţie:

— Nu cred că găseşti pe cineva... Să-ţi răspundă la întrebarea asta. Este o chestie absurdă. Doar dacă au fost explozii controlate. Ceea ce iese din discuţie.

O voce din asistenţă, timidă, de femeie tânără:

— Forţe oculte?

Un râs gros, de bădăran:

— Căcat, forţe oculte. Ăia îndoaie o lingură, dar nu nişte şine de cale ferată. Nu rup traverse de beton.

Bărbosul nu ţinu cont de întrerupere. Îl întrebă pe cel palid:

— Dacă tot este să găsim întrebări fară răspuns, atunci spune-mi de unde se ştie că tunelul nu s-a prăbuşit pe toată lungimea. De unde?

Palidul îi explică răbdător:

— Văd că nu eşti la curent chiar cu toate. Morse. Şinele nu s-au rupt, pare-se. S-a nimerit ca unul din interior să ştie alfabetul Morse. Există o legătură. Se ciocăneşte în şină. Există nişte informaţii.

— Da' dumneata de unde ştii? se interesă un tânăr.

— A spus la radio. Acum vreo oră. Am auzit personal. Pare plauzibil.

— Dar distanţa? întrebă altcineva. Pe ce porţiune s-a dărâmat tunelul.

— Tot la radio am auzit. S-au făcut unele deducţii. Mai mult de o sută de metri.

— Dar aer? De unde au?

— Se pare că prăbuşirile nu au etanşeizat tunelul. Mai circulă ceva aer.

Un tânăr, mai degrabă un adolescent, îşi făcu loc înspre mijlocul grupului. I se adresă palidului:

— Chestia cu alfabetul Morse nu prea ţine.

— De ce?

— Se spune că nivelul apei este foarte ridicat. Vreo doi metri. Or, şinele sunt jos. Cine se scufundă pentru a ciocăni în ele? Specialistul are cumva costum de scufundător autonom.

— N-are. Asta-i sigur.

— Atunci cum face? îmi explicaţi şi mie?

— Băiatul are dreptate, interveni bătrânul cu cartofii. Mai ales că apa este murdară. Nu se pune problema să...

— Are dreptate băiatul, spuse palidul. Eventual cu un instrument metalic lung. Aşa ceva s-ar putea găsi. În definitiv, contează cum îi scot de acolo.

O femeie cu lacrimi în ochi spuse:

— O să se îmbolnăvească. Vă daţi seama ce frig

este?

Nimeni nu-i răspunse.

— Bine măcar că n-au mai apărut cutremurele alea mici, spuse bătrânul. Numai Dumnezeu ştie ce-or fi fost.

O voce din grup:

— S-a făcut de râs boşorogul ăla de la Institutul de Seismologie. Cutremure formate la mică adâncime, în subsolul Capitalei... Râd şi curcile de el...

— De ce?

— Aşa ceva nu se poate, dom'le. Cutremurele se nasc în anumite condiţii. Bucureştii sunt pe un sol moale şi plin de apă. De unde să apară unul sau mai multe cutremure? Caraghios.

— Las' că ştii dumneata mai bine decât el...

— A făcut-o ca să liniştească populaţia, interveni bărbosul. Altă explicaţie nu văd. Oamenii să stea liniştiţi în casele lor, să nu bântuie panicaţi pe străzi. Asta a fost ideea. Cel puţin aşa cred.

— Bine că nu s-a mai simţit nimic. Oamenii s-au calmat. Ce porcăria dracului! Numai aşa ceva ne lipsea!

— Dar cu teroriştii cum a rămas? se auzi o voce de bărbat. Că nu s-a mai spus nimic despre ei.

— Ce să se mai spună? Nişte farsori. Se ţin de prostii în vremuri atât de grele. Chestiile astea nu sunt pentru noi, românii. Noi nu ne putem permite de-astea.

— Totuşi...

— Sunt şi ei acolo, dacă nu i-or fi linşat oamenii.

— Nu cred. Cutremurele şi prăbuşirea tunelurilor sunt prea înfricoşătoare.

— Lucrurile inexplicabile, spuse sentenţios bătrânul cu sacoşa de cartofi, sunt cele mai înspăimântătoare.

19. Palatul Victoria

Ora 18,30. Specialiştii în tuneluri se miră. Explicaţiile logice nu sunt suficiente. Este ca şi cum nişte mâini de uriaş ar fi intervenit. Betonul armat nu este plastilină. În curând, însă, nedumeririle devin un balast. Bine, nu este logic. Dar cum îi scoatem pe oamenii din subteran?

S-au format patru echipe de salvare. Au apărut câţiva scufundători autonomi. Amatori. Îşi oferă serviciile. Apar şi câţiva scafandri de la Constanţa. Premierul tine să discute cu un scafandru.

— Domnule prim-ministru, spune acesta, intrarea unui adult nu este posibilă. Poate doar un copil. Dar nici el. Este o încâlceală de traverse şi de şine. Nu se poate trece.

— Şi-atunci, ce se poate face?

— Intervenţia de la suprafaţă. Am auzit că au început, dar apoi s-au oprit.

Premierul ocoleşte subiectul. Revine:

— Ar trebui realizate nişte legături telefonice. Eventual, să li se trimită apă potabilă printr-o conductă. Şi oxigen.

Dispecerul şef, martor la discuţia telefonică, intervine:

— Avem nevoie de ceva original. Un dispozitiv inteligent capabil să ocolească obstacolele întâlnite în cale şi să ajungă dincolo. Eventual, o cameră de luat vederi teleghidată. Cum se foloseşte în medicină.

Ministrul apărării se consultă cu însoţitorii săi. Spune:

— Există ceva asemănător pentru explorarea epavelor aflate la mare adâncime. Dar nu cred că se află în dotarea marinei noastre.

Ministrul transporturilor, tăcut în ultima vreme, se adresează premierului:

— Totuşi, va trebui să ne spuneţi de ce aţi sistat intervenţia dinspre suprafaţă. Era cea mai simplă

manevră cu putinţă. N-ar fi prezentat nici-un risc. Şefiil Guvernului pare stânjenit:

— Domnilor, nu sunt un om superstiţios de felul meu. Cu toate acestea, dată fiind natura situaţiei... (Se întrerupse. Pare a nu-şi mai găsi cuvintele.) A intervenit ceva. Mi s-a părut că-mi pot permite o mică amânare.

Toţi, inclusiv cei de la Dispecerat, aşteaptă.

— Am primit un mesaj de la Ion Popescu. Ştiţi cu toţii despre cine este vorba. Nu ştiu dacă aţi băgat de seamă, dar

după ce s-au început lucrările la puţurile verticale s-a întâmplat ceva.

— Ce anume?

— S-au înmulţit cutremurele parţiale. Micile noastre mişcări de tip seismic. Nimeni n-a făcut vreo legătură, evident. Eu, cu atât mai puţin.

Nimeni nu spune nici-un cuvânt.

— Ei bine, un curier misterios a adus un mesaj pentru mine. Nu ştiu ce le-a spus oamenilor de ordine. Fapt este că hârtia a ajuns foarte repede în mâinile mele. Am citit-o şi am decis amânarea lucrărilor.

Toţi aşteaptă continuarea.

— După ce s-au întrerupt forările verticale, nu s-a mai produs nici o mişcare de tip seismic. Credeţi ce vreţi! (îşi ridică mâinile, într-un gest de exasperare.) Ce era să fac? în fond, o amânare nu periclita pe nimeni.

— Mai aveţi mesajul? întrebă ministrul apărării.

— Evident. Pot să vi-l citesc. Chiar acum. (Scoate o hârtie din buzunarul hainei. Citeşte.) Domnule prim-ministru, sunt în joc forţe necunoscute pentru dumneavoastră. Un echilibru fragil este pe punctul de-a fi stricat. Deocamdată, trenurile blocate în subteran trebuie să rămână aşa cum sunt. Nu interveniţi pentru salvarea persoanelor respective. Puteţi încerca să luaţi legătura cu ele prin barajele formate. Există unele posibilităţi. Nici-o persoană din trenurile blocate nu trebuie să iasă la suprafaţă. Opriţi imediat lucrările de forare. De îndată ce o veţi face, mişcările de tip seismic vor înceta. Semnează Ion Popescu.

— Absurd, spune ministrul de interne. Nu putem să stăm la mâna unui necunoscut. Cum, dă ordine primului-ministru al ţării? Guvernului?

— Sunt de acord cu dumneavoastră, spune premierul, în timp ce împătureşte meticulos hârtia cu mesajul. Cu toate acestea, după ce au încetat lucrările, nu s-a mai produs nici-o mişcare de tip seismic. Ce aveţi de spus?

— Poate să fie, pur şi simplu, o coincidenţă, spune agasat A.

— Ce spuneţi? întreabă premierul. Mă adresez tuturor celor care ascultă discuţiile noastre.

Ministrul de interne pare oarecum stânjenit. Il întreabă pe un subaltern al său, apărut de curând.

— îl ştii pe Andronic? Este căpitan.

Celălalt se gândeşte. Nu-şi aminteşte. Apoi privirile i se luminează:

— Cel cu forţele oculte?

— Da, spune morocănos A. Cam aşa ceva. Am auzit că a rezolvat nişte cazuri prin mijloace neconvenţionale.

— Aşa este. Cunoaşte o clarvăzătoare. O femeie infirmă. Aceea i-ar fi dat nişte soluţii. Corecte. Am auzit că s-a înşelat o singură dată. Femeia.

— Cum?

— Asasinul avea un frate geamăn. Sau cam aşa

ceva.

— Ia legătura cu superiorul direct al lui Andronic.

Chiar acum, Intreabă-l cum vede problema. (Pe faţa ridată şi dură a ministrului apare un zâmbet firav.) Cine ştie de unde sare iepurele.

— Să-l chem aici pe Andronic? întreabă subalternul, un bărbat la vreo cincizeci de ani, având o alură de sportiv.

— Eventual, spune A. Vezi mai întâi ce spune superiorul lui.

Premierul a urmărit discuţia dintre cei doi. Îl întreabă pe A.

— Nu ştiam că aveţi asemenea colaboratori. Zâmbetul i-a dispărut cu totul. În definitiv, orice poate fi bun. Chiar şi o legătură telepatică. (Se uită la ministrul transporturilor.) Vi se pare ridicol?

— Nici vorbă. Totuşi, mi se pare imposibil să nu găsim o cale de comunicare cu ei. Înainte de a începe operaţiunile de salvare.

Omul de la Interne a terminat de vorbit la telefon. Pare contrariat.

— Ce-ai aflat? îl întreabă A.

— Căpitanul Andronic a fost ieri la clarvăzătoarea aceea. O cheamă Măria Petrescu. Azi de dimineaţă a raportat lucruri ciudate. Superiorul lui a crezut că nu este cazul să informeze mai departe.

— Deci, ce-a aflat Andronic? întreabă premierul.

— Femeia l-a chemat la telefon. De data aceasta a fost o excepţie. Doar prima oară s-a mai întâmplat aşa. De regulă, oamenii noştri au apelat la ea. Şi nu invers.

— Şi ce-a spus?

— A vorbit despre nişte primejdii legate de metroul nostru.

— Oricum, spune mohorât A., n-am fi avut ce face. Nu poţi să organizezi filtru la toate staţiile. Este absurd.

— Ar mai fi ceva. (Subalternul ministrului pare stânjenit, de parcă s-ar feri de-o posibilă gafa.) A spus că metroul ameninţă oraşul. O afirmaţie complet lipsită de sens.

— Ba nu, spune ministrul de interne. Dacă se produceau nişte explozii, erau afectate şi construcţiile de la suprafaţă. Femeia o fi avut viziunea unor explozii. Ar putea fi altceva?

— Povestea cu teroriştii este de domeniul trecutului, intervine D. Deci nici explozii.nu se mai pot produce. Iar altfel, cum ar putea metroul să ameninţe oraşul? Este complet lipsit de sens.

— Da, absolut, intervine primul-ministru gânditor. N-are cum. Totuşi, cred că nu trebuie să ocolim această posibilitate. Ce spuneţi domnule A.? Dacă l-aţi trimite din nou pe Andronic al dumneavoastră la femeia cu pricina? N-avem nimic de pierdut, în definitiv.

directorul general al Metroului, R., multă vreme tăcut, intervine cu o voce destul de ezitantă, adresân-du-se ministrului său:

— Aş vrea să vă atrag atenţia asupra unor lucruri. Timpul trece. Poate să apară lipsa de oxigen. Mesajul primit de domnul prim-ministru exclude o operaţie de salvare pornită de la suprafaţă. Am putea face altceva, însă.

— Ce?

— Să luăm legătura cu trenurile. Telefonic.

— Cum? (In glasul ministrului se simte o undă de dispreţ.) Cunoaşteţi dumneavoastră vreo metodă?

— Cred că da. (Toate privirile se îndreaptă spre el.) Misteriosul Ion Popescu a interzis doar scoaterea oamenilor din subteran...

— A interzis, vorbă să fie..., spune premierul cu obidă. Continuaţi, vă rog!

— A recomandat, dacă preferaţi. In mesajul lui se spune că s-ar putea realiza legături prin barajele formate prin cele patru surpări. Specialiştii spun că aşa ceva nu este posibil. Cantitatea de rocă este mult prea mare. Putem interveni da la suprafaţă.

— De la suprafaţă?

— Da. Facem nişte canale verticale cu diametrul de, să zice, zece centimetri. Pe acolo vom coborî receptoare telefonice. Vom afla astfel situaţia. Eventual. Ulterior, putem introduce un furtun pentru oxigen şi unul pentru apă. Operaţia cred că s-ar putea realiza foarte uşor. În definitiv, nu sunt decât câţiva metri de pământ şi vreo doi metri de beton. Îl priveşte întrebător pe D. Ce părere aveţi, domnule ministru?

Ministrul transporturilor îl priveşte întrebător pe premier. *Ce bine ar fi fost dacă nu se implica! Este un om inteligent, nici vorbă, dar nu ştiu de ce, mi se pare foarte fricos. Eu n-aş fi ţinut cont de spusele atuia. Aş fi făcut nişte puţuri şi până acum toţi oamenii ar fi fost afară.*

Acesta încuviinţează, mişcându-şi încet capul.

— Vom începe în zona Unirii, spune D.

20. *Intre staţiile Izvor şi Unirii*

Ora 19,30. Situaţia celor din trenul aflat între Unirii şi Izvor era mai dificilă decât a celorlalţi claustraţi. Asta fiindcă mirosul fetid al apei făcuse aerul aproape de nerespirat. O bătrână spunea în şoaptă că se sufocă:

— Cu astmul meu, aerul ăsta stricat o să mă dea gata. Ce moarte mi-a fost dat să am!

Glasul ei era calm. Nu părea defel speriată. Cei din jurul ei o admirau.

Se răspândise consemnul că este bine să se vorbească puţin, cât mai puţin. Vorbitul consumă oxigen. Şi mişcările. Cu cât stăm mai mult nemişcaţi şi tăcuţi, cu atât o să rezistăm mai mult.

Măria Iorgulescu se conformase. Deşi prin minte îi mişunau tot felul de imagini apocaliptice, nu mai spunea nimic. Simţea imboldul să le spună tuturor ce vede şi ce presimte. Se stăpânea cu greu. *Ori sunt nebună, ori într-adevăr, am puteri de-alea paranormale. Aş putea să jur că lucrurile se vor întâmpla aşa cum le văd eu. Dar i-aş fi oare cuiva de folos? Cei de-aici sunt în primejdie, dar mulţi dintre ei au rude în oraş. Mai bine să-mi ţin gura. Cum să le spun, de exemplu, că ai mei nu vor păţi nimic?*

In liniştea întreruptă doar de şoapte începu să se audă un zgomot uniform şi neplăcut.

— Ăsta este un de-ăl, nu ştiu cum îi zice, pot să jur, se auzi o voce de bărbat. Găureşte şi loveşte în acelaşi timp. Vin după noi, pot să jur.

Lumea începu să murmure. Se auzi plânsul isteric al unei femei, repede transformat într-o revărsare de reproşuri adresate destinului:

— Numai mie putea să mi se întâmple una ca asta. Toate s-au măritat, au copii. Numai eu am rămas singură pe lume. Uite că fac curând patruzeci şi cinci... Şi tot singură...

Tăcu brusc.

— O fi zguduit-o cineva, se auzi o voce de bărbat. Cine naiba are nevoie de poveştile ei?

Zgomotul se amplifică.

— Rotopercutor, spuse vocea de bărbat de dinainte. Mi-am adus aminte. Întrebarea este... Au ei unul atât de mare? Să facă un puţ prin care să încapă oamenii? Parcă n-am mai auzit de aşa ceva. Se auzi vocea mecanicului:

— Atenţie, vă rog! Atunci când vor ajunge la noi, s-ar putea ca nivelul apei să crească brusc. Acum, între apă şi aer există un echilibru. Toată lumea să-şi ţină capetele cât mai sus.

— Cum asta? întrebă unul care nu pricepuse.

— Are dreptate, zise o altă voce de bărbat. Perna de aer împiedică apa să se ridice. Dacă aerul iese prin gaura făcută, apa poate să se ridice, fiindcă nu mai are vreo contrapondere. Faceţi cum v-a spus omul. Are dreptate.

— încă o problemă, continuă mecanicul. Acolo zgomotul se aude cel mai tare, oamenii să facă loc. Nu cumva să se întâmple vreun accident.

— Adică să nu-i facă o gaură în cap cuiva, se auzi vocea lui Titi Kepler.

Acesta, din motive doar de el ştiute, îşi abandonase pe neaşteptate rolul de lider real şi se cufundase în muţenie. Stătea mână în mână cu iubitul său Vali. Priveau amândoi în întuneric. *Acum am întuneric amniotic cât cuprinde. M-am reîntors în maică-mea, săraca de ea. Am un frate geamăn, cam atât. Cred că după povestea asta, dacă scap, nu mă mai urc în metrou. S-ar putea ca şi Titi să mă piardă de muşteriu. Nu este genul lui să mă omoare, din amor. Crimă pasională. Este prea inteligent pentru una ca asta.*

Robert şi Roberta deveniseră, la rândul lor, tăcuţi. Se ţinuseră de mână o vreme, apoi renunţaseră. Le era suficient să se simtă unul lângă celălalt. *Am trecut prin multe la viaţa mea. Robert habar n-are. Şi nici nu-l interesează. Acum, dacă ne sufocăm aici, ar trebui poate să i le spun pe toate. Eu n-am avut o viaţă atât de uşoară ca el. A trebuit să pun curul la bătaie. Cum zicea bătrâna aceea, odată, în tren. Altfel n-aş fi reuşit nimic. Oricâtă minte ai avea, fato, nu ajunge. Trebuie să pui curul la bătaie. Toată problema este s-o faci inteligent, cu cap. Să-ţi administrezi bine propriul corp. Nu-ţi este permis să arunci cu pizda în toate părţile, cum fac proastele. Timpul trece. Aşa zicea. Eram doar noi două în compartiment. Aşa s-a nimerit. Şi-atunci era întuneric. Lumina din tren nu prea mergea." Poate de-aia mi-am adus aminte. Mangementul pizdei.*

Râse uşor. Robert tresări şi o întrebă:

— Ce ai? Eşti OK?

— Da, da, fii liniştit, răspunse fata. Mi-am adus aminte de ceva şi m-am pomenit râzând.

— Poate-mi spui şi mie. Să râd şi eu.

— Odată, într-un tren, o bătrână mi-a dat nişte sfaturi. Cum să mă comport în viaţă, dacă vreaau să-mi meargă bine.

— Şi? Ce ţi-a spus? Să te măriţi, poate.

— Nu, curios, de măritiş nici n-a adus vorba. Avea nişte poante amuzante. Le-am uitat, dar ştiu că vorbea foarte haios.

— Şi i-ai ascultat sfaturile?

— Pe unele.

John şi Shirley Thompson discutau în şoaptă. John îşi admira soţia pentru calmul ei. În Londra, ea frecventa un cerc de educaţie parapsihologică. John, om cu o profesie eminamente pozitivă (era funcţionar de bancă), nu râdea, dar nici n-o încuraja. De câteva ori, ea încercase să-i lămurească unele lucruri. Sunt fenomene obiective, îi spusese. Nu pot fi explicate, dar oamenii de ştiinţă le recunosc. De exemplu, îndoirea unei furculiţe de la distanţă. Cineva o priveşte şi metalul începe să-şi schimbe forma. Hipnoză? Nu. Fenomenul a fost filmat. Nu poate fi contestat de nimeni.

— Ascultă, îi spuse John, foarte serios, acolo la cercul tău nu ţi s-a spus că te afli într-o perioadă proastă? Nu faceţi şi treburi de felul acesta? Ce trăim acum este un ghinion nemaipomenit. Ce spui? Nu puteai să-l prevezi? Măcar vag?

— Iţi baţi joc de mine? (Vocea lui Shirley nu era agresivă, ci blândă, ca întotdeauna.) Eu nu sunt o clarvăzătoare. De unde să ştiu ce se va întâmpla în România?

— O presimţire.. Ceva în acest gen. Am auzit că oamenii preocupaţi de fenomenele paranormale sunt, de regulă, înzestraţi cu unele capacităţi...

— Eu nu ştiu dacă sunt, spuse Shirley, în continuare tandră. Poate că nici n-am vreo vocaţie pentru...

John tăcu un timp. Apoi spuse, căutându-şi cuvintele:

— Ba nu, eu cred că ai. Am simţit-o pe pielea mea. Şi încă de foarte multe ori.

— Cum?

— Uneori vin de la bancă frânt de oboseală. Sunt anumite zile. Nu totdeauna. Nu m-am gândit la cauze. Fiindcă nu lucrez mai mult decât de obicei.

: -Şi?

— Dacă stau în preajma ta mai multă vreme, să zicem o oră, oboseala îmi dispare. Nu trebuie să pui mâna pe mine sau să-mi masezi ceafa şi umerii, cum fac femeile iubitoare prin filme cu soţii lor. Este suficient să stau în apropierea ta. N-ai observat asta?

— Ba da. (Râse uşor, abia audibil.) Am crezut că este efectul iubirii.

John o căută pe întuneric şi o sărută pe obraz.

— Desigur, asta este. Dar în termeni mai pretenţioşi este un transfer de energie, de la tine înspre mine. Nu aşa yă spune la cercul vostru?

— Ba da. În orice caz, atunci când stau lângă tine, mă simt şi eu mai bine. Nici vorbă să obosesc. Fiindcă aşa ar trebui, nu?

— într-adevăr.

— Lucrurile sunt invers, explică Shirley cu însufleţire. Cu cât dai mai multă energie pozitivă, cu atât mai multă se naşte în tine.

— Un paradox. (John o strânse de mână pe soţia sa.) Dar povestea asta cu metroul... Cum ai interpreta-o? Hm? Tehnic vorbind, este o absurditate. Vreau să spun că nu este posibil ca două surpări ale tunelului să se producă atât de precis, încât să ne închidă într-o cursă de şoareci. Ce spui?

— în termeni paranormali, totul este posibil, spuse Shirley, destul de sceptică. Numai că fenomenele nu se petrec la o asemenea scară. N-am auzit niciodată despre asemenea forţe.

John tăcu. Apoi spuse, jenat parcă:

— Să nu râzi de mine, dar îmi umblă prin minte o ipoteză. Este o simplă extrapolare. Dacă un om îndoaie o furculiţă din priviri, înseamnă că o sută pot îndoi un drug de fier. Nu-i logic?

Shirley râse uşor:

— Nu-i atât de simplu. Forţele acestea nu se pot însuma, după câte ni s-a spus.

— Dar zidurile Ierihonului? Din Biblie? Femeia spuse oarecum stânjenită:

— Ierihonul era o cetate. Atacatorii ei nu au făcut decât să cânte din trâmbiţe, toţi deodată, nu ştiu cât timp. Zidurile s-au dărâmat. Ce-i drept, putea fi un fenomen de rezonanţă. Ca şi cu podurile. Când mărşăluiesc peste un pod, soldaţii nu mai merg în cadenţă. Ştii, probabil.

— Sau cu tenorii, care sparg pahare doar cântând.

— Da, nu cred că merge analogia.

Zgomotul făcut de foreză deveni foarte acut. Cei de afară localizaseră foarte exact trenul. Se părea că rotopercutorul urma să străpungă tavanul de beton undeva deasupra ramei din mijloc. Cei aflaţi în zonă se grupară încet într-o parte şi în alta. Un bătrân alunecă în apă, dar fu prins în ultimul moment de o femeie.

— Ce faci tataie? se auzi vocea ei groasă, de fumătoare.

Când ţiuitul deveni aproape insuportabil, se simţi o uşoară zguduitură, de parcă sfredelul ar fi mişcat puţin întreg tunelul. Nimeni nu-i dădu nici-o atenţie.

Mecanicul şi ajutorul său erau postaţi acolo unde urma să apară deschizătura. Aprinseseră o lanternă. Razele galbene ale acesteia luminau slab. Vârful rotopercutorului apăru pe neaşteptate şi sclipi orbitor. Apoi gaura se lărgi. Sfredelul se opri, apoi se roti, mai încet, în sens invers. Dispăru încet, tras în sus.

Cei care văzuseră scena oftară dezamăgiţi. Se auziră voci răzleţe.

— Păi, eu credeam că ne scoate de aici. Ce porcărie, domnule! Ne sparge urechile pentru un căcat!

— îşi bat joc de noi! Asta este. Nu mă mai urc în metroul lor câte zile oi mai avea.

— Nu mai vorbiţi prostii! îşi regăsi Titi Kepler aplombul. Prin gaura asta pot să comunice cu noi, să bage oxigen, apă de băut. S-au gândit bine. După aia, ne scot ei cumva.

Prin orificiul format apăru un receptor telefonic. Din întuneric se auzi o voce batjocoritoare:

— Ce tehnică modernă, domnule! Parcă suntem într-un roman de Jules Verne. Nu sunt în stare să organizeze o salvare ca lumea.

— Mai bine te-ai gândi la situaţia concretă, interveni din nou Kepier. După aceea să-ţi baţi joc! De exemplu, dacă eşti aşa mintos, să ne explici şi nouă cutremurele.

Celălalt tăcu. * Mecanicul luă receptorul telefonic şi se prezentă. Aparatul avea un dispozitiv de amplificare. Toată lumea auzi discuţia:

— Aici S., se prezentă cel de la suprafaţă. Nivelul apei a crescut? Cu cât?

— Puţin. Nu contează.

— înseamnă că mai aveţi nişte surse de aer. Au rămas fisuri.

— Oamenii se plâng că nu pot respira cum trebuie, spune mecanicul. Poate şi din cauza mirosului.

— Nu ştiu cât de toxice sunt gazele. Noi v-am pregătit o conductă pentru oxigen. Vom începe pomparea în câteva minute. Oamenii să se, ferească, fiindcă oxigenul va ieşi sub presiune.

— Avem nevoie de baterii pentru lanterne.

— Le lăsăm imediat şi pe astea. Vreun diabetic aveţi?

— Nu. S-a interesat cineva de-aici şi nimeni n-a spus că ar avea.

— Ăsta este un noroc. Apă de băut?

— Avem copii pe-aici. Ei vor apă. Ceilalţi nu se plâng. Deocamdată.

— Atenţie, spune Stănescu. Începem să coborâm conducta de oxigen. Ne gândim şi la una de absorţie, dar deocamdată n-am găsit soluţia. Mai bine zis, specialiştii nu s-au pus de acord. Oamenii care simt că nu au aer suficient să facă în aşa fel încât să respire la nivelul tavanului. Acolo va fi aerul cel mai curat.

Pe lângă firul telefonului apărură nişte pachete lunguieţe. Mercală şi ajutorul lui le desfacură febril. Baterii. Mecanicul-ajutor avu puterea să facă o glumă:

— Sunt de-alea scumpe. Noi n-avem aşa ceva în dotare. Astea ţin mai mult decât ale noastre.

Noua lumină a celor două lanterne, de un alb strălucitor, schimbă pe loc atmosfera. Oamenii începură să vorbească mai tare, ca şi cum greul ar fi trecut, salvarea nefiind decât o chestiune de timp.

Apoi apăru o conductă de cauciuc pânzat, de culoare verde deschis. Oxigenul începu să şuiere.

— Gata, nu ne mai sufocăm, se auzi o voce de bărbat. Domnule mecanic, poate-i întrebi pe cei de sus de ce n-au făcut un puţ, să ne scoată de aici.

Mecanicul nu mai apucă să-i răspundă. Se simţi o zguduitură moderat de puternică, mai degrabă slabă. Vocile amuţiră. Mecanicul întrebă la telefon:

— S-a simţit şi sus?

— Foarte slab, îi răspunse S. Acum ne pregătim să introducem încă o conductă. O poziţionaţi deasupra apei. Va absorbi bioxidul de carbon. (Discută ceva cu un ins surescitat.) Cei de jos înţeleseră doar frânturi de cuvinte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă mecanicul.

— Este cutremur în zona Pipera, Aurel Vlaicu. O să vă contactăm mai târziu. Terminat.

2L Zona Pipera

Ora 19,15. Locuitorii din zona Pipera simt că a venit sfârşitul lumii. Câteva blocuri se dărâmă în primele secunde. Cei aflaţi pe străzi văd cum structurile atât de solide în aparenţă se frâng, se îndoaie şi cad. Se ridică nori de praf. Un vuiet apocaliptic persistă şi se stinge într-un vaier sinistru. Câteva blocuri sunt avariate doar parţial. La unul s-a dărâmat doar o aripă, ca şi cum un copil răutăcios, i-ar fi dat un brânci. Restul blocului a rămas în picioare. De afară se văd interioare, dezvelite într-un chip hidos. Flutură un număr nesfârşit de ţesături. Cei care au apucat să iasă din blocuri s-au adunat în grupuri şi discută. Nimeni n-ascultă ce spune celălalt. Unii plâng în hohote. O femeie zbiară cu o voce spartă:

— Cum am putut să-l las înăuntru? Cum? Trebuia să mor împreună cu el. Nu m-am putut stăpâni şi am fugit ca o nemernică.

Nimeni nu-i dă nici o atenţie. Pe străzi au început să circule în mare viteză autoturisme. Oamenii părăsesc în grabă cartierul. În primele minute, imediat după întreruperea curentului electric şi a gazelor, nimeni nu ştie că în alte părţi ale Bucureştilor lumea îşi vede liniştită de treburi. Trece un timp până ce oamenii ieşiţi în stradă îşi dau seama că au fost victimele uneia dintre zguduiturile locale, frecvente în acea după-amiază. De data aceasta a fost una mai puternică, un cutremur. La radio, nici-un anunţ. Programele continuă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Trece o bună jumătate de oră până când se aude primul comunicat oficial. În zona cutare a avut loc un fenomen de tip seismic soldat cu dărâmarea unor blocuri de locuinţe şi cu importante pagube materiale la fabrica nu ştiu care, din cauza declanşării unui incendiu. S-au înregistrat victime omeneşti. Recomandarea seismologilor este ca cetăţenii să nu reintre în locuinţele care prezintă urme de avariere. Nu există nici-un prognostic referitor la declanşarea unor replici seismice.

O echipă a unui post comercial de televiziune soseşte prima la locul dezastrului. Reportera, o tânără elegantă şi minuţios fardată, încearcă să adopte tonul potrivit situaţiei. Echipele de salvare, apărute cu puţină vreme înaintea carului de reportaj, au început să înşire morţii pe stradă, unul lângă celălalt, acoperiţi cu cearşafuri albe. Cei mai mulţi dintre ei au fost surprinşi pe stradă. Au murit loviţi de diferite obiecte căzute de sus. Treptat, încep să apară şi cadavre scoase din blocurile pe jumătate dărâmate. Obiectivul nu insistă asupra lor, cameramanul pare de-a dreptul fascinat de blocul despicat în două. O jumătate a rămas în picioare, iar cealaltă s-a prăbuşit într-un morman inform de betoane şi fiare răsucite. Crâmpeie de mobilă, căzi de baie rămase intacte, un televizor cu ecranul explodat, dar altfel întreg, hârtii, o mare de hârtii, de parcă fiecare apartament ar fi adăpostit o arhivă. Multe ţesături, o imensitate fluturând de textile multicolore. Reflectoarele celor de la televiziune -este o după-amiază noroasă – le transformă în ceva de-a dreptul ameninţător. Nu prea bate vântul, dar

ţesăturile se mişcă, unduiesc besmetic, ca şi cum ar fi mânuite de forţe invizibile.

— Uitaţi-vă acolo! Acolo sus! se aude o voce de femeie.

Cei de la televiziune îşi îndreaptă reflectoarele în direcţia respectivă. În lumina crudă apar două picioare umane, ţepene, unul lângă celălalt, precum acelea ale unui manechin. Ies dintr-un morman de mobilă sfărâmată, la un etaj superior. Cameramanul insistă asupra imaginii, hipnotizat. Reportera se duce la el şi-l scutură de umăr. Strigă:

— Destul! Eşti nebun? Destul! (Face un efort şi-şi recompune figura ei profesională.) Caută altceva!

— Stimaţi telespectatori, vom reveni cu noi amănunte despre catastrofa. Să lăsăm acum echipele de salvare să-şi facă datoria. Legătura în studio.

încet-încet, oamenii se calmează. Cei mai curajoşi intră în blocuri. Un bărbat de vreo patruzeci şi cinci de ani tot repetă cu voce tare:

— Ce să fac? Doar n-o să stau toată noaptea în stradă. Cum mi-o fi soarta!

— Este singur, nu-i pasă, zice o băbuţă aflată prin apropiere. Ia să aibă nevastă şi copii! Atunci să fie atât de voinicios! Să-l vedem cum s-ar purta!

Unele familii se sfătuiesc şi decid să meargă numai o singură persoană. Să aducă haine şi ceva de-ale gurii.

— Să mai aşteptăm măcar vreo două ceasuri. Să vedem dacă vine vreo replică. Futu-i replica mă-sii!

— Hai, Nicule! Nu vorbi aşa în faţa copiilor!

— Bine, bine. Să nu le audă nici el chiar pe toate.

O adolescentă, martoră la discuţie, începe să chicotească. Mama ei o apucă de mână şi-o scutură încet. Pe faţa ei curg lacrimi. Fata începe, din senin, să plângă şi ea.

O zguduitură abia perceptibilă. Latura unui bloc avariat se desprinde cu mişcări atât de line, încât par filmate cu încetinitorul. Nu este nimeni prin apropiere. Se aud ţipete. Peretele se înclină mai întâi, apoi se fragmentează sub propria greutate. Zgomotul prăbuşirii este mai mic decât ar fi fost de aşteptat. Se ridică un nor de praf. Apar interioare de locuinţe părăsite.

Cameramanul a filmat totul. Reportera a spus mai înainte că pleacă, dar a rămas pe loc, fascinată.

— Bine am făcut, spune cameramanul. Aşa ceva nu se poate filma decât o dată la zece ani.

— Ai figura unuia care tocmai a câştigat la loterie. Premiul cel mare. În glasul elegant al reporterei sună un oarecare dispreţ. Ia să fi avut rude sau prieteni pe aici. N-ai mai fi fost atât de fericit.

Maşina postului comercial de televiziune pleacă. Reportera a încercat să ia câteva microinterviuri unor martori oculari, dar a întâmpinat o ostilitate făţişă. Du-te cucoană de-aici, lasă lumea în pace. De discuţii îţi arde dumitale. Nu vezi că se dărâmă casele peste noi, din senin?

Dintr-o maşină de culoare neagră coboară nişte bărbaţi eleganţi şi îngrijoraţi. Discută cu şeful pompierilor şi cu un bărbat în civil, coordonatorul echipelor de intervenţie. Cel mai energic dintre noii veniţi este primarul de sector.

— Să-mi spuneţi ce utilaje v-ar putea ajuta, spune acesta. Le obţinem imediat. S-a discutat.

— Nişte macarale, spune ofiţerul de pompieri. Şi mai multe maşini ale Salvării. Blocurile astea făcute din panouri se dărâmă într-un anumit fel. Rămân spaţii libere, unde pot să mai fie supravieţuitori. Cele din cărămidă sunt mult mai periculoase.

Primarul se uită la mulţimea rămasă în stradă. Spune preocupat:

— Ar trebui nişte corturi, pentru la noapte. Este destul de frig. Ce fac oamenii aceştia? I se adresează unuia dintre însoţitorii săi. Trebuie să vorbească^.Cu armata. Numai ei au aşa ceva.

22. Între staţiile Crângaşi şi Semănătoarea

Ora 19,15. Trenul blocat între staţiile Crângaşi şi Semănătoarea fusese de asemenea contactat. Oamenii putea vorbi la telefon, primeau oxigen şi apă potabilă. La suprafaţă se strânsese mai puţină lume. Cei mai mulţi dintre cei buluciţi în jurul tehnicienilor ştiau sau presupuneau că au rude în subteran. Telefonul trebuie folosit şi de noi, spusese un tânăr îngrijorat. Trebuie să aflăm dacă rudele noastre sunt bine. La insistenţele lui, tehnicienii cedaseră.

— Bine, spuse inginerul, şeful specialiştilor în foraje. Facem o'listă cu persoanele căutate. Mecanicul o verifică, adică

îi strigă pe oamenii cu pricina. Apoi ne informează. Este bine aşa? Sunt şi alţii în situaţia dumitale.

Tânărul părea în pragul unei crize de nervi:

— Faceţi cum vreţi, dar vreau să-i aud glasul. Atât şi după aia scăpaţi de mine.

— Şi dacă o să vrea toată lumea să vorbească personal? Unde o să ajungem? (Inginerul îi întinse receptorul, dar îl retrase înainte ca tânărul să-l apuce.) Domnule Mercală, te rog cheam-o la dumneata pe...Cum spui că o cheamă?

— Gianina. Vaisman Gianina. Îşi clatină îndurerat capul. Cum a ajuns ea acolo... O fată atât de frumoasă ca ea... Ţara asta...

— Auzi, domnule Mercală, continuă inginerul. Vaisman Gianina. Te rog s-o chemi la telefon. După aceea o să te rog să faci o listă. La cererea rudelor aflate aici, la suprafaţă. Oamenii au dreptul să ştie. N-avem nevoie de panică. Şi-aşa tot mai mulţi ne întreabă de ce nu ne apucăm de treabă. De ce nu facem un puţ mai larg, prin care să-i scoatem pe toţi.

— Asta pot să vă întreb şi eu, spuse arţăgos mecanicul.

Cei din preajma inginerului îi auziră foarte clar cuvintele şi se foiră. Se auziră nişte înjurături înăbuşite. Apoi nişte voci de femei, împăciuitoare. Lasă, mă, Gicule! Asta primeşte şi el ordine de la cei de sus. Crezi că este de capul lui? Crezi că n-ar face, dacă i s-ar da voie? Fii cuminte!

Se auzi apoi vocea mecanicului-ajutor:

— Domnişoara Vaisman Gianina este rugată să vină aici, la telefon.

Fotomodelul îşi găsise un loc pe scaun. Stătea pe vine alături de Cerasela, prietena ei. Apa de-abia le atingea pantofii.

— Nu mă mişc de aici nici cu poliţia, spuse ea. Cine dracu[5] vrea să vorbească la telefon? Bărbaţii ăştia sunt cu toţii nişte idioţi. De telefon îmi arde mie acum?

Cerasela, împăciuitoare:

— O fi Baldasar. De ce nu te duci. N-o să-ţi ocupe nimeni locul, fii liniştită!

— Pe dracu' Baldasar. I se rupe lui de noi! Cum îţi închipui că a venit să ne caute? Nu ştii că se teme de mulţime? Spune poanta aia idioată a lui. Mârlania se ia, este molipsitoare! Ce să mai discutăm...

Din om în om, Mercală află că Gianina nu vrea să vină la telefon. Foarte calm, îi anunţă pe cei de sus.

— Domnişoara nu doreşte să vorbească. – Deveni ironic -. Aveţi vreo altă comandă?

Inginerul îşi ieşi din pepeni. Începu să strige. Cei din subteran îi auziră vorbele foarte distinct:

— Nu vrea, domnule, să vorbească! Ţi-am făcut toate poftele. Am încălcat instrucţiunile. Uite, nu vrea! Şi gata!

Tânărul îndrăgostit de Gianina îi smulse receptorul din mână şi începu să vorbească. Cei din tren îl auziră foarte bine. Inginerul le făcu semn unor oameni de-ai lui să-l întrerupă, dar în ultima clipă renunţă. Zise, cuprins brusc de plictiseală:

— Lasă-l în pace! Ce mama dracului! Ce-am avut şi ce-am pierdut. Poate-i mai distrează puţin pe necăjiţii ăia de jos.

Tânărul cuvânta ca un tragedian de modă veche:

— Gianina, scumpa mea! Vreau doar să-ţi aud vocea. Atât. Mi-aş da viaţa pentru tine, o ştii doar. Nenorociţii ăştia nu vor să vă scoată. Vreau doar să ştiu că eşti bine şi rezişti. Spune-mi doar o vorbă, iubita mea!

Jean Balaban ascultă discursul omului de la suprafaţă şi începu să comenteze:

— Bă, Mişule, pe-ăsta să-l fi căutat şi nu-l găseau mai bun. O să vezi că lumea o să se înveselească, (într-adevăr, pe măsură ce tânărul îşi debita tirada, începură să se audă râsete discrete.) Vezi, aşa este viata. Românul face haz de necaz.

Stăteau unul lângă celălalt pe acoperişul trenului şi nu se simţeau prea rău. Vezi ce cald ţine salopetele astea? Ce cap am avut când le-am ales! O ţesătură specială, nu lasă frigul să intre! Ce spui de chestia asta! Iar când este prea cald, căldura iese! Ce părere ai Mişule? îţi baţi joc de mine, nea Jeane! Cum? Eu, de tine? Să n-am parte de ce-am mai scump! Mişu râsese. Eşti un patron a-ntâia, nea Jeane! Ce să mai discutăm… Mai bine ai găsi vreo idee, ceva. Cum naibii ieşim de-aici? Cu poantele matale… Bune, dar când o să ne scoată? Ce spui? Ne scoate ei, Mişule, ne scoate guvernul. Primul ministru, personal. O să vezi.

— Nea Jeane, spune Mişu, de ce nu se duce fata la telefon? Poţi să-mi spui şi mie? De ce? Dacă ăla de deasupra o iubeşte aşa de tare? N-are şi ea un pic de suflet? Ce părere ai? Hai, că dumneata le ştii pe toate.

Discută cu mecanicul ăsta! Zău aşa!

— Ce să discut, mă? Deveni gânditor. Zici că dacă-mi fată mintea vreo idee, să i-o spun omului... Asta zici. Bă, Mişule, chestia este că lucrurile nu prea... Nu ştiu cum să-ţi explic... Eu nu cred în presimţiri şi alte chestii de-astea, dar...

— Ce? Ai ascultat şi matale ce-a spus Profetu'! Da? Ţi-a băgat o spaimă-n suflet! Este?

— Ce spaimă, mă, ce spaimă? Mă cac în ea de spaimă! Dacă vrei să ştii. La ce-mi foloseşte, dacă încep să tremur? La nimic.

Mişu îl privi pieziş, profitând de lumina vagă răspândită de cele două lanterne:

— Las' că te cunosc eu! Tot faci glume, dar în inima matale cine ştie ce este... Chiar crezi c-am încurcat-o? Cinstit!

— Mă, nu prea ştiu ce să zic. Mie îmi plac lucrurile clare. Asta este cusurul meu. Pe vremuri, aveam o iubită nemţoaică şi-mi tot spunea că sunt mai neamţ decât ea. Da. Aşa zicea.

— Şi? Ce nu-i clar?

Balaban scoase un sunet neclar, un fel de plescăit dezaprobator. Zise:

— Păi, cum, mă Mişule? Te ştiam băiat deştept. Cum ce nu este clar? Vii şi tu cu nişte întrebări... Să-mi bag picioarele.;. Vorba aia... Ce *este clar,* mă. Asta este întrebarea. Iţi răspund tot eu. Nimic. Totul este aiurea, de parcă oraşul ăsta ar fi înnebunit de tot. Cum au rămas trenurile între două surpături, la marele fix? Hm? Cum de n-au voie ăia de sus să facă un puţ şi să ne scoată? N-ai auzit? Unul Popescu, misterios, cu voce de robot.

— Telefonic?

— Dacă vrei tu... Guvernul sistează intervenţiile, cutremurele se opresc. Cum vine chestia asta? Ce mama dracului, suntem întrHin film? Dă-o-n pizda mă-sii de treabă! Iar chestia cu ăla, cu Profetu'... Liniile nu s-au rupt ca nişte macaroane, ce-i drept. Dar s-au răsucit tot ca nişte macaroane, fierte. Te-ai prins? Profetu[5] a mirosit ceva. I s-a arătat, cum zicea un prieten de-al meu, Dumnezeu să-l odihnească. Că a murit ca un câine, în zăpadă, îngheţat, tot încercând să se scoale şi nereuşind, de beat ce era... Ce să mai discutăm... Şi mi-e teamă că este doar începutul. O să râzi, dar eu zic că s-a pus în mişcare un mecanism, o jucărie...

— Ce jucărie, nea Jeane? Asta-i jucărie? (In vocea lui Mişu răsunară nişte accente de indignare.) îţi baţi joc de mine tot timpul, asta este.

Jean îl bătu pe spate, părinteşte:

— Nu-mi bat joc, mă! Că mi-eşti ca un copil, ce naiba. Aşa este vorbirea mea. Ce să fac? Ce jucărie, zici? Una mare de tot. Una foarte mare. Întrebarea este cine şi când o s-o oprească.

Se auziră nişte ţipete. Striga Cerasela Baciu, prietena Gianinei, fotomodelul care umbla să-şi cumpere o casă la curte în Bucureştii Noi.

— I-e rău! Să vină cineva! Un doctor!

Mercală se apropie cu lanterna aprinsă. Gianina era leşinată şi se prăbuşise cumva în ea însăşi, iară să cadă de pe scaunul de plastic unde era cocoţată. *Asta este moartă, simt Nimeni nu leşină aşa. Î*ncercă să-i ia pulsul. Ştia foarte bine cum, fiindcă soţia lui făcea uneori mici crize de tahicardie. Nimic. Poate nu mă pricep eu.

între timp, mecanicul-ajutor striga din toate puterile:

— Un medic. Dacă este vreun medic în tren, să vină încoace. (O drese.) Il rugăm să vină până aici, la mijlocul trenului. O tânără se simte rău.

Destul de repede sosi un bătrânel de vreo şaptezeci şi cinci de ani. **t**

— Sunt pensionar, se scuză el, dar am fost medic. *Mai ştiu încă să deosebesc o femeie moartă de una vie.*

îi ascultă inima, îi ridică pleoapele.

— Să-i facem nişte masaj cardiac, spuse el, vizibil sceptic. Întindeţi-o pe scaunele astea. Dar puneţi ceva, nişte haine. Să obţinem o suprafaţă dreaptă. Că altfel putem să-i fracturăm coloana.

Oamenii îl ascultară. Bătrânul se dovedi destul de puternic. Un bărbat se oferi să facă respiraţie gură la gură. Bătrânul n-avu nimic împotrivă. *Nu poate să strice. Deşi fata asta e moartă ca toţi morţii. Poate nişte electroşocuri. Injecţie cu adrenalină. Cine ştie...*

în acest timp, Cerasela stătu în picioare, frămân-tându-şi mâinile şi repetând:

— Era sănătoasă. Ne-am făcut de la început analizele. Toate, de două ori. N-avea nimic cu inima. Era perfect sănătoasă. Se indignă pe neaşteptate şi începu să strige isteric.

Numai porcul ăla de sus a speriat-o. Cu telefoanele lui idioate. Că să vină să vor-bească imediat. Că o iubeşte. Îmi bag picioarele în iubirea lui. Futu-l în cur de nenorocit!

— E moartă, decretă fostul medic. Nu cred că mai este ceva de făcut. A fost un stop cardiac.

— Puteam să fiu eu în locul ei, urlă Cerasela. Poate că o să crap şi eu în curând. Porcii dracului! Ne ţin aici ca pe nişte animale!

Acustica tunelului era^ foarte bună. Ţipetele ei fură auzite de toată lumea. Începură să murmure. Tot mai mulţi.

— Dacă intervine acum o criză colectivă de isterie, îi şopti Balaban lui Mişu, atunci să te ţii! Mecanicul şi ajutorul lui o să fie în pericol. În asemenea situaţii, se caută întotdeauna un ţap ispăşitor. Pe ăia de afară nu pot să-i linşeze. Rămân necăjiţii ăştia doi de jos.

Murmurele fură întrerupte de nişte strigăte venite din coada trenului:

— Domnule doctor, vreţi să veniţi până aici. Că nişte oameni… Uite că nu mai mişcă. Veniţi cât mai repede!

Bătrânul clătină din cap şi se îndreptă în direcţia strigătului, mergând cu dificultate prin apă. *Pun pariu că şi ăia sunt morţi. De pe vremea când practicam aveam presimţiri de-astea. De obicei nu mă înşelam. Nu i-am spus nimănui, nici neveste-mii. Niciodată. Cum, un medic are presimţiri funeste? Dimpotrivă. Simte că lucrurile se vor îndrepta.* Uşile dintre rame erau deschise. Cine dorea putea să meargă de la un capăt la altul al trenului, fară să coboare.

Bătrânul medic înainta cu greutate, printre trupuri, prin apa ce-i ajungea aproape de genunchi. Îi fură necesare vreo zece minute. Când ajunse, gâfâia.

— Ce s-a întâmplat?

— Uitaţi acolo, cei cinci.

— Cum s-a întâmplat?

— Au căzut, pur şi simplu, din picioare, se auzi o voce de bărbat. Ca seceraţi. Ne-a fost frică să nu se înece. I-am ridicat şi i-am întins pe scaune. N-am ştiut ce să le facem, cum să-i ajutăm.

Mercală îl urmase pe medic. Lanterna lui puternică lumină feţele celor întinşi. Medicul le luă pulsul la fiecare dintre ei. Clătină din cap a negaţie.

— Sunt morţi. Probabil au făcut stop cardiac. Altceva nu văd.

Cei cinci erau cum nu se putea mai diferiţi între ei. Un bărbat destul de bine îmbrăcat, de vreo treizeci şi cinci de ani, o femeie la patruzeci şi cinci, genul gospodină harnică. Pe pieptul ei cineva aşezase o sacoşă de plastic. Legume şi nişte pachete mici. Mezeluri?

— Uită-te la femeia asta, spuse cineva. Nu mai apucă să-şi vadă familia. Ce vremuri! Aş putea să jur că era sănătoasă. A murit cu zile, ce să mai discutăm.

Al treilea decedat era un tânăr îmbrăcat într-un costum de blugi. Purta cercei şi barbişon. *Dacă băiatul ăsta a fost bolnav de inimă, atunci înseamnă că eu, medic bătrân, nu ştiu nici un pic de meserie.* Mai murise un om în jurul lui şaptezeci. Într-adevăr, era genul care putea să moară subit. Al cincilea era un bărbat între două vârste, încărunţit prematur, având o faţă de om bine hrănit.

— Ce să facem cu ei? îl întrebă un bărbat pe Mercală.

— Cum ce să faceţi?

— Domnule, începu să se enerveze insul, aici stau bătrâni şi copii cu picioarele în apă. Nu se pot urca toţi pe acoperişuri. Nici nu mai sunt locuri, de altfel., Morţii ăştia, Dumnezeu să-i ierte, ocupă foarte multe scaune. Ar trebui puşi în altă parte.

O bătrână se închină şi apoi îi spuse celuilalt:

— Puneţi-i la capetele trenului! Asta e. Dumnezeu să ne ierte pe toţi! Eu zic să-i aşezaţi în şezut, să nu fie acoperiţi de apă. Ce să facem?

în câteva minute se ştiu că în tren mai avuseseră loc decese inexplicabile. Moartea lovise la întâmplare, ca o molimă. Nu se uitase la vârstă şi poziţie socială. Cei de la suprafaţă aflară cu oarecare întârziere de cele întâmplate. Mercală, om meticulos de felul lui, întocmi o listă. Cei asupra cărora se găsiseră acte de identitate, fură trecuţi cu numele. Ceilalţi, după sex şi vârstă aproximativă.

Veştile sinistre primite din subteran sosiră aproape imediat după cele referitoare la dezastrul din Pipera. Nimeni nu făcu vreo legătură între cele două evenimente.

Tânărul care dorise să vorbească la telefon cu Gianina Vaisman primise vestea cu o linişte suspectă. Iubita lui era prima pe listă. Nu încăpea nici-o confuzie. Nu era un nume

comun. Când insistase să vorbească la telefon, oamenii îl priviseră cu un oarecare dispreţ. Acum se îngrijorau puţin din pricina lui. *Ăsta o să se sinucidă. Totdeauna sinucigaşii devin foarte calmi, înainte de-a o face. Îşi rumegă în linişte planul.* Băiatul privea în jos, ca şi cum ar fi încercat să străpungă roca şi betonul armat. Şi să vadă. În cele din urmă, plecă. Mergea foarte încet, cu privirele în pământ. Mâinile i se bălăbăneau alandala. Buzele i se mişcau, dar nu se auzea nici-un cuvânt.

Ştirile se propagaseră cu o repeziciune de neînţeles. Difuzase vreun post de televiziune sau de radio lista morţilor? Probabil că da. Apăruseră rude şi prieteni, persoane destul de agresive. Vrem morţii noştri, nu putem să-i lăsăm acolo, în apă. Sunteţi nişte inconştienţi. Vă luaţi după tot felul de zvonuri absurde, în loc să acţionaţi. Este o chestiune de un bun simţ. Cât o să-i ţineţi pe oameni acolo?

Inginerul specialist în foraje fusese înlocuit la telefon de un dispecer de la Metrou. Acesta era un om mic de statură, dar bine legat. Nu se pricepea să liniştească lumea. Răspundea destul de arţăgos:

— Nu suntem de capul nostru! Să fie clar pentru toată lumea! Degeaba veniţi peste mine. Trebuie să aşteptaţi. N-aveţi de-ales.

Inginerul care realizase legătura cu subteranul interveni. *Dacă îl las pe ăsta să tot răspundă aşa, se lasă cu bătaie. Îmi fac praf utilajele.*

— Oameni buni, spuse el cu o voce blândă. Uitaţi-vă şi dumneavoastră! Avem aici tot ce ne trebuie pentru a realiza un puţ. Trebuie doar să primim aprobările necesare. Este o chestiune de timp. Sunt sigur că va merge repede.

— Poate că ai dreptate, spuse mohorât un bărbat între două vârste. Dacă stai în subteran, nu înseamnă că trebuie neapărat să mori de inimă. Eu am fost miner şi ştiu. Toată chestia asta... Teroriştii ăia... Or fi lansat vreun gaz toxic... Ca în Japonia... Poate că le-a făcut rău numai la unii. Cine ştie... Aşa că...

— Deci tot era mai bine dacă-i scotea imediat, interveni o femeie cu un glas veninos. Nu vezi că te contrazici?

Bărbatul nu-i dădu nici-o atenţie. Îşi aprinse o ţigară şi spuse:

— Treizeci şi patru de morţi. Într-un timp atât de scurt. Şi toţi cam în acelaşi timp. De parcă i-ar fi electrocutat... (îşi făcu cruce, după ce aruncase ţigara.) Dintr-o dată, practic... Şi cutremurul ăla... Nici n-au spus la radio câţi au murit la cutremur. Din nimic, domnule, din nimic...

— Ba nu, interveni cineva, nenorociţii ăia cu bombele lor de căcat au început totul. Dacă nu erau ei, trenurile nu se opreau... Poate că nimic nu s-ar fă întâmplat...

23. Palatul Victoria

Ora 20,00. Premierul s-a retras. Medicii săi au spus că de vină este oboseala. *De fapt, este efectul unei incapacităţi subtile. Omul suferă de acatholie, cum ar spune Noica. Are mania exactităţii. Când nu pricepe logica unei situaţii, clachează. Asta este cusurul lui.*

Liderul real al grupului a devenit A., ministrul de interne. El cere păreri. R. propune o ipoteză:

— Lucrurile se leagă. Misteriosul Popescu ne-a spus să nu-i scoatem pe cei din subteran, fiindcă vor apărea mari neplăceri. Nu l-am ascultat decât parţial. Ca pedeapsă s-a produs cutremurul din Pipera şi au murit oamenii din tren.

Ministrul transporturilor râde dispreţuitor:

— Asta este o... Nu se poate. Nu văd nici-o legătură. O simplă coincidenţă. Ne trebuie explicaţii ştiinţifice, raţionale. (Se uită cercetător la ceilalţi.) Cred că domnul prim-ministru a greşit.

— Când? întreabă sever A.

— Când i-a dat ascultare insului. Ăluia cu glas de robot. Eu aş fi început imediat lucrările de evacuare. Oamenii vor fapte. De-aia este guvern, ca să acţioneze. Aşa spun. Şi bine fac. Ezitările sunt foarte dăunătoare.

Ministrul de interne pare a fi de acord:

— Dacă nu ezitam, poate că acum acţiunea era încheiată.

— Evacuarea ar putea fi făcută cu unele precauţii, spune R.

— De exemplu? se interesează D.

— Un comunicat oficial. Oamenii să ştie riscurile. Inclusiv spusele lui Popescu, omul cu voce de robot. Este caraghios, sunt

de acord. Dar oamenii sunt interesaţi de parapsihologie. Cred lucruri aparent neverosimile.

Ministrul apărării inervine:

— Vedeţi, este o situaţie de război, la urma urmelor. Ne trebuie o idee strategică simplă. Oamenii să ştie cine îi atacă şi cum se vor apăra.

— Sunteţi deci de părerea mea? întreabă ministrul transporturilor.

— în această privinţă, da. Ministrul de interne intervine ezitant:

— Domnilor, în absenţa primului-ministru nu cred că putem lua o hotărâre. Avem însă o altă posibilitate. Deocamdată. O clarvăzătoare ne-a ajutat în câteva ocazii. La început n-am crezut. Am considerat, în plus, că ne ştirbim prestigiul. În cele din urmă, s-a apelat la ea. Am prins astfel un ucigaş în serie. Ulterior ne-a mai ajutat de câteva ori. Ieri, Măria Petrescu, aşa o cheamă, a sunat la noi. A spus că are ceva important de comunicat. Ce spuneţi? S-o chemăm aici?

— Nu văd de ce nu, spune Ministrul apărării. Cr«d că premierul n-ar avea nimic împotrivă.

D. zâmbeşte ironic. A. se preface că nu observă. *Omul acesta va plăti cândva lipsa lui de imaginaţie.*

A. Îşi trimite un subordonat la premier:

— întreabă-l dacă este de acord!

Ofiţerul dispare. Ceilalţi tac, fară a se privi unul pe celălalt.

Sună un telefon. Răspunde ministrul de interne. Ascultă, notează ceva cu stiloul său de modă veche, închide. Vocea îi tremură puţin:

— Au mai murit 17 persoane în metroul dintre Crângaşi şi Semănătoarea. Cauze necunoscute. În zona Pipera au fost descoperiţi nişte supravieţuitori. Şase. Nu sunt în pericol.

Apare premierul. Este palid, dar stăpân pe sine.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnilor, dar eu nu-i cred. În fine, nu contează. Medicii spun că au cedat nervos, dar eu nu-i cred. In fine, nu contează. Se paie că mecanismul continuă să funcţioneze. Fără ca noi s-avem habar de natura lui. Cât priveşte persoana cu puteri paranormale... Sunt de acord. Putem s-o invităm imediat.

— Ne vom ocupa, spune A., facându-i semn ajutorului său. Caută-l pe Andronic. Să meargă el după ea. S-o roage să vină aici.

24. La suprafaţă, între staţiile Crângaşi şi Semănătoarea

Ora 20,30. Cei de la postul comercial de televiziune introduseseră în subteran o cameră de luat vederi, minusculă. Astfel, oricine putea să vadă scei e din trenul blocat. Lumina era asigurată de câteva lanterne puternice. Se găsi şi un cameraman improvizat, dintre cei captivi. Acesta viza de ani să parctice respectiva meserie, dar pica la toate examenele şi testele. N-ai ochi pentru aşa ceva, băiete, îi spusese un om de meserie, îmbătrânit în televiziune şi păstrat pentru meritele lui trecute, dar şi pentru unele idei senzaţionale ce-i mai fluturau câteodată prin minte. Aici trebuie ceva special. Nu ştiu cum să-ţi spun. Tânărul, un om agresiv de felul lui, nu-l înjurase decât în gând. *E prea bătrân, totuşi Nu-mi pun eu mintea cu el Până la urmă tot reuşesc eu, chiar dacă ar fi să fac doar fil-muleţe publicitare.*

Camera de luat vederi era o minune a tehnicii şi cei de sus îi tot repetară să fie foarte atent. Vocea reporterei avu chiar nişte accente isterice. Deveni, pe neaşteptate, plângăcioasă:

— Te rog din suflet, scumpule! Să ai mare grijă! Scula asta costă o avere. Dacă o loveşti sau o scapi în apă, trebuie s-o plătesc eu. Da, scumpu'? N-o să-mi faci vreo figură urâtă?

— Nu, doamnă, fiţi liniştită! Este doar şi interesul meu în joc. Nu? (Deveni uşor sarcastic.) Că doar dacă ies viu de-aici, o să mă luaţi la dumneavoastră, nu? îmi daţi şi mie o pâine.

— Absolut, scumpule, se repezi reportera. Absolut! Ai cuvântul meu de onoare. Uite, aici sunt atâţia martori. Eu personal o să mă ocup, după ce tot coşmarul ăsta se va termina. Poţi să fii sigur.

— Vă mulţumesc, doamnă! Din suflet! *Aiurea, până şi eu ştiu că femeia asta, aşa babetă cum este, minte de îngheaţă apele.*

— Şi încă o chestiune, spuse reportera, calmată. Insişti mai întâi asupra cadavrelor. Din mai multe unghiuri. Vezi tu... Trebuie ca lumea să-şi dea seama ce se petrece. Mai întâi

morţii, da? După aceea, vezi şi tu ce faci. Şi nişte întrebări. Lucruri simple, nu te avânta! Lasă-i pe ei să vorbească! Da? îi chestionezi pe supravieţuitori, vreau să spun. Descurcă-te cum ştii mai bine! Ne punem toate speranţele în tine.

Cadavrele erau îngrămădite la capetele trenului. Oamenii îi aşezaseră pe morţi cu grijă, nu cumva să se spună că îi tratează ca pe nişte animale. Şezând, unul lângă celălalt. Figurile unora nu se vedeau. Unii muriseră cu privirile în sus şi înţepeniseră aşa. Figurile lor de ceară aveau un efect distrugător asupra celor mai slabi de înger. *Ăsta este un film horror în toată regula. Nici să vrei şi n-ai găsi nişte imagini mai înspăimântătoare.* Apa le ajungea cadavrelor până la umeri. Mici valuri sclipeau şi aruncau reflexe ciudate asupra feţelor moarte. Cum nu încăpuseră unul lângă celălalt, cineva venise cu o idee. Cei mâi înalţi \n spate, cei mai scunzi, pe genunchii lor. Câteva trupuri se răsturnaseră. Din apă răsărea o mână crispată. Telespectatorii mai puteau vedea o sumă de capete livide, înspăimântătoare.

Nici supravieţuitorii nu arătau bine. Mai toţi păreau sleiţi de frică şi de frig. Copiii şi oamenii vârstnici stăteau pe scaune, cu picioarele chircite sub ei. Câţiva bătrâni, prea anchilozaţi pentru o asemenea poziţie, îşi ţineau picioarele în apă. Priveau în gol şi nu păreau că doresc să spună ceva. Mulţi călători se aflau pe acoperişurile vagoanelor. Arătau mai puţin stresaţi decât cei de sub ei, deşi se aflau într-un spaţiu înalt doar de vreo şaptezeci şi cinci de centimetri. Pe figurile unora mai tineri, cameramanul-reporter descoperi nişte paradoxale expresii de satisfacţie.

Il aborda pe unul dintre ei, un tânăr cu părul lung, ciudat în atitudinea lui relaxată:

— Aş vrea să te întreb ce părere aFde toate povestea asta. Despre ceea ce s-a întâmplat aici şi în oraş. ■

— Cel întrebat facu nişte semne, imitând cu degetele mâinii sale drepte un microfon. Celălalt preciza:

— Nu este nevoie. Microfonul este încorporat. Trebuie doar să vorbeşti spre cameră. Atât. Vocea ta va fi selecţionată de un computer. Deci! Te ascultăm.

Tânărul, stând într-o rână, ca toţi ceilalţi oameni aflaţi pe acoperişurile vagoanelor, spuse alene:

— Nu văd de ce m-ai întreba tocmai pe mine, un nimeni. Aici sunt oameni serioşi, întreabă-i pe ei!

— Tu nu eşti serios? (Auzi în microfonul miniaturizat, aflat în urechea sa dreaptă, vocea iritată a reporterei.) Nu insista! Treci mai departe. Nu trebuie să faci filozofie! Hm?

De parcă ar fi auzit şi el îndemnurile venite de la suprafaţă, tânărul spuse repede:

— Regret mult cele întâmplate. Dar eu sunt singur pe lume. Am crescut la un orfelinat. Aşa că-mi pot permite să mi se rupă de propria mea moarte. Asta-i tot.

Nimeni nu refuză să spună câteva cuvinte în faţa camerei de luat vederi. Rosti câteva cuvinte până şi o femeie al cărei soţ murise sub ochii ei.

Cameramanul-reporter dădu să treacă pe lângă cei doi instalatori îmbrăcaţi în salopete portocalii. Unul dintre aceştia, cel mai tânăr, îl apucă de mânecă:

— Domnule, stai puţin, te rog! Nu discuţi tocmai cu cine ar trebui.

— Cu cine?

Mişu îşi arătă patronul.

— De ce-ar fi bine să discut cu dânsul? Se pricepe la catastrofe?

Mişu, imperturbabil:

— Nu, dar este scriitor. Chiar dacă este îmbrăcat aşa cum îl vezi.

— Bă, Mişule, interveni indispus Balaban, de ce nu-ţi vezi tu de treaba ta? Hm? Vrei să te concediez?

— Cum vă numiţi? îl întrebă reporterul pe Jean. Acesta îşi spuse noul nume.

— N-am auzit de un asemenea scriitor, spuse reporterul, pregătindu-se să meargă mai deperte.

— Hai, nea Jeane, dă-o-n pizda mă-sii de treabă! (îi spuse vechiul nume.) De ăsta ai auzit?

— Da. Chiar am acasă o carte de-a dumneavoas-tră. Ii lumină faţa cu lanterna. Da, cred că băiatul are dreptate. V-aţi schimbat meseria?

— Da, spuse Balaban, fară nici-un chef. Nu puteam să mor de foame ca un idiot.

— Şi numele? De ce...?

— Dom'le, se enervă instalatorul, dacă vrei să-ţi spun câteva cuvinte despre chestia asta, pot s-o fac.

Dar mă prezinţi pe post cu actualul meu nume şi cu profesia reală. Instalator de apă şi canalizare. Fără prostii. De parcă i s-ar rupe cuiva că în metroul unde se moare este şi un scriitor... Ce naiba... Un pic de realism!

— Ei bine, vorbiţi înspre cameră, vă rog! Ce părere aveţi? Ne puteţi propune o ipoteză, o explicaţie?

— Ei bine, da. O să pară caraghios ce-o să spun, dar eu cred că este o coincidenţă. Mă interesează domeniul paranormalului. Ştiu, este o chestie feminină... Dar nu contează. Explicaţia este că s-au nimerit nişte forţe, s-au cuplat datorită întâmplării. Rezultatele am început să le simţim pe pielea noastră.

— Ce credeţi că ar trebui să facă autorităţile? Să ţină cont de avertisment sau să acţioneze, ca şi cum ar fi o situaţie absolut normală şi explicabilă?

Balaban râse ambiguu:

— Nu ştiu. Nu sunt prim-ministru. Sunt instalator. Reporterul mulţumi şi începu să se târască mai

departe. Se auzi vocea panicată a lui Mişu:

— Nea Jeane!

— Ce-i, mă?

— Mi-e rău! Mor, nea Jeane!

Reporterul se întoarse şi îşi îndreptă camera înspre tânărul instalator. Acesta era de-o paliditate cumplită. Îşi duse mâna dreaptă la gât şi începu să horcăie. Balaban îl întinse pe spate şi-i puse capul pe genunchii lui. Vorbi singur:

— Capul trebuie să fie mai sus. Parcă aşa trebuie, îi deschise fermoarul salopetei până mai jos de

brâu şi apoi îi slăbi cureaua de la pantaloni. Apoi strigă:

— Are cineva vreo nitroglicerină?

Nu primi nici-un răspuns. Începu să-i frece mâinile. Îl bătu uşor pe obraz. Îi spuse în şoaptă:

— Nu muri, Mişule, dă-o-n pizda mă-sii de treabă! Futu-i laptele mă-sii!, Camera şi microfonul înregistrară totul, inclusiv înjurăturile. Sus, marea reporteră schimba feţe-feţe. Nu ştia cum să reacţioneze. Să-i spună băiatului să întrerupă filmarea sau să lase lucrurile să meargă mai departe? Se decise pentru a doua variantă. *Fie ce-o fi, dacă se supără şefii, n-am ce să le fac. O*

scenă mai autentică decât asta nu găseşte un regizor de film, chiar dacă ar căuta un an întreg. Este aur curat. Ce baftă are prostuţul ăla de jos! Te pomeneşti că o să-l angajeze. Chiar peste capul meu. Ca reporter trebuie să ai şi noroc. Să fii băftos. Asta se ştie.

Mişu îşi reveni. Culoarea îi reapăru în obraji. Spuse cu voce slabă:

— Am crezut că mă curăţ, nea Jeane! Hai că mi-a trecut.

— Mai stai aşa puţin, zise Jean. Stai cu capul pe genunchii patronului. Ce-ai simţit?

— Că n-am aer. Nu mai puteam să respir şi vedeam negru. Parcă mă prăbuşeam în ceva negru. O să râzi, nu direct.

— Dar cum?

— în spirală. Cum curge apa dintr-o cadă. Într-un vârtej negru.

— Bă, aşa ceva n-am mai văzut, zise Jean. Ai ceva la inimă?

— Nici vorbă.

— Ţi-a murit cineva de inimă în familie? -Nu.

Cameramanul-reporter se îndepărtă. Vezi să nu uiţi de Profetu', auzi în ureche vocea din nou plângăcioasă a profesionistei de sus. Âla cu prezicerile ftineste. Cerşetorul. Dacă nu-l ştii, întreabă oamenii. Este foarte cunoscut. N-o lungi prea mult. Nu uita că este o transmisie în direct. S-a auzit tot. Şi înjurăturile, absolut tot.

Profetu' era tot în scaunul cedat de bătrânul agresiv. Locul de lângă el, Jiber la început, din cauza mirosului, fusese ocupat. Nimeni nu mai făcea fasoane. Duhoarea cumplită ce venea dinspre cereşetor nu mai deranja.

Când cameramanul ajunse în faţa lui, Profetu' avu una dintre scurtele lui priviri de om inteligent. O secundă, nu mai mult. Apoi redeveni cel de dinainte şi îşi continuă legănatul.

— Suntem de la televiziune, spuse tânărul. Am auzit că dumneata ai prevăzut nişte dezastre în legătură cu metroul din Bucureşti. Se pare că ai avut dreptate, oarecum. Liniile nu s-au rupt, dar s-a întâmplat altceva. Ce ai de spus, pentru telespectatorii noştri? Vorbeşte înspre chestia asta, pe care o ţin eu în mână. Ca să te audă toată lumea din ţară. (Auzi în ureche ţipetele reporterei.) Fii scurt, băiatule! Ce o lungeşti atât? Scurt!

Profetu' nu dădu nici-un semn că ar fi înţeles ce i se spusese. Continuă să se legene, în chip de pendul viu.

Din public se auzi o voce de adolescentă:

— Hai, nea Profetule! Ia zi-le vreo două de-ale dumitale!

O voce de adolescent timid:

— Taci, Nela! Nu te băga! Fata, ca şi cum n-ar fi auzit:

— Dumneata eşti cel mai bun de-aici. Ce dacă miroşi urât şi eşti în zdrenţe? Poate eşti cel mai curat la suflet dintre noi toţi.

Trimisul reporterei îşi îndreptă camera spre fată. Cei care îl ajutau, ţinând lanternele, luminară. Fata era destul de înaltă. Figura ei exprima o ■ severitate ieşită din comun. Băiatul de lângă ea părea un fel de serv al ei. Cameramanul o întrebă:

— Ce te face să crezi una ca asta? De ce-ar fi mai curat la suflet decât oricare de aici?

Fata îl privi cu dispreţ:

— Nu discut cu voi. Veniţi aici şi filmaţi toate nenorocirile. Numai la bani vă este gândul. Să vă măriţi numărul de telespectatori. Să luaţi mai mulţi bani pe reclame.

Cameramanul auzi în ureche vocea veninoasă a reporterei. Spune-i că noi ne facem datoria noastră. Informăm opinia publică despre ceea ce se petrece. Imediat! Spune-i!

Băiatul se conformă şi repetă cele auzite, aproape cuvânt cu cuvânt. Fata nu mai avu nici-un comentariu de făcut. Îi întoarse spatele în mod ostentativ.

Profetu' continua să se legene. Faţă-spate, faţă-spate, încet, cu mişcări de mică amplitudine. *Să nu obosească. Alţi cerşetori o fac mult mai repede şi mai des. Nu este prost. Îşi economiseşte forţele.*

Cei cu lanterne luminară din nou faţa nerasâ, ridată şi murdară a cerşetorului. Când Profetu' se apleca înainte, i se vedeau bine laţele cărunte, nespălate de ani. Camera insistă un timp asupra lui. *Poate că asta este o găselniţă bună. Să nu-l mai întreb nimic şi să-i las pe oameni să-şi facă singuri o părere. Dacă chestia asta, tocmai asta, o să le placă la şefii de la televiziune, om m-am făcut.*

Lumina lanternelor îl deranja pe cerşetor. Îşi făcea ochii mici, iar uneori îi închidea. Atunci se putea vedea că pleoapele lui erau mai închise la culoare, aproape negre.

Secvenţa lipsită de sunet continuă câtva timp. Apoi, sub impulsul unei forţe necunoscute, Profetu' suferi una dintre metamorfozele sale. Încetă să se mai legene, privirile i se îngustară, apoi se lărgiră, parcă sub imperiul unei nemăsurate uimiri. Din gură îi ieşiră nişte sunete de neînţeles, mâinile i se frământară. Dintr-o dată, figura lui deveni o mască a mâniei. Răcni:

— Ca nişte macaroane! Futu-vă muma-n cur! Apoi, cu o repeziciune ce-i buimăci pe toţi, reveni la starea de dinainte. Un fir de scuipat îi atârna dintre buze.

Toti rămaseră încremeniţi. Instinctiv, camera-manul făcu o panoramare. Cei cu lanternele îl serviră, fară să fi primit vreun ordin. Feţele oamenilor erau împietrite. Câţiva încercau să zâmbească, dar trăsăturile lor nu reuşeau decât să schiţeze nişte rânjete crispate şi neputinciose.

Reportera, după un moment de stupefacţie, îi spuse protejatului ei:

— Gata. Scena asta finală a fost cea mai bună. Te felicit. Acum vino la puţ şi trimite-mi camera sus. Bag-o în cutia ei. Fii foarte atent. Vino chiar acum. Nu mai suntem în emisie. Am spus eu câteva cuvinte de încheiere. Trimite-mi şi microfonul tău din ureche. Toate chestiile astea sunt ale postului, costă o groază de bani.

Am înţeles şi vă mulţumesc din tot sufletul, spuse băiatul. *De data asta aproape că m-a tratat ca pe un coleg al ei Pentru prima oară.*

III

Bucureşti, 11 august 1999

1. La suprafaţă. Între Unirii şi Izvor, Ora 21,30. Nu mai apre nici-un incident legat de metrou. Postul public de televiziune pregăteşte un reportaj. Concurenţa, spune preşedintele C, se preocupă de aspectele morbide, pur senzaţionale. Noi mergem la trenul unde n-a murit, slavă Domnului!, nimeni. Nu pedalăm pe cadavre şi feţe de oameni descompuşi de frică. Reporterul nostru se va comporta ca un profesionist serios. Oamenii intervievaţi de el vor fi persoane cu simt civic. Da, da. Domnule A., dacă n-aveti nimic împotrivă, veţi conuce personal acţiunea. Acolo, între Piaţa Unirii şi Izvor,

mai este încă multă lume, după câte am aflat. Puteţi să întrebaţi şi oamenii aflaţi la suprafaţă. Noi nu vrem să băgăm spaima în lume, ***z*** să calmăm spiritele. Le vom arăta că, la urma urmelor, situaţia nu este chiar atât de disperată pe cât o înfăţişează cei laţi. Aţi văzut cum şi-a încheiat reportajul doamna Cutare. Cu imaginea cerşetorului care prevede un dezastru la nivelul întregii Capitale. Este posibil aşa ceva? s-a indignat C, teatral. Cum să dai oamenilor asemenea imagini, tocmai acum, seara, după ce s-au petrecut atâtea? Este inadmisibil.

A. şi ceilalţi prezenţi în birou l-au privit cu zâmbete abia ascunse. *Din când în când, din ăsta iese la iveală un demagog nenorocit, de două parale. Ne ţine discursuri, de parcă am fi acum cinsprezece ani. Ce*

imbecil domnule! Şi cum stă aici în fotoliul ăsta, bătut în cuie!

Ajuns la faţa locului, A. află că nu mai are nici un rost să încerce un reportaj în subteran. Un al doilea post comercial de televiziune l-a realizat deja. Ridică resemnat din umeri. Asta-i situaţia! întrebat la telefon, C. Îi spune să facă exact cum crede de cuviinţă, cu o precizare. Trebuie să le ridicăm moralul oamenilor. Nu uitaţi asta nici-un moment!

Drept urmare, şeful secţiei Actualităţi îi spune unui reporter să le pună întrebări oamenilor, să le ceară părerea. *In definitiv, de ce să nu mai facem o emisie nesărată? Una în plus sau în minus nu contează.*

Acum, când treaba este aproape încheiată, A. vede un grup mai deosebit. Se apropie de el, în chip de om al străzii. Trage cu urechea:

— Dacă nenorociţii ăştia da la Guvern nu se decid, o facem noi, spune un bărbat solid, cu mâini puternice, muncite.

— Cum? întreabă altul. Ne pricepem noi la a?a ceva?

— Mă pricep eu, spune solidul. Este chiar meseria mea. Vedeţi maşina aia de acolo? (Le arată un utilaj curios, care nu seamănă cu nici unul din cele cunoscute de oamenii obişnuiţi.)

Ăla este un scut vertical. Aşa-i zice. Eu am lucrat la o hidrocentrală. Mă pricep.

— Dar poţi să-l pui în mişcare singur?

— Nu, dar mai găsim noi pe aici nişte meseriaşi. Nu se poate să nu găsim. Dacă nu, dau eu un telefon la nişte prieteni ai mei şi începem treaba.

— Bine, dar ăştia de la metrou o să ne vadă. Că doar ei au adus scula aici. O să ne lase?

Solidul zâmbeşte crud:

— îi facem noi să ne lase. Dacă ei sunt nişte căcăcioşi, nu înseamnă că toţi suntem fară coaie. Nu ne putem lăsa familiile acolo, în murdărie.

— In murdărie? întreabă una dintre puţinele femei care asistă la discuţii.

— Păi, în ce altceva, doamnă? Nu s-a revărsat apa din conductele de sub Dâmboviţa? Dacă nu puneau un dop în amonte, era nenorocire. S-a oprit apa în tot oraşul. Dar trenul, metroul de sub noi, este acum în apă uzată. Ăsta este cuvântul cel mai delicat. Uzată. Vă daţi seama ce aer este acolo?

— Le dă oxigen, spuse cineva.

— Asta-i bine, că altfel poate mureau cu toţii până acum. Oricum, nu putem să-i lăsăm acolo până dimineaţa. Se pot şi îmbolnăvi. Pneumonie. Nu?

— Se tratează, spuse cineva cu jumătate de gură. (Apoi îşi face curaj.) Ai dreptate, domnule. Ce să mai discutăm. Trebuie forat şi scoşi de acolo. Devine din nou ezitant. Dar dacă forajul prăbuşeşte tunelul? Te-ai gândit la asta?

Solidul are răspuns la toate:

— Da. Sunt ceva vibraţii, asta este adevărat. Dar nu se pot compara cu... Surpările au fost provocate de nişte forţe foarte mari. Numai Dumnezeu ştie ce-o fi fost... Noi îi prevenim pe cei din tren să lase liber locul cu pricina şi trecem la treabă. Nu cred că durează mai mult de o oră toată chestia. Prin pământ trecem foarte repede. Problema rămâne betonul armat. Acolo va merge mai încet. După aceea montăm o scară şi am încheiat toată afacerea.

Ezitantul întreabă:

— Dar Poliţia?

— Nu cred că o să se bage. Au şi ei suflet. Unii dintre ei au pe cineva în tren, în metrou. La urma urmelor, nu facem decât să salvăm nişte oameni.

Anghelescu ascultă şi cugetă. *Ar fi interesant să fim aici, când vor începe acţiunea. Poate că atunci vom avea şi noi prioritate. Trebuie să ne plasăm carul de reportaj mai încolo şi să aşteptăm.* Il întreabă pe C, după ce-i relatează discuţia. Acesta încuviinţează. Este o idee bună, spune. Deşi, într-un fel, este o încălcare a legii. Dar noi nu facem decât să prezentăm faptele, la urma urmelor. Dar nu cumva ar trebui să le spunem celor de la Metrou? întreabă preşedintele.

A. tace.

— Bine, decide celălalt. Înregistraţi doar faptele. Să-şi păzească singuri utilajele. La urma urmelor, noi nu suntem organe de ordine.

*2. Locuinţa Măriei Petrescu **

Ora 21,00. Andronic îi transmite bioterapeutei invitaţia Premierului. Măria Petrescu se miră. *Glasul ei este mai melodios decât oricând.* Apoi tace. Cugetă. În cele din urmă, spune:

— Domnule Andronic, aş avea o altă propunere. Prezenţa mea acolo nu v-ar fi de nici-un folos. Ar fi ceva b]un doar pentru* jurnalişti, eventual. Uite că Guvernul recurge la vrăjitoare. Aşa ar scrie. Nu sunt în stare să rezolve o situaţie.

— Bine, dar veniţi în mod discret. Aşa s-a convenit. Jurnaliştii nu vor afla nimic. Vedeţi situaţia şi apoi vă aduc înapoi. Puteţi afla toate datele. Absolut orice are legătură cu problema.

— Domnule căpitan, eu n-am nevoie de date. Pot să vă ajut de aici, fară să mă mişc.

— Cum?

Măria Petrescu râde încet. Andronic aşteaptă.

Este cel mai excitant râs pe care l-am auzit în viaţa mea. Clarvăzătoarea spune cu blândeţe:

— Vă amintiţi cum am procedat?

— Fotografiile victimelor. -Da.

— O să fie greu. Ba nu, există o cale. Un post de televiziune a şi folosit-o. Putem să facem asta.

— Nu. N-am nevoie de fotografiile unor cadavre. N-am ce să fac cu ele. Unele de când erau vii. Cât mai recente cu putinţă.

— Avem lista decedaţilor. Ştim unde să le găsim rudele. Recente...

— Da, cu privirea spre obiectiv. Fotografii alb-negru, de preferinţă.

— Ale tuturor victimelor?

— Nu neapărat. Ar putea să-mi folosească şi una singură.

Andronic murmură:

— Ciudat lucru!

— Ce anume?

— A, nu, nimic important. O coincidenţă. Prima persoană care a murit a fost o fată, Vaisman Gianina, de profesie fotomodel. Putem obţine foarte uşor fotografii de-ale ei.

— Foarte bine. S-o văd mai întâi pe Gianina. Sărăcuţa de ea! Dumnezeu s-o ierte!

— S-o ierte Dumnezeu!

Andronic vorbeşte la telefon. Să mergeţi mai întâi la atelierul lui Emanuel Baldasar. Stă în acelaşi bloc cu un coleg de-al nostru. Pe Ştirbei Vodă. Fotografii recente. Fata să privească înspre obiectiv. Alb-negru, dacă se poate. Veniţi direct aici. Fără vâlvă. Intră numai unul dintre voi. Terminat.

Măria Petrescu îl priveşte compătimitor şi-i spune:

— Poate că în seara asta era mai bine să fiţi acasă, cu familia dumneavoastră. Aveţi doi copii, mi-aţi spus. N-am uitat.

— De ce? Din cauza cutremurelor? Nu cred că se vor mai repeta. Dacă existau nişte replici, trebuia să fie aici, după un timp scurt. Nu?

Măria Petrescu încuviinţează. Pare tristă. Andronic se nelinişteşte dintr-o dată.

— Doamnă, spune cu o voce uşor alterată, ştiţi totul? Aţi avut o viziune de-a dumneavoastră? Ce ne aşteaptă?

Bioterapeuta este din ce în ce mai deprimată:

— Există nişte reguli ale meseriei mele. Dacă putem s-o numim aşa. Cuvintele au un efect asupra realităţii. Există mai multe viitoruri, domnule Andronic. In fiecare clipă, cineva alege unul dintre ele. Cuvintele intră în jocul acesta. Nu-mi pot permite. Nu-mi este îngăduit.

— Ce nu vă este îngăduit?

— Să fac preziceri referitoare la mase mari de oameni. Fiindcă asta înseamnă că s-ar putea să le influenţeze destinele, destinul. Pare absurd ce spun, ştiu.

— Dar la indivizi nu este valabilă? Regula asta?

— Ba da. Dar eu îl previn pe om. Ii spun ce-l poate aştepta. Dacă el îşi asumă riscurile... Pe când atunci când este vorba despre grupuri mari... Observaţi diferenţa?

Poliţistul cade pe gânduri. Întreabă:

— Cum este cu mai multe viitoruri? Şi cum alege cineva în fiecare clipă? N-am prea înţeles. Asta nu înseamnă haos?

— Nu. Fiindcă viitorurilor sunt cumva...înrudite între ele. Nu se produce o ruptură bruscă, adică un salt. Lucrurile păstrează aparenţa normalităţii. Chiar rămân normale. Dacă doriţi, vă pot oferi un exemplu. Mi l-a spus şi mie maestra mea, mai demult. M-a impresionat şi l-am ţinut minte. Vă interesează?

— Da, bineînţeles.

— închipuiţi-vă că sunteţi o furnică aflată pe fundul unei vaze largi. În vază se află multe paie de grâu, unele lângă altele. Furnica doreşte să ajungă sus. Adică omul merge mânat de destinul său. Către împlinirea acestuia, vreau să spun. Furnica începe să urce. Porneşte pe un fir, dar trece, fară să-şi dea seama, pe altul. Şi apoi pe altul. Şi apoi pe altul. Ideal ar fi fost ca furnica să urce pe un singur fir, pe o singură tulpină. Dar ea are un urcuş întrucâtva haotic. Trece de la un fir le altul, dorind doar să urce. Nimic altceva Poate cineva să spună cum îşi va încheia urcuşul? Nimeni. Nici cel mai sofisticat computer din lume. Doar Dumnezeu.

— Şi dumneavoastră, prin preziceri, o faceţi pe furnică să treacă de pe o tulpină pe alta?

— Da. Mai bine zis, aşa ceva este posibil. Există şi o teorie strict ştiinţifică. Destul de bizară, de altfel.

— Mi-o spuneţi şi mie?

— Bineînţeles. Se spune că predicţiile modifică structurile genetice. Desigur, numai cele rostite de anumite persoane. Nu oricine vine şi-ţi spune mori mâine şi tu mori. Nu. Există persoane cu aceasiă capacitate.

— în acest caz, poate fi vorba despre nişte asasinate.

— Da, evident. Numai că prezicătorii se feresc să facă asemenea afirmaţii. Nici oamenii nu prea vor să afle când o să moară. Este cel mai sensibil subiect. Ati

9

fost vreodată la vreo ghicitoare în cărţi?

Andronic zâmbeşte uluit:

— Ei bine, există o anumită carte care înseamnă moarte. Ghicitoarele nu-i spun omului cu pricina. Spun mare schimbare. Cam aşa ceva.

Telefonul căpitanului sună discret. Andronic vorbeşte câtva timp. Spune:

— Aşteaptă puţin! (Către bioterapeută.) Avem fotografiile a cinci persoane. Sunt suficiente pentru început?

Măria Petrescu îşi înclină afirmativ capul ei frumos.

— Bine, spune Andronic în receptor. Vino cât poţi de repede. Stai! I-ai spus şefului cel mare că doamna Petrescu preferă să rămână pe loc? Da? Bine ai făcut!

O priveşte vag stânjenit pe interlocutoarea sa:

— Pur şi simplu am uitat să transmit că vreţi să rămâneţi aici. Sper că n-o să se supere prea tare pe mine.

— De ce s-ar supăra? Vă daţi seama ce figură aş fi făcut eu acolo? Jurnaliştii... Tot felul de comentarii... Răutăcioase. Poate că nici n-ar fi făcut bine imaginii... Parcă aşa se spune.

— In situaţii de acestea, nu mai contează mărunţi-şurile. Din moment ce însuşi prim-ministrul... Vă daţi seama...

Se aude soneria. Omul Iui Andronic a găsit fotografiile, inclusiv cea a Gianinei. Dar numai pentru cinci persoane. În curând, vor mai sosi şi altele.

Măria Petrescu le ia cu aviditate. Le întinde în faţa ei, ca pe nişte cărţi de joc. Îşi trece mâinile pe deasupra lor. Îşi ţine ochii închişi, o vreme. Apoi privirile ei devin fixe. Noul venit îl întreabă prin semne pe căpitan dacă poate să plece. Acesta încuviinţează. Omul dispare, având grijă să nu facă nici-un zgomot.

Bioterapeuta continuă să fixeze fotografiile. În cele din urmă, o păstrează pe una singură. Este făcută de un profesionist. Ochii parşivi ai Oianinei privesc înspre obiectiv. Un zâmbet abia perceptibil pluteşte peste trăsăturile ei desăvârşite.

În cele din urma, clarvăzătoarea începe să vorbească. Vocea ei a căpătat o ciudată asprime. *Ca şi cum s-ar fi transformat pe neaşteptate într-o judecătoare.*

— Oamenii ăştia au murit fiindcă prin ei a trecut o forţă prea mare. N-am alte cuvinte la dispoziţie. S-au ars ca nişte siguranţe, la un curent electric prea puternic. Ei au făcut parte dintr-un ansamblu împreună cu toţii cei aflaţi în metrou. Electrocutaţi, n-am altă expresie mai potrivită. Deşi în realitate nu este nici pe departe vorba de curent electric. N-au rezistat. Au fost nişte verigi mai slabe ale unui lanţ. Au cedat. (Vocea ei îşi recapătă dintr-o dată inflexiunile dulci, mângâietoare.) Atât pot să vă spun deocamdată, domnule căpitan.

Andronic o priveşte uluit. Apoi, stânjenit, arată înspre reverul hainei sale, ce are un ornament. Spune:

— V-am înregistrat. Sper că nu vă supăraţi.

— Era normal s-o faceţi. De ce să mă supăr?

— V-aş mai întreba ceva, dacă-mi permiteţi. Ansamblul acela de ce natură este?

— Ştiţi ce este psihokinezia? Sau telekinezia?

— Aptitudinea de a produce de Ia distanţă mişcări ale obiectelor. Îndoaie linguri.

— Exact, asta este. Închipuiţi-vă acum că nişte oameni cu asemenea aptitudini îşi unesc forţele.

— Ca la bomba atomică?

— Dacă vreţi... Nişte bucăţi mici, inofensive luate în parte, se unesc şi produc ceva uriaş. Înţelegeţi?

— Vreţi să spuneţi că surpările din tunelele de metrou au fost produse aşa? Prin psihokinezie? De un grup de oameni dotaţi cu asemenea calităţi?

Măria Petrescu îşi flutură mâinile ei frumoase într-un gest al nesiguranţei. Spune:

^- Numai Dumnezeu ştie ce s-a întâmplat. Eu zic că înşişi călătorii din cele două metrouri au cauzat dezastrele.

— Cum? Că doar nu doreau să rămână sub pământ, ba chiar şi să moară pe acolo.

— Forţele psihokinetice nu se manifestă totdeauna în mod conştient. Există cazuri când subiectul nu este conştient. Unul dintre aceşti oameni chiar spunea aşa. Am citit. Simt că în mine acţionează cineva şi face toate aceste lucruri.

— Dar de însumări ale unor asemenea forţe aţi

citit?

— Nu. Cu toată sinceritatea. Teoria mea poate să fie o simplă prostioară de femeie. Nu trebuie s-o luaţi în serios.

Căpitanul o priveşte cercetător. Ii spune, alegân-du-şi cuvintele:

— Nu cred că este o prostioară. Fiindcă noi am constatat nişte coincidenţe. Cutremurul din zona Pipera s-a produs aproape concomitent cu prima serie de decese din metrou. Mai exact spus, mişcarea de tip seismic, fiindcă n-a fost cutremur. Aşa spun toţi specialiştii. Ce părere aveţi?

Măria Petrescu ridică din umeri. Tace.

— Atunci o să vă spun eu. Din moment ce avem o teorie, este simplu de găsit continuări. O forţă necunoscută i-a folosit pe oamenii din metrou şi a produs mişcarea de tip seismic. Unii oameni n-au rezistat, au murit şi drept consecinţă "cutremurul" a încetat. Ce părere aveţi?

Bioterapeuta s-a întristat. Spune cu voce scăzută:

— Orice speculaţie este posibilă. Întrebarea este ce se va mai întâmpla. (Se mişcă brusc, ca străbătută de un frison.) Ceea ce presimt eu nu contează. Oricum nu este nimic de făcut.

— De "terorişti" aţi auzit?

— Da. Nişte copii prostuţi, nepericuloşi.

— N-ar putea avea ei un spirit malefic, vreun şef, şaman? Capabil să declanşeze totul? Drept pedeapsă?

Măria Petrescu surâde serafic, apoi redevine imediat serioasă:

— Nici vorbă de aşa ceva. Aici sunt alte forţe în

joc.

— Dar Ion Popescu? Celebrul om cu voce de robot? De el aţi auzit?

— N-a mai telefonat? -Nu.

— Despre ăsta chiar că n-am habar. Nici-o presimţire, nici-o idee. V-aş cere o înregistrare cu vocea lui. Nu ştiu dacă este posibil.

— Cred că da.

3. Splaiul Unirii şi Palatul Victoria

Ora 21,00. În timp ce căpitanul Andronic discută cu Măria Petrescu, grupul situat deasupra trenului aflat între Unirii şi Izvor

se pregăteşte de acţiune. S-au ivit nişte specialişti. Meseria lor este să pună în mişcare dispozitive de felul celui aflat pe-aproape. Pe măsură ce foreza va înainta, vor fi instalate tuburi circulare de beton. Nu există nici-un risc. O simplă operaţie de rutină. Ar fi oameni şi pentru o acţiune la trenul celălalt, dar acolo nu există încă alimentare cu electricitate. De frica unor incendii în casele şi blocurile prăbuşite.

Bărbatul solid, cel de la care a pornit iniţiativa, are soluţii pentru toate. Spune:

— După ce rezolvăm aici, ne ducem dincolo. Cineva trebuie să se ocupe de nişte cabluri electrice. Vom aduce curent de la distanţă. Pot să fie şi câţiva kilometri. Tehnic este posibil. Guvernul o să ne mulţumească, până la urmă.

Nişte poliţişti în civil, aflaţi prin preajmă, se feresc să intervină. De la şefii lor le-au parvenit nişte ordine destul de contradictorii. Se pare că la cel mai înalt nivel s-a adoptat tactica ambiguităţii. Cu alte cuvinte, primul-ministru să nu-şi dea acordul pentru începerea operaţiunii de salvare, dar aceasta totuşi să înceapă. Conducerea nu este de acord, dar o iniţiativă a oamenilor a pornit lucrurile. Cum să intervină poliţia, atunci când este în joc viaţa unor oameni blocaţi într-un tunel aflat sub pământ? Este împotriva bunului simţ.

Foreza este instalată destul de repede. Unii o numesc scut vertical, dar solidul spune că de fapt este o foreză.

Zgomotul motorului este destul de lin la început, câtă vreme se străbate stratul de pământ. Nu se ştie cum, a fost stabilită porţiunea pe unde nu trece nici-o conductă, de nici-un fel. Au făcut rost de planuri. De unde? Nimeni nu se mai preocupă de amănunte. Cert este că se ajunge la tavanul de beton al tunelului fară nici-o problemă. Nu se întrerupe nici curentul electric, nu are loc nici-o emisie de gaze, nu iese apă. Nimic. Totul este OK.

Când foreza atinge betonul armat, zgomotul motorului se schimbă şi devine ţiuitor, greu de suportat.

— Uite că merge, răcneşte solidul, pentru a fi auzit de ceilalţi. Nişte căcăcioşi. Noroc că am avut noi coaie. Acum totul se va rezolva.

Ultimele lui cuvinte sunt acompaniate de un uruit imens, ce transformă ţiuitul forezei într-un zgomot agreabil. Parcă batalioane de tancuri, sute, trec pe sub pământ. Pavajul se

mişcă violent, stâlpii se înclină, casele încep să danseze. Huruituri imense. Scrâşnete apocaliptice. Motorul agregatului se opreşte. Toate luminile se sting. O patrulă vede dintr-un elicopter cum întreg oraşul se scufundă în întuneric. Cei de jos, de lângă foreza înţepenită, rămân stane de piatră, încep strigătele:

— Cutremur! Cutremur!

Uruitul subpământean a încetat. Acum domină, zgomotele de prăbuşire. Scrâşnete, lovituri de ciocan uriaş, pocnete, plesnituri. Ţipete de femei. Din locul unde se află, iniţiatorii forajului văd, ca într-un film rulat cu încetinitorul, cum cad blocurile de pe Spki. Oameni apar ţipând pe balcoane. Unii sar de la mare înălţime. Nimeni nu se întreabă ce vor păţi. Asfaltul unduieşte. Cad nişte stâlpi, după ce mai întâi s-au mişcat într-o parte şi-n alta, ca nişte pendule. Urletul unui om strivit de un stâlp. A fost lovit peste bazin. Mai are putere să geamă de câteva ori.

Cei din elicopter filmează la lumina reflectoarelor. Cele mai multe cartiere ale Capitalei sunt afectate. Văd cum Palatul Parlamentului, fosta Casă a Poporului, se înalţă în chip misterios şi apoi recade într-un nor imens de praf. Mişcarea se repetă de mai multe ori. De-abia după un timp structura începe să cedeze. Uriaşa clădire se strică precum o jucărie, lovită iar şi iar de un copil răutăcios.

Cad blocuri în Militari, pe Griviţei, în Titan. Centrul este desfigurat. Între Piaţa Unirii şi Piaţa Victoriei, praf şi pulbere. Cad case mai vechi. Dezastru în Berceni.

în Piaţa Victoriei blocurile noi rezistă. Sediul Guvernului este în picioare.

După un timp, cei din elicopter nu mai văd nimic şi nici nu mai pot să filmeze, din cauza norului imens de praf. Păstrează legătura radio cu solul. Raportează cele văzute.

In biroul primului-ministru sunt aceeaşi oameni. Clădirea a rezistat. Palizi, verzui de palizi, demnitarii se privesc fără să spună nimic.

Primul cuvântează premierul. Are vocea ciudată a unuia care vorbeşte în somn:

— Deci a avut dreptate Ion Popescu. Ăia cu forarea lor au declanşat totul.

Ministrul transporturilor uită de protocol şi urlă:

— Aşa ceva nu se poate. Nu suntem într-un film cu vrăjitoare. Trebuia să-i salvăm pe oameni. N-avem de ales.

Intră un funcţionar. Vrea să vorbească, dar se simte o zguduitură. Premierul îşi acoperă ochii cu mâinile. Nici-o altă mişcare.

— Asta a fost o replică, spune cel tocmai intrat. Mică. Către primul-ministru. S-au prelucrat datele. Cutremurul a fost de-a lungul liniilor de metrou. Fără nici-o excepţie. Am avut un elicopter în zbor. Au văzut şi au filmat. Metroul a dărâmat oraşul. Cartierele fară metrou sunt intacte. Ne-am informat. Oamenii povestesc istorii incredibile.

— Care dintre ei? întreabă Panait.

— Cei din zonele afectate. Se pare că tunelurile au început să se mişte, să se zvârcolească. Acesta este cuvântul cel mai des folosit. Ca braţele unei imense caracatiţe. Asta a spulberat fundaţiile clădirilor. Palatul Parlamentului a fost ras.

— Cea mai solidă clădire din oraş.., — Da, este absolut incredibil. Dar real. Trec pe acolo nişte tuneluri. Au ridicat solul şi apoi l-au lăsat să cadă. Există tipul acesta de cutremure.

Basilescu, directorul Institutului de Seismologie, reapărut între timp, se trezeşte vorbind:

— Astea sunt cele mai urâte. Cele cu mişcări verticale. Aruncă afară morţii din morminte. Când se combină mişcările orizontale cu acelea verticale, este prăpăd.

Nimeni nu-i răspunde.

Premierul îşi aprinde o ţigară şi începe să fumeze cu gesturi neîndemânatice. După câteva fUmuri, stinge ţigara şi se aşază decis în fotoliul său. Spune, articulând rar cuvintele:

— Trebuie să decretăm stare de necesitate. Şi să acţionăm în consecinţă. Există un grup format pentru situaţia că un cutremur ar lovi Capitala. Unii dintre membrii lui sunt de faţă. Trebuie să-i chemăm şi pe ceilalţi. Există şi un plan. Trebuie să-l aplicăm. Vom da un comunicat de presă. Vom folosi expresia "mişcări telurice de tip seismic". Domnul profesor Basilescu ne va spune ce magnitudine au avut acestea.

Bătrânul profesor pare foarte nedumerit. Spune:

— Şi institutul nostru trebuie să dea publicităţii un comunicat. Am discutat cu nişte colaboratori ai mei. Suntem într-o situaţie imposibilă. Cineva a propus o mică inversare. Să spunem că forţele telurice au pus în mişcare tunelurile de

metrou. Numai că aşa ceva nu este posibil. Vom rămâne şi noi la formularea mişcării telurice de tip seismic. Lumea ştie oricum tot ce s-a întâmplat. Lucrurile se află. Mass media a dat informaţii cu duiumul.

Un subordonat al lui D. intră şi i se adresează şefului său. Acesta se răsteşte la el:

— Nu-mi şopti mie la ureche, că nu suntem conspiratori. (Face un efort şi îşi revine.) Scuză-mă te rog! Informaţiile dumitale sunt importante pentru toţi cei de aici.

Noul venit este foarte palid. Face un efort pentru a articula cuvintele:

— Legăturile s-au pierdut. Cu cele două trenuri. Unele sondaje arată că în unele zone, tunelurile au dispărut. S-au produs şi nişte surpări. Acolo se poate vedea că resturile tunelurilor nu se află acolo unde le era locul. (Omului încep să-i tremure buzele.) Cine ştie unde s-au dus. După câtva timp vom putea reconstitui mişcările de translaţie.

— Deşi, intervine sumbru D., nu văd la ce ne va folosi. Deocamdată, paralel cu acţiunile de salvare de la suprafaţă, trebuie să vedem ce s-a întâmplat cu oamenii din cele două trenuri.

— Am format două echipe. Una chiar începuse să acţioneze, ştiţi... Dar oamenilor le este teamă. Spun că orice încercare de pătrundere în subteran ar produce un nou cutremur.

— Aşa nu se poate, intervine premierul. Trebuie să-i salvăm pe toţi supravieţuitorii. Inclusiv pe cei aflaţi în subsolurile unor clădiri dărâmate. Dacă se află sub nivelul solului, înseamnă că trebuie să-i abandonăm? (Are un rictus.) Pentru a nu le supăra pe zeităţile Pământului? Domnilor, suntem datori să ne comportăm normal. Nimic altceva. Armata, Poliţia, Ministerul Transporturilor trebuie să acţioneze în consecinţă. Vor fi şi voluntari. Să nu fie refuzaţi. Deocamdată, în oraş este întuneric. Dar există posibilităţi. Fiecare să-şi facă datoria. Nimic mai mult.

4. Splaiul Unirii

Ora 22,00. " Cutremurul a început când foreza a ajuns la caseta de beton armat. Oamenii au început să alerge bezmetic, izbindu-se unul de celălalt. Încotro să fugă? Foreza s-a răsturnat,

ucigând două persoane. Stâlpii reţelei electrice au început să se clatine şi apoi s-au prăbuşit."

"Asfaltul de sub picioarele noastre unduia, ca valurile mării. Din loc în loc, crăpa, fisurile se lărgeau. Unii s-au culcat, s-au întins cu mâinile şi picioarele desfăcute, crezând că aşa vor fi mai în siguranţă. Valurile de asfalt s-au dus apoi înspre Palatul Parlamentului. Luminile se stinseseră, dar tot se mai vedea. Valurile s-au îndepărtat. Am rămas între nişte ridicaturi de asfalt, atent să nu cad într-o despicătură. Sub picioarele noastre, pământul se mai liniştise. Am auzit ţipetele unor oameni, venind din întuneric. Trozniturí, blocurile de pe Splai s-au dărâmat cu întârziere. Sau poate că doar mi s-a părut. Acolo au fost nişte clădiri mai vechi, ştiam că sunt cutremurate. Au căzut în ele însele, aşa. S-au făcut tot mai mici, ca în filme, când se demolează blocuri prin explozii controlate. Japonezii fac treburi de-astea. În nori de praf, de nu se mai vedea aproape nimic Şi Palatul Parlamentului! Cum s-a săltat da la pământ, de parcă l-ar fî supt o forţă mare în sus. Diavolul însuşi l-a ridicat, ca pe nimic. Şi după aceea l-a lăsat să cadă. Aşa ceva nu se poate, visez. Şi acum, când vă povestesc, cred că am visat. Deşi văd dărâmăturile. Izbitura a fost nemaipomenită. O asemenea masă, milioane de tone, poate, căzând de la o înălţime de câţiva metri! Pentru ca apoi să fie ridicată din nou! Şi iarăşi lăsată să cadă! Aşa ceva nu se poate. Uite că s-a putut. Căderile astea, văzute ca prin ceaţă, i-au împietrit pe toţi. Au uitat să mai fugă, să se mai gândească la casele şi la familiile lor. Am rămas toţi cu ochii holbaţi la măgăoaia aia de palat, cum se joacă în sus şi în jos! O spun din nou. Aşa ceva nu se poate."

Cei din tren, din metroul aflat între Unirii şi Izvor, au avut destine diferite. Când au început să se audă zgomotele forezei, Măria Iorgulescu, parcă apucată de o criză de isterie, a început să strige. Cobor. Copii, coborâm! Au ajutat-o nişte bărbaţi. Doamnă, dar în vagoane ştiţi cum este. Apa este mai sus de nivelul scaunelor. Cum o să staţi? Femeia nici n-a vrut audă. Au lăsat-o încet în jos, în dreptul unei uşi deschise. Cineva dinăuntru i-a luat mai întâi pe cei doi copii. Apoi a prins-o şi pe ea. Era un bărbat puternic. Ce v-a venit, doamnă, să coborâţi? Doamne, Dumnezeule "! Noi ne-am fi urcat demult, dar nu mai este nici-un loc. Acum o să mă duc eu în locul dumneavoastră. Măria l-a apucat de mână. I-a şoptit în ureche. Staţi pe loc. Nu

vă duceţi nicăieri. Staţi aici. Bărbatul a ascultat-o. Măria s-a suit pe un scaun. A rămas în picioare, cu fetiţa şi băiatul lângă ea. Cineva, un alt bărbat, le-a făcut loc. Apa fetidă le-a spălat picioarele, clipocind şi bolborosind.

Printre cei de pe vagoane au început să circule nişte vorbe. Femeia cu copiii a coborât, deşi avea un loc bun. A spus nişte vorbe ciudate, de parcă ar fi una de-alea, paranormale. De ce n-a stat cuminte pe loc? înseamnă că noi, cei de pe acoperişuri, o să păţim ceva? Să coborâm şi noi?

Ideea că vor intra în apa fetidă i-a demobilizat pe cei mai mulţi. Doar câţiva s-au decis s-o imite pe Măria. Printre ei, cei doi englezi. Mai întâi, John n-a vrut dar Shirley, cuprinsă de un tremur ciudat, l-a obligat s-o urmeze. Vino sau cobor singură. Lumea i-a ajutat să intre în vagon. Englezii i-au luat cu ei pe cei doi mici cerşetori. Aceştia nu s-au opus. In ochii lor frumoşi s-a văzut mirarea că oamenii le dau atenţie şi nu le este scârbă să-i atingă.

Când tunelul şi trenul s-au mişcat violent într-o parte, unii dintre cei de pe vagoane au căzut în apă. Alţii, cei mai mulţi, s-au ţinut cu disperare de diferitele denivelări ale acoperişurilor. A urmat o nouă smuci-tură. Tavanul a coborât brusc. Moarte prin strivire. Gemete de agonie. Tavanele unor vagoane s-au curbat. Unele au crăpat. Printr-o spărtură a apărut o mână însângerat^. Degetele i se mişcau spasmodic. Apoi, o mişcare laterală a întregului tren, demenţial de puternică. Mâna intrată prin tavan a fost retezată şi a căzut în apă. Tunelul şi trenul au alunecat într-o parte, dislocând roca, rupând cabluri şi conducte, distrugând fundaţii de clădiri. Au urmat câteva salturi, sus-jos. În vagoane, ţipete, urlete răguşite. Dumnezeule! Isuse Hristoase! Ajută-ne! Nu ne lăsa! Scrâşnete oribile de metal sfâşiat. Un zgomot enorm, o* sută de tancuri trecând pe sub pământ. O mie. Invizibile. De sus, o bufnitură uriaşă, prăbuşirea unui munte. O linişte de-o secundă, de cinci secunde. Din nou, bufnitura muntelui care se prăvăleşte. Fierărie izbită de piatră, zgomote infernale. Sfârşitul lumii.

Două dintre ramele trenului au dispărut dintr-o dată, parcă luate de vântul iadului. O dată cu ele, mecanicul ajutor. A rămas rama din mijloc, păstrată întreagă. Miracol? întâmplare? Măria Iorgulescu, englezii, cei doi mici cerşetori n-au păţit nimic. Au

mai scăpat şi alţii. Mecanicul luminează cu lanterna lui puternică. Nimeni nu spune nimic. Oamenii tremură.

Nici-o mişcare. Apa a scăzut pe nesimţite. S-a retras, lăsând în urmă mici grămezi de mizerie. Mirosul fetid persistă, parcă mai puternic ca înainte. Încă o mică zguduitură. Un nimic pe lângă ceea ce s-a întâmplat mai înainte. Lanterna mecanicului parcă şi-a schimbat lumina. Miros de praf, de moloz. Aproape că îl acoperă pe cel de scamă. Suntem la suprafaţă, spune cineva. Are dreptate. Ies din ramă unul câte unui, tremurând de frig şi de frică. Nu se vede nici-o lumină, în afară de cea a lanternei. Un elicopter mătură orşul cu farurile sale, undeva departe. Norul de praf îi orbeşte. Zăresc totuşi ruinele. Un loc necunoscut. Un grup de oameni uzi. Mulţi plâng. Pe feţele lor pline de praf, lanterna mecanicului luminează dâre groase.

Se strâng în jurul Măriei Iorgulescu. Aceasta stă tăcută, ţinându-şi strâns copiii. Murmură ceva. Nimeni nu înţelege ce. Se roagă? Cei doi englezi îi ţin de mână pe cerşetori. Vin lângă Măria. N-au cum să-i vorbească. Shirley o priveşte cu ochii măriţi, de parcă s-ar strădui să-şi amintească de unde o cunoaşte.

— Ce facem acum? întreabă o voce de femeie. Nimeni nu-i răspunde.

— S-a terminat totul, spune Măria Iorgulescu. Asta a fost. Simt că nu va mai fi nici-o zguduitură. Putem pleca. Dacă stingem lanterna, ni se obişnuiesc ochii cu întunericul. Poate o să fie mai bine.

Mecanicul o ascultă. Incet-încet, încep să-şi dea seama unde se află. Ruinele uriaşe sunt ale celei mai mari clădiri din România. Palatul Parlamentului. În partea opusă, apă. Dâmboviţa a ieşit la suprafaţă. Vor trece cumva.

— Să ne îndepărtăm de liniile metroului, spune

Măria. Acolo vom vedea ce este de făcut. Începe să plângă încet. Şi ai mei au păţit-o. Stăm pe Bulevardul 1 Decembrie. Dar poate că n-a pătruns până la ei. Cum ajung eu acolo? »

Câţiva oameni dintre cei care au imitat-o la coborârea de pe acoperişurile vagoanelor o înconjoară plângând.

— Vă mulţumim, doamnă, ne-aţi salvat viaţa, spune un bărbat la vreo patruzeci de ani. Muream şi-mi rămâneau patru copii. Dumnezeu să vă dea sănătate! Câte zile veţi avea!

Grupul se sparge. Oamenii o iau în direcţii diferite. Chiar dacă merg în acelaşi sens, nu discută unul cu celălalt. Unul o ia mai repede înainte, iar celălalt încetineşte, cu dinadinsul. Fiecare doreşte să meargă singur spre locuinţa lui.

5. ***Între Semănătoarea şi Crângaşi***

Ora 24,00. Când a început prăpădul, cei din trenul blocat între staţiile Semănătoarea şi Crângaşi păreau a fi atinşi de o ciudată veselie. O bună dispoziţie se propagase pe nesimţite din om în om. Se mai întâmplă şi aşa ceva, spusese Jean Balaban. Stările psihice sunt contagioase. Poate că de vină a fost muzica băieţilor ăstora din Perii. La început pare tristă, dar până la urmă poate că este veselă. Ştiu ei ce ştiu. De-aia umblă prin toată lumea şi culeg un ban, ca să trăiască. Poate că trimit câte ceva şi în ţara lor. Că nki pe acolo nu lipsesc amărăştenii. Oho! Acolo să vezi sărăcie î Acolo cine e sărac este lipit pământului. La noi, parcă nu s-a ajuns până acolo. Este chestia asta cu apartamentele. Mulţi oameni n-au ce mânca, dar au unde să stea. E mare lucru. Da[9] de unde ştii, nea Jeane? îl întrebase Mişu, fericit că trecuse pe lângă moarte şi scăpase. Că doar n-ai fost pe acolo!? N-am fost, dar am citit. M-a interesat America Latină. N-aş putea să-ţi spun de ce. Uneori cred că într-o altă existenţă am trăit pe acolo, prin Anzi. Nu ştiu dacă ţi-am spus vreodată, dar boala mea a fost să învăţ spaniola. Şi de ce n-ai învăţat-o? Uite, oftase Balaban, aşa se întâmplă în viaţă. O să vezi şi tu, când ai să mai îmbătrâneşti. Ceva se întâmplă şi tocmai lucrul pe care ţi-l doreşti cel mai mult nu-l ai. Nu este vorba de bani şi căcaturi de-astea, maşini, nu ştiu ce, vilă. Sunt nişte mărunţişuri. Ai zice de multe ori că trebuie numai să întinzi mâna şi să fie ale tale. Ţi-ar schimba viaţa, te-ar face fericit. Dar nu întinzi mâna. Cineva te opreşte. Diavolul. Numai el poate să fie. Iar ocaziile trec şi nu se mai întorc niciodată. Boala mea a fost să învăţ spaniola şi să trăiesc într-o ţară din America de Sud. Poţi să-mi spui că sunt nebun, nu mă supăr. De ce să fii nebun, nea Jeane? spusese Mişu foarte serios. Crezi că eu n-am aşa ceva? Da[v] mi-e ruşine să-ţi spun. E ceva de ruşine? Nu, nici vorbă. Uite. Aş fi vrut să fiu crupier. Jean izbucnise în râs. Bă, chiar că m-ai dat gata. Da[5] de unde ştii tu de meseria asta. Din filme. Da' am fost odată şi la cazinou. M-am împrumutat de un

costum de la un prieten. Ăla m-a învăţat cum să mă port, ca să nu se vadă că sunt un amărăştean. N-am avut boală să pun bani, dar mi-a plăcut la nebunie ce făceau băieţii ăia de la ruletă. Unul de-ăsta să fiu şi nu mi-ar mai trebui nimic. Aşa mi-am spus. Păi, Mişule, tu poţi şi acum să faci asta. Ba nu, se cer studii medii, cel puţin. Şi limbi străine. Băi, dacă vrei ceva cu adevărat, îl obţii. Te înscrii la seral, cine te opreşte? Nu te las eu? Ce naiba! Chestia cu crupierul mi-a plăcut foarte mult. Dacă vrei îţi dau liber mai mult, te ajut, mă. Pricepi. Şi te apuci de limbi străine. În primul rând engleza, este? Da, nea Jeane, că m-am interesat. Te-nvăţ eu, să n-am parte. Iţi dau nişte cărţi şi după un timp o să vorbim numai în limba asta. O să-i îngropăm pe clienţi. O să spunem că unul dintre noi este un specialist din America. A venit aici în România să fericească veceurile şi chiuvetele. Vorbeşti serios, nea Jeane? Da, mă. Tu ştii că eu glumesc, dar mă ţin de vorbă. Dacă ai coaie, o să te faci crupier. Ce Dumnezeu, n-ai decât douăzeci de ani. Se poate? Poţi să faci exact ce vrei tu. Auzi, da' de ce a trebuit să te împrumuţi de un costum de la un prieten, când te-ai dus la cazinou. Că tu ai haine destul de frumoase. Se vede pe ele că sunt cu bani nu prea mulţi. Aşa mi-a spus prietenul ăla. Un costum adevărat sclipeşte pe om, nu ştiu cum să-ţi spun. Şi acolo? Nu s-au prins că nu eşti de-ai lor? Nu. N-am avut treabă cu nimeni. Am intrat şi gata. Fără taxă. După un timp, m-am cărat acasă. Acolo se învârteau nişte lovele de te-apuca ameţeala.

Cerasela Baciu se opusese, atunci când oamenii veniseră să ia trupul Gianinei. Lăsaţi-o aici, lângă mine! A fost prietena mea! Nu se poate, fato, că aşa a zis şefiil. Dumnezeu s-o ierte, că frumoasă a mai fost! îi ducem pe toţi morţii la capetele trenurilor. După aia o să vină rudele şi o să-i îngroape, creştineşte. Începuse o criză, una mică, de isterie. Nu vă las s-o luaţi! Dar unul îi dăduse o pălmuţă, aşa, mai mult în joacă. Bucură-te că n-ai fost tu aia, fato! Lasă prostiile! Nu este timp pentru aşa ceva. Dacă vrei, du-te şi tu acolo şi stai cu morţii. Îţi convine una ca asta? Parcă n-aş crede. A fost ea frumoasă, ceva de speriat, aşea ie, dar acum nu mai este nimic. Pricepi, fato? Da? Fă-ţi cruci şi mulţumeşte-i lui Dumnezeu că nu te-a luat pe tine. Cerasela se scuturase, de parcă i-ar fi turnat cineva apă cu gheaţă pe spinare, ca atunci, la cheful ăla, când a început şi ea să priceapă cum stau lucrurile prin Bucureşti. Şi atunci voise să-i

scoată ochii ăluia, dar Baldasar, maestrul lor, îi făcuse un semn discret, las-o mai moale, tu nu ştii cine este ăsta, lasă-l naibii în pace, că o să avem nevoie de el, nu-ţi pune mintea cu el, nu vezi că este băut? Râsese şi se dusese să >e schimbe. Se întorsese mai coaptă la minte. Aşa se întâmplă fato, omul se maturizează în salturi, nu încetul cu încetul, ci peste noapte. Omul cu gheaţa îşi ceruse mii de scuze, îi oferise serviciile sale, bani, cu împrumut evident, sprijin. Dintr-o dată, faţa de ceară a Gianinei i se păruse înspăimântătoare. Morţii cu morţii, vii cu vii. Luaţi-o, vă rog! Rămasă singură, începuse să tremure de spaimă. Un tânăr venise lângă ea, nu-l respinsese. O apucase de mână. Ii fusese recunoscătoare. Ascultaseră împreună muzica celor din America de Sud, melodiile lor ciudate cu aromele unor fructe exotice, pentru prima oară gustate. Nu ştiu de ce, dar ăştia ne cântă prohodul, spusese Cerasela, strângându-l cu furie pe băiat de mână. Nu spune asta! Nu se poate. Tu eşti atât de frumoasă, încât ai pe oricine la picioarele tale. Poţi să faci exact ce doreşti.

Zvârcolirea cea mare îi măturase, cu tren cu tot, ca pe nişte jucării neînsemnate. Nici n-apucaseră să strige, striviţi, terciuiţi între pereţii de beton. Unii mai apucaseră să simtă că nu stau pe loc, ci se duc undeva, în jos, într-o parte. Apoi noaptea, deplină. Cel din urmă rămăsese în viaţă Profetu'. Un capriciu al materiei furioase, al metalului scrâşnitor şi al pietrei. Sclipirea de inteligenţă din ochii lui persistase mai mult ca niciodată şi nu i se stinsese decât o dată cu viaţa. Am avut dreptate, ar fi putut să strige. Dar alesese să-şi ţină ochii larg deschişi în întuneric şi să-şi facă cruci. Încet, tacticos, ca şi cum ar fi avut mult, foarte mult timp la dispoziţie.

6. Locuinţa Măriei Petrescu

Ora 22,00. Când se produce cataclismul, căpitanul Andronic se află încă la Măria Petrescu. Este un om curajos de felul lui. N-o ia la fugă spre uşa de la ieşire şi nici nu face mişcări necontrolate. Se ridică de pe scaun şi îndeplineşte automat instrucţiunile învăţate cândva. Împinge căruciorul paraliticei sub cadrul uşii dintre hol şi stă în picioare alături de el. Bioterapeuta îşi face cruci şi îngână o rugăciune. Înfrângându-şi o ciudată jenă interioară, Andronic începe să-şi facă şi el cruci.

Blocul, făcut din panouri prefabricate, se mişcă şi scârţâie. Se aud ţipete. Oamenii ies din apartamente şi fug pe scară. Ţipetele se transformă în nişte tropote. Un scrâşnet şi apoi din nou ţipete. Blocul se ridică, parcă. Apoi recade. Lumina se stinge. În primele clipe, Andronic a privit lustra, clătinările acesteia. Acum nu mai vede nimic.

Scrâşnetele, ţipetele şi clătinările se potolesc. Se aude vocea calmă a Măriei Petrescu:

— Dacă sunteţi bun. In bucătărie, pe masă, se află o lumânare. Şi un chibrit.

Căpitanul se conformează. Îşi aprinde bricheta. Lumânarea şi chibriturile sunt puse la vedere.

— Am şi un sfeşnic, în sufragerie. Pe televizor. Dacă sunteţi amabil...

în curând, camera este umplută de lumina gălbuie, atât de odihnitoare, a lumânării. Cei doi îşi reiau vechile poziţii. Căpitanul observă cu neplăcere că îi tremură puţin mâinile. Şi le încleştează. Întreabă:

— Şi acum ce mai urmează?

— Nu mai simt nimic. Cred că energia negativă s-a descărcat.

— Ce s-a întâmplat cu oamenii din cele doi ă metrouri?

— Nu cred că au scăpat. Nu sunt sigură. Poate că unii sunt în viaţă. Nu ştiu.

Andronic şi-a revenit:

— Dacă dezvolt ce-am discutat mai înainte, înseamnă că "ansamblurile" au funcţionat din nou! Micul cutremur din zona Pipera s-a repetat la scară mai mare?

— Da, cam aşa ceva. Bioterapeuta face un gest de neputinţă. Sunt forţe mult peste înţelegerea mea. Ştiu doar că tunelurile metroului s-au mişcat, s-au zvârcolit, dacă vreţi. Ele au pricinuit întreg dezastrul.

Poliţistul zâmbeşte strâmb:

— Chiar aşa? Doamnă Petrescu! Ce forţă este capabilă să mişte asemenea coloşi de beton?

— O forţă mare, imensă. Necunoscută.

— Care s-a folosit de oameni aflaţi în cele două metrouri blocate?

— Cam aşa ceva.

Căpitanul Andronic se străduieşte să fie logic. Îşi caută cuvintele: •

— Bine, am înţeles că unele persoane au calităţi de a mişca obiecte de la distanţă. Dar asta înseamnă că în cele două trenuri trebuia să se găsească doar oameni cu puteri paranormale. Or, aşa ceva este exclus. Nu era un congres de parapsihologi, ci nişte oameni obişnuiţi. Mergeau şi ei unde aveau treburi.

Bioterapeuta îl priveşte ţintă:

— în fiecare om se află toate posibilităţile. În stare latentă. În anumite condiţii, o anumită calitate devine activă. Cred că aşa s-a întâmplat. A intervenit o forţă malefică. A scos din acei oameni energia negativă şi a focalizat-o. (Zâmbeşte trist.) Nu ştiţi cum se spune? Credinţa mişcă şi munţii din loc. De data aceasta a fost ceva...pe invers. Forţa malefică a mutat din loc tunelurile de beton, a transformat metroul într-un animal agresiv.

Andronic şopteşte:

— Animalul de beton...

7. Palatul Victoria

Ora 21,15. În biroul primului-ministru se face din nou auzită vocea de robot a lui Ion Popescu. Premierul spune răguşit:

— Vă ascultăm.

— Domnilor, nu sunt în măsură să exprim emoţie, fiindcă nu sunt un om. Nu pot nici să mă solidarizez cu durerea dumneavoastră. Noi nu suntem în stare să conceptualizăm anumite date psihologice. Vă ofer câteva explicaţii. Am fost însărcinat s-o fac. Există două forţe aflate în confruntare. Noi dorim să lăsăm planeta dumneavoastră să-şi urmeze calea. Dacă doriţi, pentru a folosi o expresie cunoscută, reprezentăm binele. De această dată, ceilalţi au reuşit să vă producă distrugeri. Dacă doriţi, consideraţi că ei reprezintă răul. Mişcările seismice au fost provocate de mişcările tunelurilor de metrou. Energia a fost absorbită din concetăţenii dumneavoastră aflaţi în subteran. În clipa de faţă marea lor majoritate sunt morţi. Noi am reuşit doar să limităm pagubele. Atât. Nu ştim de ce a fost ales oraşul dumneavoastră pentru acest experiment. Poate că

din pură întâmplare, ca rezultat al unui joc aleatoriu. Credem că deocamdată nu mai sunteţi în primejdie. Vă urăm noroc!

8. Laboratorul de cerebrologie

Operatorii îl decuplară pe Primul-ministru de complicatul aparat. Înaltul demnitar se strădui să-şi regăsească obişnuitul său zâmbet. Un tehnician spuse cu un suspin de uşurare:

— La un moment dat ne-a fost teamă că va trebui să vă scoatem înainte de vreme.

— De ce?

— Parametrii dumneavoastră biologici începuseră să fie nu tocmai buni. Dar v-aţi revenit.

— Diabolică invenţie, spuse Panait. Într-adevăr satanică! Personal nu voi fi niciodată de acord cu aceste intrări în realitatea virtuală. (Oftă.) Din păcate, nu eu sunt cel ce decide, în ultimă instanţă. Şi ideea aceasta de a face din metrou un animal de beton; Absolut terifiantă!

IV

In câteva dintre marile oraşe ale lumii au început să aibă loc întâmplări imposibil de explicat prin legile cunoscute ale tectonicii. Este vorba despre naşterea spontană a unor fenomene de tip seismic. Specialiştii afirmă că aceste fenomene nu au legătură cu centrele cunoscute, unde îşi au originea cutremurele. Fenomenele iau naştere în subsolurile respectivelor oraşe. Ele au fost înregistrate exclusiv în oraşele care au trenuri subterane. Unele măsurători efectuate de specialişti au dus la concluzia paradoxală că tunelurile de metrou au suferit deplasări, periculoase pentru circulaţia trenurilor. Savanţii n-au stabilit încă dacă deplasările tunelurilor s-au datorat mişcărilor de tip seismic sau, în chip paradoxal, aceste mişcări au fost cauza micilor cutremure. Cea de a doua posibilitate pare exclusă, neavând nici-un suport ştiinţific."

(*Le Monde,* septembrie 1999)

"Mişcările de tip seismic înregistrate în câteva mari oraşe ale lumii sunt puse în legătură cu un fenomen inedit, apărut în ultimii ani. Anumiţi specialişti în parapsihologie afirmă cu psihokineza (capacitatea de a minţii de acţiona asupra materiei

fară intermediul unei forţe fizice cunoscute) a cunoscut în ultimii doi-trei ani o mutaţie. Astfel, performanţele psihokinetice au devenit mult mai importante decât

cele înregistrate până în prezent. Un fenomen inedit este cel al asocierii involuntare. El ia naştere atunci când un grup numeros de oameni se exprimă psihoki-netic în mod involuntar. Acest fenomen este asociat cu forţele telurice. Condiţia manifestării lui este ca grupul respectiv să se afle la o anumită adâncime sub nivelul solului. Caracteristic este şi faptul că manifestările psi-hokinetice de grup au loc tot sub nivelul solului. Amplitudinea acestor manifestări nu poate fi prog-nozată.

(Parapsychology, octombrie 1999)

"O ipoteză tulburătoare a fost lansată în ultima vreme de mai mulţi cercetători în domeniul OZN-urilor. Este vorba despre aşa-numitele fenomene psi-hokinetice de grup. Ipoteza explică apariţia acestor fenomene prin intervenţia unor extraterestri. Reprezentanţii unor civilizaţii extraterestre ar deţine capacitatea de a sugestiona mari grupuri de pământeni, în scopul realizării unor performanţe fizice, de regulă distructive. Cunoscutele mişcări tectonice de tip seismic, înregistrate în ultima vreme, în câteva mari oraşe, ar intra în această categorie.

Conform unor viziuni catastrofice, aparţinând unor vizionari religioşi, respectivele fenomene ar urma să se amplifice treptat."

(OZNReview, octombrie 1999)

DIN MISTERELE BUCUREŞTILOR

.-I

Roberto R. Grant e un nume apărut recent in spaţiul literar românesc. Când spun „un nume", mă gândesc şi la faptul că sub acest pseudonim se ascunde un prozator cunoscut şi în acelaşi timp un critic incisiv cu multe volume la activ, atât de proză, cât şi de teorie şi critică literară. Nu voi deconspira identitatea biografică a acestuia, în primul rând deoarece opera lui Roberto R Grant – scriitorul are suficientă forţă pentru a se impune şi f£ră sprijinul alter-egou-lui său şi, în al doilQa rând, pentru că maniera scriitoricească a autoru-;? lui volumului de faţă este una foarte personală, puternic individualizată. Cititorii au putut constata şi singuri cum stau lucrurile din romanul anterior al lui Roberto R. Grant, ***Zeul apatiei,*** apărut în 1998 la editura timişoreană Sedona. Se vor convinge şi mai mult citind noua sa

carte, ***Animalul de beton,*** în care autorul şi-a rafinat evident tehnica narativă voit non-conformistă.

Din primele pagini ale cărţii frapează naturaleţea dialogurilor şi dinamismul naraţiunii. Ca şi în cazul precedentului roman, Roberto R. Grant dovedeşte o grijă deosebită pentru dialogurile şi pentru mono-logurile interioare ale personajelor sale, fiind înzestrat cu un acut spirit de observaţie şi – în acelaşi timp – cu o lipsă de inhibiţie încă neobişnuită pentru cititorul român. Personajele din ***Animalul de beton*** vorbesc aşa cum este firesc să o facă oamenii de nivelul lor, fară nici un fel de cosmetizare livrescă a limbajului, fară ca autorul să ocolească expresiile „dure" ale limbii

române. Exact aici apare naturaleţea despre care pomeneam mai devreme. Înjurăturile, cuvintele obscene sau trivialităţile banale, parte din viaţa noastră de zi cu zi, sunt reflectate fidel în paginile cărţii, sporind implicarea în lectură. Paradoxal, tocmai limbajul – uneori trivial, dar atât de firesc – îl determină pe cititor să se lase prins în povestea imaginată de autor, prin efectul de real pe care îl creează vocabularul. Departe de a şoca, expresiile tabuizate scriptural dau savoare şi veridicitate personajelor.

în ceea ce priveşte stilul adoptat de autor, oricare dintre paginile cărţii dovedeşte eficacitatea cu care se desfăşoară povestea. Adept al unui stil jurnalistic, valorificat cu succes de atâţia alţii, de la Mark Twain încoace, Roberto R. Grant povesteşte înţr-un tempo rapid, care îl ţine pe cititor cu răsuflarea tăiată până la ultimele pagini ala romanului. În acelaşi timp, el urmăreşte mai multe fire narative care se întretaie şi se derulează cu rapiditate, alternând şi ajungând în final să se strângă în jurul subiectului central. Astfel, autorul ne oferă o perspectivă multiplă, introducând personaje din cele mai diverse medii sociale ale Bucureştilor, de la somităţi din politică şi mass-media, până la indivizi din diverse straturi ale societăţii, având cele mai variate profesii: fotomodele, reporteri TV, angajaţi ai metroului, instalatori, adolescenţi satanişti şi terorişti mediocri, cerşetori, aurolaci, muncitori obişnuiţi, o întreagă faună a cărei culoare locală e accentuată şi de prezenţa unei perechi de tineri englezi, care reprezintă „ochiul străinului", perspectiva exterioară asupra lumii heteroclite din capitala ţării. Personajele sunt incitante, construite cu o economie de mijloace care reţine esenţialul şi dezvăluie interesantul, dându-le viaţă. Sunt tipuri uşor de întâlnit şi

recunoscut pe străzile oraşului, iar cele mai „normale", luate din imediat, par oarecum exotice tocmai fiindcă privirea pătrunzătoare a povestitorului le descoperă ca pentru întâia oară.

Personajul central al cărţii este însă chiar oraşul Bucureşti, sau, mai exact, subteranele metroului bucureştean. În oraş se insinuează tot mai puternic zvonul că în ziua eclipsei din 11 august 1999 (moment în care începe povestea) în catacombele acestuia se va produce o catastrofă. Puterea zvonului face ca în cititorul participant să se nască pe nesimţite o nelinişte absurdă, nemotivată, dar tot mai accentuată. Atunci când catastrofa se petrece cu adevărat, ea se manifestă cu totul altfel decât ne-am fi aşteptat, dând peste cap şi planurile unor neexperimentaţi terorişti adolescenţi. Caracterul dezastrului surprinde prin stranietate. Nu e mai puţin adevărat că imaginile apocaliptice, de coşmar, au darul de a zdruncina imaginaţia oricui a mediat vreodată asupra urmărilor unor seisme de mare amplitudine, mai ales când e vorba de un oraş care a trăit de câteva ori această experienţă.

Scenele din metrourile blocate şi reacţiile umane provocate de izbucnirea pericolului sunt printre cele mai impresionante şi – în unele locuri – cele mai triste din întregul roman. Mă îndoiesc că ar putea cineva trece cu vederea ridicolul tragic al imaginii îndrăgostitului refuzat, dar aflat în siguranţă, la suprafaţă, implorând să audă din subteran vocea celei pe care o iubeşte şi care îl dispreţuieşte chiar şi în clipele dinaintea morţii.

Deznodământul e departe de tiparele clasice. Ar fi dificil să-l numesc un final „deschis", fiindcă, de fapt, ni se oferă chiar mai multe variante de final, care se demolează reciproc. Miza – rezolvarea misterului -este escamotată, iar taina îşi păstrează intangibilitatea. În căutarea explicaţiei (permanent anulată de una din celelalte variante) cititorul bulversat poate rămâne la ideea că este vorba de un joc, un joc cu necunoscutul ascuns în lucrurile puse sub semnul straniului. N-ar greşi prea mult, numai că însuşi jocul are o miză: prin acest final ni se propune ***interiorizarea*** *misterului,* asumarea lui, în ideea că animalul de beton trăieşte şi datorită nouă, celor care îl nutrim cu spaimele noastre. Evenimentele ulterioare sunt determinate şi de lucrurile pe care le spunem sau de care ne temem. *„Cuvintele au un efect asupra realităţii"* afirmă undeva un personaj. ***Există*** *mai*

multe viitoruri... In fiecare clipă, cineva alege unul dintre ele. Cuvintele intră în jocul acesta".

în acelaşi joc intră şi ***Animalul de beton,*** o carte scrisă cu o mână de profesionist şi care se citeşte dintr-o răsuflare. Să mai amintim doar un singur lucru: romanul de faţă creează o imagine a Bucureştilor care perpetuează o specie de mit modem analizat de Roger Caillois într-unui din eseurile sale despre Paris, este vorba de mitul oraşului modem ascuns, cel al unui Bucureşti necunoscut, care trăieşte laolaltă cu partea vizibilă a oraşului, un Bucureşti tainic şi tenebros de unde pot năvăli oricând creaturi ale unei lumi ininteligibile, fermecătoare sau înspăimântătoare.

Din acest punct de vedere, Roberto R. Grant se înscrie într-o serie de autori dintre care îi amintim pe Mircea Eliade, Mircea Cărtărescu sau Anamaria Beligan, scriitori care au văzut Bucureştiul ascuns în formele oraşului cunoscut. Trăind într-o lume pe care crede că o ştie, cititorul pătrunde astfel într-o zonă diferită care, imaginară sau nu, cucereşte şi fascinează.

Radu Pavel Gheo laşi, martie 1999

I. SOMNUL